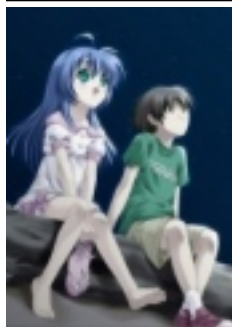

Tình Học Trò.

Contents

Tình Học Trò.	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	26
8. Chương 8	32
9. Chương 9	37
10. Chương 10	43
11. Chương 11	50
12. Chương 12	57
13. Chương 13	65
14. Chương 14	72
15. Chương 15	79
16. Chương 16	86
17. Chương 17	94
18. Chương 18	102
19. Chương 19	109
20. Chương 20	113
21. Chương 21	119

Tình Học Trò.

Giới thiệu

- Anh ơi tối mai đi biển ngắm trăng đi anh! - Đi lên phố chơi là được rồi, đi biển làm gì? Trung thu n

1. Chương 1

Một buổi sáng thứ 2 đẹp trời, cái lớp 10 “cá biệt” của ngôi trường cấp 3 hàng đầuhuyện xôn xao hơn mọi ngày. Hôm nay lớp sẽ đón học sinh mới chuyển về trường, được phân bổ vào cái lớp ấy, sự việc cũng chẳng có gì nếu đây không là việc chưa từng có tiền lệ, những lớp “cá biệt” chỉ có học sinh ra chứ chưa có học sinh bổ sung bao giờ cả, và thành phần bổ sung ấy cũng chẳng xa lạ gì

- Em vào đây đi! Giới thiệu với cả lớp bạn Hoàng mới chuyển về trường và sẽ học ở lớp ta

- Ồ!!!!!!!!!! Tiếng “ồ” kèm theo nụ cười và những cái vẫy tay của các bạn quen nhận ra khi tôi bước vào lớp khiến trong lòng cũng thấy tự tin hơn hẳn.

- Tưởng ai xa lạ thì ra là Hoàng “Fide”. Hát 1 bài chào cả làng dê!

Một thằng trong lớp đứng lên, tôi và nó đều nhận ra nhau, ngay sau đó tôi biết nó đang là lớp trưởng của cái lớp này. Nó quen tôi quá rồi, biết cả biệt danh mấy thằng bạn “đểu giả” đặt cho tôi và cái tài vừa gõ bàn vừa hát của tôi nữa. Tôi nở 1 nụ cười ngượng ngùng với cả lớp rồi đưa mắt nhìn cô giáo. Cô đáp lại tôi bằng cái nhún vai và ánh mắt của người mẹ hiền động viên con mình.

Tôi bước lại bàn đầu tiên, xếp lui đồng sách vở của bạn gái chưa biết tên ngồi đó sang 1 bên, hít 1 hơi lấy tự tin, bắt đầu nhịp gõ và bài hát quen thuộc:

“Bốn phương trời ta về đây chung vui

Không phân chia giọng nói tiếng cười...”

Sau 1 vài giây im lặng ban đầu, cả lớp cũng vỗ tay và hát theo tôi dưới sự cổ vũ của tên Chiến “lòi” lớp trưởng (gọi là Chiến lòi vì nó cận lòi ra). Vậy là buổi ra mắt của tôi đã thành công mỹ mãn ngoài mong đợi, có lẽ đó cũng là ngày vui nhất của cái lớp 10 “cá biệt” này sau vài tháng vào trường.

Chắc các bạn đang thắc mắc về cái lớp cá biệt của tôi? Thật ra đó là lớp “chuyên” duy nhất của trường, chẳng biết có từ bao giờ nhưng cứ mỗi khóa vào trường đều có 1 lớp như thế. Lớp đó tập hợp toàn những thành phần bất hảo (tức là học trâu đầy ụ) của cả vùng, chuyên cả 4 khối A, B, C, D. Tất nhiên là không phải học sinh nào cũng phải học chuyên cả 4 khối ấy, chúng tôi học chương trình SGK như bao lớp khác vào 1 buổi, buổi còn lại của ngày thì học chương trình chuyên, lúc đó ai theo khối nào thì học môn ấy. 1 lớp mà như 4, 4 lớp mà như 1, cũng là lớp duy nhất của trường mà học sinh phải cày ở trường cả sáng lẫn chiều.

Quân số của lớp ban đầu cũng rất ít chỉ khoảng 30 người (như lớp tôi, tính cả thành phần bonus là tôi cũng có 32) và sau mỗi năm sẽ rơi rụng dần, đến lớp 12 chỉ còn lại khoảng 20. Có lẽ vì tính chất khắc nghiệt ấy mà đứa nào cũng chỉ biết đến sách, rồi sách ra là đề thi với bài tập, nhiều đứa trong lớp có những ai nó cũng còn chẳng biết. Thật là nhàm chán! Cũng có thể vì cái nhàm chán ấy mà một ông anh vui tính nào đó khóa trước tôi rất lâu đã đặt cho cái lớp ấy một tên gọi hoành tráng hơn, chất chơi hơn – “lớp cá biệt”, và hết khóa này đến khóa khác, cái tên gọi ấy giờ đã thành chủ đạo, nhắc đến là ai cũng hiểu chứ đại mà động vào cái lớp ấy, nghe tên vậy thôi chứchán lắm!

Hơn một tháng sau khi vào trường tôi đã trở thành “người đặc biệt” của những thành phần cá biệt”. Theo một số nguồn tin thân “chính phủ” thì tôi đã đặc biệt ngay từ ngày vào trường, từ cái cách vào trường. Trước đó tôi đã thi đỗ trường cấp 3 chuyên của 1 trường ĐH danh tiếng trên HN, tôi cũng đã theo học được gần hai tháng. Nhưng vì một số chuyện gia đình, tôi phải bỏ dở và xin về ngôi trường thân yêu này, chuyện chuyển trường chẳng dễ dàng gì, nhất là Bố Mẹ tôi muốn tôi được học 1 lớp “đúng với khả năng” của con mình, mà ngoài cái lớp “cá biệt” ấy thì chẳng có lớp nào vừa sức với tôi nữa cả. Tôi chỉ biết là tôi xin được vào lớp ấy nhờ sự can thiệp của 1 người thầy, người đã đứng ra đảm bảo cho khả năng của tôi. Tôi cũng phải qua 1 lần kiểm tra “chuyên môn” trước khi vào cái lớp ấy và kết quả đã không làm thầy của tôi thất vọng. Lần đầu tiên từ ngày có cái lớp “cá biệt”, 1 học sinh chuyển trường được tuyển thêm vào lớp.

Ngôi trường này tôi cũng chẳng lạ lung gì, chẳng ngỡ như những đứa ngày đầu đến trường, vì nó nằm ngay sát ngôi trường tôi đã theo học từ lớp 4 (ngay sau khi tôi hết lớp 9 thì trường đã bị phá và chuyển sang chỗ mới). Ngày trước tôi vẫn hay lên trèo tường qua bên này nhặt bóng mỗi khi lỡ chân sút qua bờ rào mà. Các anh chị khóa trên trong trường tôi cũng biết nhiều, ngay cả bọn trong lớp tôi, phần lớn cũng đều đã từng ôn thi HSG chung với nhau cả.

Một điểm đặc biệt khác đó là tôi chẳng hiền lành, chăm chỉ học hành gì cho cam, lớn tướng rồi vẫn bị Mẹ vác roi đuổi đánh dọc làng vì cái tôi lười học (thật ra cũng ko lười lắm) và nghịch ngợm. Có lẽ tôi thừa hưởng cái gen thông minh sáng dạ từ gia đình nên không phải cày cuốc nhiều mà thành tích học tập cũng ổn. Tôi cũng chẳng hứng thú gì cái bọn một sách lớp tôi (không phải là ghét mà tại tui nó suốt ngày học, chẳng chơi với tôi gì cả). Thế là tôi lặn mò sang các lớp khác, đóng đô ngay ở lớp của thằng bạn thân nổi khổ của tôi (thằng đấy khôn vãi, lớp nó toàn gái xinh, hơn 40 mạng mà có 10 thằng con trai, tha hồ hưởng thụ).

Nhờ các mối quan hệ sẵn có, những “tổ chất” trong con người tôi nhanh chóng được phát huy. Chỉ chờ có thế, cô chủ nhiệm giao cho tôi hàng tá nhiệm vụ cao cả: lớp phó lao động, bí thư đoàn, “quản ca” luôn, Giá mà ngày đấy mỗi chức đều có lương thì chắc là tôi cũng kiếm bầm chứ chẳng đùa đâu! Hix, “vua xứ mù” nó khổ vậy đấy các bạn ạ!

Ngoài ra với “bản lĩnh” cùng “trình độ siêu việt” của mình, tôi còn được ông thầy già (người đã đưa tôi vào trường) cho làm trợ giảng. Nói thì to tát thế chứ thật ra tôi là dân chuyên Hóa (học giỏi thật đấy ạ), thầy ấy quý tôi lắm, thấy tôi lại nhanh nhẹn hoạt bát chứ không rù rờ như mấy tên kia nên giao cho tôi cái công việc chăm sóc phòng thí nghiệm của trường, có nghĩa là chuyên lau chùi quét dọn và bưng bê, châm chất cho thầy mỗi khi thầy làm thực nghiệm cho lớp nào đó xem. Vẽ vang vãi ra!

Tôi cứ tiếp tục sống và học hành với cái kiểu người một nơi đầu lâu một ngả như thế, tức là học lớp này nhưng toàn chơi với lớp khác. Được cái mặc dù vậy nhưng tôi vẫn còn giữ ‘gia phong’, không yêu đương tơ tưởng đến đứa con gái nào, chú tâm học hành như tôn chỉ của lớp. Bạn bè tôi thì tằm tía gái đủ nơi, thư từ tá lả, mấy bữa lại thấy có đứa khoe chiến tích. Kệ, tôi chẳng thấy chạnh lòng! Bọn nó bảo tôi gay, tôi cũng kệ! Tôi cũng có hứng thú với 1 vài cô gái tuy nhiên chẳng biết vì nhát hay vì tình cảm chưa tới, cũng có thể do bạn học mà tất cả chỉ đều là những suy nghĩ thoáng qua.

Nhưng rồi chuyện gì phải đến cũng đến...

2. Chương 2

Một chiều đông sau tết, mưa phùn âm ỉ cả tháng trời, những cơn gió mùa vù vù thổi ngoài hành lang, tôi đang phải đứng chôn chân cần răng chịu đựng cái lạnh để xắn tay áo lau rửa mớ ống nghiệm mà bọn tôi mới thực hành. “Móa mấy thằng quý, không thằng nào chịu ở lại phụ mình mới đã man chứ!” – vừa rửa tôi vừa lầm bầm chữ

- Em ơi!

Tiếng đứa con gái dịu dàng nhỏ nhẹ xoáy vào lỗ tai làm tôi giật cả mình. Ngược mắt, quay cổ nhìn lại, tôi thấy đứa con gái mập như cái thùng phi! À, hóa ra không phải, trời lạnh quá nó mặc nhiều áo! Khuôn mặt thanh tú, đôi môi đỏ mọng (chẳng biết vì lạnh hay vì nó bôi son nữa), mái tóc dài cột cao ở phía sau bằng một chiếc bít chít và quần cái khắn len to tướng. Nhìn nó trái ngược hẳn với tôi, ăn mặc phong phanh, tay thâm tím vì ngâm trong nước lạnh, vừa đứng vừa nhảy theo nhạc (thật ra là run đấy ạ!)

- Mẹ ơi, giật mình! Gì thế? Tôi hỏi trống không sau một phút hoàn hồn

- Hí hí (nó bụm miệng cười sau khi thấy thái độ của tôi). Thầy Bình (ông thầy quý hóa của tôi ấy mà) nói em mang bộ mô hình benzen với lại hữu cơ lên lớp Chị!

- Chị? Mình tròn mắt hỏi lại nó

- Chị học lớp 12 rồi đó cưng, đừng có mà hồn!

- Đâu hỗn gì đâu! Em tưởng thầy làm thí nghiệm cho bọn lớp 10 nào xem cơ! Tôi phân trần, mà nghĩ ngu thật, hóa hữu cơ 12 mới học chứ lớp 10 thì ngoài bọn tôi ra làm gì còn có lớp nào đụng đến nữa!

- Thầy nói em mang lên luôn đấy!

- Vâng biết rồi, tới liền đây.

Tôi chưa nói dứt thì chị ấy đã ngoảnh cổ quay đi, ít giây sau tôi mới nhớ ra là chưa biết lớp nào

- Ấy ấy, này! Lớp Chị là lớp nào mới được chứ?

- 12A3 nha em, ngay tầng 1 ấy! Chị quay lại nói với tôi rồi lại chực bỏ đi

- Này chưa được, đi đâu đấy, quay lại đây em bảo đã

- Gì thế? Chị quay lại nheo mắt nhìn tôi

- Cầm phụ em 1 ít chứ cái gì nữa! Cồng kỉnh lắm 1 mình cầm ko nổi

- Ừ nhanh đi

- Chờ tí em rửa nốt mấy cái này đã, 30 giây là xong

Tôi vội vàng ngoảnh qua mấy cái lọ rồi bê lại phía phòng thí nghiệm, chị hiểu ý mở cửa giúp. Tôi lục đồ để chuẩn bị mang lên lớp cho thầy, liếc qua thì thấy chị ấy đang nhìn ngó Đông Tây khắp cả phòng

- Lần đầu chị vào đây hả?

- Ừ! Chị trả lời chẳng nhìn mình

- Cảm giác thấy thế nào?

- Lạnh như nghĩa địa!

- Có bình photpho ở tủ B2 ấy, lấy ra đốt cho nó ấm!

- Thôi được rồi, nhanh nhanh đi! Chị ấy lại hỏi tôi, không hiểu ý tôi đùa, chắc học Hóa đốt lắm đây

- Xong rồi này, cầm cái mớ này cho em.

Tôi nói rồi tia mắt vào cái đồng trên bàn vì 2 tay tôi đã bê 1 đồng đồ rồi, lấy chân đá cái cửa khép lại rồi cùng chị rảo bước trên hành lang vắng ngắt. Vì trường tôi rất rộng, phòng thí nghiệm lại nằm ở khu học thêm của những lớp “cá biệt”, mà tụi nó về hết rồi nên heo hút lắm. Từ chỗ này đi sang khu lớp 12 phải đi qua 1 dãy nhà nữa, cũng cả trăm mét chứ chẳng đùa.

- Ừa chưa vào tiết mà? Tôi hỏi chị khi nhìn xa xa vẫn thấy mấy tên ngồi vắt vẻo ngoài hành lang

- Ừ chưa, chị đi ngang qua phòng giáo viên thì bị thầy sai, xui xẻo thế không biết!

- Haha, đi tí cho ấm người cũng có làm sao?

- Ấm gì, sang bên này vắng như cái chùa, lạnh hết cả người thì có! Mà em làm gì ở cái chỗ này vậy?

- Em á? Thì chị thấy rồi đấy, em coi nghĩa địa!

- Khiếp! mà em không biết lạnh à? Ăn mặc phong phanh thế?

- Lạnh chứ chị, nhưng nhà nghèo quá chỉ có đủ tiền mặc 2 áo thôi! (Tôi trêu thế chứ tôi chịu lạnh khá là tốt, tím tay tím mặt thật đấy nhưng thế nó mới sướng!)

- Cũng dẻo mỏ gớm!

- Ô hay em nói thật mà! Chị không thấy em phải đi coi nghĩa địa để lấy thêm tiền học đấy sao?

- Thật á? Chị tròn mắt quay qua hỏi lại tôi

- Đùa làm gì! Tôi nói với cái giọng rõ là buồn, cái mặt cũng làm buồn xo, nhưng trong lòng thì cười thầm bà ấy bị lừa.

Tôi bước vào lớp Chị, vẫn chưa vào học, lớp ồn ào như cái chợ, chẳng giống lớp tôi lúc nào cũng im ỉm học hành. Ông thầy quý hóa của tôi đã ngồi sẵn trong lớp, hai tay đang xoa vào nhau chắc là để lấy đà tí còn viết. Lần đầu tiên bước vào một lớp 12, thấy mình nhỏ bé quá, run run nữa. Tôi đưa mắt nhìn quanh thì thấy chị lúc này đi với tôi đang cười đùa với đám bạn, chị cởi bớt cái áo khoác dày cộp và cái khăn len dài ngoằng ra, thay bằng một cái khăn trắng mỏng hơn. Tôi như bị hớp hồn từ giây phút đấy, ‘xinh quá mẹ ơi’ – nghĩ thầm trong bụng và không ngừng đưa mắt nhìn theo đôi môi đỏ mọng đang cười đùa.

‘Renggggggggg’ – tiếng chuông vào lớp làm tôi giật mình, cũng may mà có nó không tôi cứ mãi nhìn theo thế thì lát nữa có mà mấy tên 12 nó cho ăn no đòn! Thầy ngồi trong lớp rồi nên lớp cũng ổn định nhanh lắm. Tôi bắt đầu cuốn theo lời giảng của thầy, minh họa lại ọi người thấy trên mô hình, công việc này thì tôi đã làm quen quá rồi, chẳng vấp vấp gì. Đây cũng là 1 cách để học, để ôn bài rất hiệu quả. Tôi quên hẳn chị, chỉ nhớ chị ấy ngồi bàn thứ 3 chứ không dám nhìn nhiều. Lúc xong việc tưởng chị ấy lại giúp tôi mang đồ về, ai ngờ ông thầy bắt 2 thằng to con trong lớp mang đi giúp tôi, tôi rảnh rang đi một mình. Thất vọng!

Tia sét ấy cũng nhanh chóng trôi qua, tôi cũng chẳng kể với đứa bạn nào về chị gái xinh đẹp lớp 12 ấy cả. Khoảng 1 tuần sau, có cái họp đoàn chuẩn bị tổ chức 26/3, tôi với tư cách bí thư chi đoàn lớp 10 “cá biệt”đến trễ (oai vãi), mọi người đã đông đủ, đầu vào đầy hết cả rồi, nhưng tôi chẳng sợ, lớp “cá biệt” sướng thế đấy, chỉ cần học thôi, tội lỗi khác đều được bỏ qua. Tôi cúi chào ra về biết lỗi không quên lia mắt tìm một vài thành phần quen thuộc để ngồi kế cho đỡ ngại. Ánh mắt tốc độ tên lửa của tôi bỗng dừng lại đột ngột trước khuôn mặt thanh tú quen quen, nhưng lần này không phải là nụ cười như tôi nghĩ mà là cái lườm như đang chờ sẵn ánh mắt tôi soi thẳng vào

“Chết cha sao lườm mình?” tôi nghĩ, gãi gãi đầu và cười trừ. Chị ấy vẫn không tha, nhần mặt và chỉ chỉ tay xuống chỗ bên cạnh ý là bắt tôi ngồi đó. Đành ngoan ngoãn nghe lời lại ngồi cạnh chứ biết sao giờ, hình như mọi người cũng không để ý đến cái vẻ rụt rè của tôi thì phải. Thầy bí thư đoàn trưởng nhanh chóng phổ biến tiếp nội dung cuộc họp

- Sao lườm em? Tôi lí nhí hỏi sau khi ngồi xuống
- Dám lừa chị à? Chị ấy nhéo tôi 1 cái
- Lừa gì? Tôi nhần nhó nhìn chị ấy, lườm cũng dễ thương nữa!
- Thì cái vụ nhà nghèo phải coi nghĩa địa lấy tiền ăn học
- Hihi! Đùa tí mà! (hóa ra giờ mới biết bị lừa)

Giây phút vui đùa ấy cũng nhanh chóng qua đi, tôi chăm chú ngồi nghe ông thầy phổ biến như nghe giảng, vừa nghe vừa ghi chép không cần nhìn. Chị có quay qua nhìn tôi về ngạc nhiên với cách viết lách ấy. “có gì đâu mà, trò trẻ con này đứa nào cày cuốc lớp chuyên chả biết” tôi nghĩ thầm và cười lại. Thỉnh thoảng tôi cũng lén địa trộm Chị 1 cái, làn da trắng hồng, đôi môi vẫn đỏ mọng, mái tóc dài hơi xoăn và mùi thơm ấm áp tỏa ra từ người chị mới dễ chịu làm sao. Đặc biệt hơn khi tôi nhìn xuống phía dưới, các cụ nói “người sao hàng vậy” quả là không sai mà! Chữ của chị ấy đẹp mê hồn luôn, đẹp hơn cả chữ cô giáo lớp 1 của tôi nữa cũng nên! (chết các thím chưa, ai bảo nghĩ vậy) Tôi ngưỡng mộ nét chữ ấy lắm, nhìn những ngón tay thon thả lộ ra sau cái tay áo khoác kéo cùng xuống cho bớt lạnh thoăn thoắt lia trên trang giấy trắng mới đẹp làm sao. Khác hẳn với mấy con mọt sách cái ngồi cạnh tôi, chữ đã xấu lại còn bày đặt không nhìn, vẽ toàn ra giun để gì không à!

Nội dung phổ biến của ông thầy cũng không có gì đặc biệt, rõ ràng và nhanh chóng: 26/3 trường sẽ tổ chức văn nghệ chào mừng, mỗi lớp sẽ đăng ký 2 đến 3 tiết mục, tổng duyệt trước 3 ngày chọn ra những tiết mục xuất sắc nhất để biểu diễn, có giải luôn. Công tác chuẩn bị và tổ chức thì một phần đoàn trưởng sẽ thuê, 1 phần thì anh chị em xúm vào làm, riêng khối 10 còn bỏ ngõ thì đi theo học hỏi, ai giúp được gì thì giúp (may quá vậy là thoát).

Đến phần quan trọng đó là những tiết mục của nội bộ ban cán sự đoàn, phải có những tiết mục chủ đạo để làm nền móng cho phong trào gì gì đó. Tôi thấy mọi người bàn tán rôm rả, cả chị cũng hằng say phát biểu

cho ý kiến lắm. Tôi thì chẳng biết gì mấy vụ này, trước giờ chỉ biết có học với phá chứ có hợp hành tổ chức cái gì bao giờ đâu. Cái chức bí thư đoàn này là tôi bị làm chứ cũng chẳng ham hố, tại lớp tôi đứa nào cũng như con gà rù, có tôi là thằng nhanh nhẹn nhất rồi đấy! Thôi không biết thì ...tựa ghế ngồi nghe vậy, thỉnh thoảng cũng ko quên cười theo lấy lệ cái.

- Hay là để thằng Hoàng fide nó hát song ca với chị Mỹ đi!

Tiếng thằng nào nhắc đến tên làm tôi giật mình. “Mẹ thằng nào lại chơi nhau vậy?” – Tôi đưa mắt tìm kiếm thủ phạm. Chẳng khó khăn gì, thì ra là thằng Tuấn 11A6, một trong những đứa gọi là ‘bè’ của tôi chứ chưa phải bạn

- Gì ông? Tôi giả ngu trước hàng trăm ánh mắt đổ dồn về phía mình, trong đám này một số biết tôi thôi, còn toàn các anh các chị khóa trên lạ hoắc.

- Thằng đó nó hát hay lắm đấy! Tên Tuấn bồi thêm cho tôi 1 cú trước những tiếng xì xào của mọi người

- Hay ho gì ông? Linh tinh quá, xuống đi! Tôi nói chữa ngược

- Còn bày đặt ngại ngần gì nữa! Tao thấy mày hát song ca với chị Mỹ là hợp đấy! Mọi người cho nó thử đi!

- Mỹ nào? Tôi ngơ ngơ đưa mắt nhìn

- Chị đây này cưng!

Tôi ngoái lại theo cái xách tai. Ơ, thì ra bà chị mình biết là bà Mỹ mà tụi nó đang nói đến đấy hả? Người đẹp, chữ đẹp lại hát hay nữa sao? Tôi nghĩ chị hát hay bởi vì thằng Tuấn nó bảo tôi hát với chị hợp, mà tôi thì hát cũng ổn lắm (khiêm tốn đấy). Thực ra này giờ không phải tôi ngại vì cái vụ hát hò mà ngại vì mọi người cứ nhìn mình kiểu gì gì ấy!

- Cái thằng này, Hoàng Việt Mỹ khoa khô cái đất này bao nhiêu năm nay mà mày cũng ko biết à? Đúng là bọn “cá biệt”! Giọng 1 ông chắc lớp 12 vang lên

- Thôi đi ông, quảng cáo quá em nó ngộp bây giờ! Chị Mỹ xua tay

- Thế chú hát thử vài câu anh nghe xem thằng Tuấn nó quảng cáo hàng có chuẩn không nào?

- Không phải là anh bảo chú hát không hay, quan trọng là có hợp với Mỹ không ấy. Mấy năm rồi chưa có thằng nào dám thử sức với chị Mỹ đấy chú đừng có tưởng bở! (Ông ấy giải thích thêm cho câu nói trước sau khi nhận được ánh mắt của 1 số người)

- Đúng rồi đấy, mấy đứa khối 10 mạnh dạn lên còn nhanh chóng mà thay thế các anh các chị. (nhao nhao)

- Hát đi em, cứ mạnh dạn thể hiện, có chị đây không phải ngại đứa nào hết! Một chị hất hất tay hỏi tôi

- Chúng mày im cho em nó hát cái xem nào! Chị đó lại hét khi mình đứng dậy

Mọi người đưa mắt nhìn tôi, cả chị Mỹ nữa, vẻ chờ đợi lắm. Tôi hít thở mấy cái, ráng trấn tĩnh lấy hơi

- Hì, Hì hợp quá! Tôi gãi đầu

- Tao còn hồi hộp bằng 10 mày này! Mày câu giờ quá! Một ông khác hỏi

“Như đi trong tia nắng nụ cười lung linh

Xoay xoay chiếc lá, chiều cuốn rơi cuốn rơi...”

Tôi lấy 1 hơi thật sâu và bắt đầu hát trước sự im lặng của cả phòng. Tính hát 1 2 câu thôi nhưng mọi người vỗ tay khí thế quá nên cũng hát hết cả bài. Tiếng vỗ tay, vỗ vai cười đùa ầm ầm cả phòng, nhìn ai cũng như bắt được vàng vậy. Tôi không nói quá đâu (thực ra cũng có) chứ ngày đấy hên là không cóVietnam Idol không là tôi cũng đã đi thi rồi!

- Được đấy, được đấy, hát hay thế còn bày đặt làm hàng

- Thấy chưa em đã bảo là nó hát được lắm mà! Thằng Tuấn kể công

- Hay là cho nó hát với chị Mỹ bài này luôn đề

- bla....bla.....

- Thôi thôi từ từ, coi như xong 1 tiết mục, đến cái tiếp theo, vẫn như mọi năm hay cải cách chút nhỉ? Chị Hường chủ trì lên tiếng

Đến đây thì tôi chẳng hiểu mọi người bàn tán gì nữa, lại ngồi cười trừ, thỉnh thoảng lại quay qua ngắmm chị Mỹ một cái, trong lòng thấy rộn ràng khó tả, thì ra tôi biết 1 nhân vật nổi tiếng của trường bấy lâu mà không hay! Chị cũng thỉnh thoảng quay qua nhìn tôi cười, chẳng biết ngưỡng mộ hay thêm thương đây!

Túm cái váy của cuộc họp lại là ban cán sự đoàn sẽ cho ra đời 3 đến 5 tiết mục, trong đó có vụ án song ca của tôi với chị Mỹ. Cụ thể chi tiết như thế nào thì các nhóm tự về bàn bạc, tuần sau sẽ thống nhất và bắt đầu luyện tập, còn 3 tuần nữa là đến 26/3 rồi, gấp gáp lắm! Tôi rời phòng họp về phổ biến lại cho bọn lớp, cô chủ nhiệm cũng đề nghị lớp mình nên có tiết mục gì đó tham gia giao lưu với cả trường thì bọn nó ngồi trơ như phỗng, có đưa cái cúi giải đề! Haizzz, trái hẳn với cái không khí máu lửa lúc họp trước, nhìn mà chán ngán. Cuối cùng bọn nó thống nhất là: 10 “cá biệt” cử Hoàng fide đi chinh chiến là thiên hạ cũng đủ một phen khiếp vía rồi, không cần ai trong lớp phải ra tay nữa! Lạy tui nó luôn!

3. Chương 3

Tôi đạp xe về nhà mà trong đầu cứ mãi suy nghĩ đến cái cảnh được song ca cùng với chị Mỹ, tôi hình dung ra đủ các tình huống trong đầu, chốc chốc lại nhướn miệng cười một mình. “Hoa khôi bao nhiêu năm nay” – tôi chợt nghĩ đến câu nói của ông anh lớp 12 kia về chị Mỹ. Chẳng lẽ bà ấy VIP thế thật sao? Tôi thấy cũng đâu có xinh “ác” lắm đâu. Hay là mắt mình có vấn đề nhỉ? Mà trước giờ tôi cũng không có giỏi về cách nhìn nhận con gái thật. Mấy thằng bạn tôi thấy gái là tụi nó bàn luận ác lắm, tôi chỉ biết ngồi nghe thôi, cũng gật gù tiếp thu được chút chút chứ chẳng học hỏi gì nhiều lắm. Có khi nào mình thích chị Mỹ không nhỉ? Móa thế thật thì biết làm sao đây? Tôi mãi nghĩ vẩn vơ, đi qua cả nhà lúc nào cũng không hay nữa!

Hôm sau tôi quyết mò sang chỗ mấy thằng bạn hỏi thêm chút thông tin về chị Mỹ, bọn bạn tôi nó vẫn chưa biết gì về cái vụ tôi quen chị ấy và sắp hát hò chung nữa.

- Ê, Tuấn Anh! Mà có biết cái bà Mỹ 12A3 không?

- Bà đấy thì đứa nào mà chẳng biết. À, trừ mày ra! - Một thằng khác trả lời luôn ngay sau khi tôi vừa đặt câu hỏi

- Có gì không? Nay tự nhiên quan tâm gái gú cơ à? – thằng T.Anh giờ mới trả lời tôi

- Không, quan tâm gì đâu! Tại tao thấy mấy người quảng cáo bà ấy ác lắm, chẳng biết đúng không nữa!

- Mà nhìn thấy bà ấy bao giờ chưa?

- Rồi! – Tôi trả lời chắc nịch

- Thấy sao? – Nó hỏi tôi với ánh mắt đầy sẫm soi

- Cũng bình thường mà, được mỗi cái môi đỏ với da trắng! – Tôi gãi đầu

- Mẹ thằng mù! Đi theo bọn tao bao nhiêu năm nay mà mày chẳng học được gì là sao? Mà biến về với cái phòng thí nghiệm của mày đi, từ nay đừng có bảo là quen biết bọn tao ra, mặt mặt bạn bè quá Bụp ...bụp.....bụp

Bọn bạn tôi vẫn thế, nói chuyện rồi chửi bới nghe có vẻ nặng nề lắm, nhưng thực ra chỉ là đùa thôi. Lúc nào cũng chỉ chờ thằng nào đó sẩy chân là xúm vào “dạy dỗ” hội đồng. Lần này nạn nhân là tôi rồi!

- Cờ hó nào đánh tao! – Tôi vừa ôm đầu vừa rửa tụi nó

- Đến Việt Mỹ mà mày còn bảo bình thường thì tao lạy mày rồi Hoàng ạ! Mà đòi hỏi cao quá đấy!

- Hay là nó gay cmnr, chúng mày tụt quần nó ra kiểm tra xem nào! – thằng Đức hô hào

- Tụt cái! Tao không biết thì tao hỏi tụi tể chứ để cho tụi mày làm trò à? – Tôi bực mình

- Thế mày muốn hỏi cái gì?
 - Thì hỏi xem bà ấy có VIP đúng như thiên hạ nó đồn thổi không?
 - Giải nhất nữ sinh thanh lịch tỉnh đó mày! Về mà chữa lại mắt đi, cái mắt này sáng lên được là nhờ có bà ấy đấy
 - Là sao? – Tôi không hiểu ý của thằng T.Anh
 - Ngu thế? Theo kinh nghiệm tình đời của tao thì bà ấy hơi bị chuẩn đấy, là đứa con gái xinh nhất từ trước đến giờ tao từng gặp
 - Nói chung là Việt Mỹ thì không cần phải nói nhiều! Chỉ có 1 từ là “ngon”, hiểu chưa? – Một đứa khác lại xen vào
 - Tao vẫn thấy bình thường!
 - Thôi mày biến đi, nói chuyện với mày chán bỏ mợ! Ra đường nhớ giữ mồm giữ miệng không có gặp thằng nào nó thích bà Mỹ thì mày như đòn đẩy! Mà về bảo mẹ cho tiền đi chữa mắt đi nữa, có khi mày phải tẩy cả não luôn đấybla....bla.....
- Chúng nó thì nhau nói rồi đuổi tôi đi như đuổi tà vậy. “Ông cũng éo thềm chơi với bọn mày nữa, bực cả mình!” – tôi đứng lên đi thẳng 1 mạch về lớp, kệ bọn bạn đang cười hớ hớ phía sau vì đã chọc được tôi.
- Bỏ chơi với bọn nó mấy ngày, tôi mò sang ngồi bên lớp thằng Dũng (thằng chiến hữu nổi khổ) chém gió với nó và mấy đứa con gái chứ không thềm tụ tập với bọn quỷ sứ kia nữa. Thỉnh thoảng cũng đổi gió tí, sang bên này nói chuyện với gái xinh dần cho quen, sau này có tán em nào cũng đỡ ngại. Tôi hay sang đây chơi đến nỗi nhiều đứa nó bảo tôi là Hoàng A5 luôn chứ, nó tưởng tôi học lớp này. Nhiều đứa thì lại bảo tôi khôn vãi ra, may mắn nữa, được chui vào cái “động gái” chơi, bao nhiêu thằng mơ ước mà không được!
- Nghĩ cho kĩ thì cùng thấy tụi nó có lí, tôi thấy nhiều trai lạ đến trồng cây ngoài cửa cái lớp này lắm, con gái lớp này cũng sáng sủa vui vẻ chứ không rù rù như bọn lớp tôi. Thư từ làm quen thì cứ gọi là ra vào như máy bay chiến đấu ấy, thỉnh thoảng lại thấy mấy đứa xúm lại đọc thư rồi bỏ lăn ra cười với nhau. Đúng là mấy thằng đại gái, tự nhiên bày trò cho bọn nó cười vào mặt! Mà bọn này nó cũng đâu có xinh gái lắm đâu? Tôi thấy cũng tạm được chứ chẳng có con nào đáng chấm điểm cả! (Chết mợ, có khi nào mình gay? Mắt lé, đầu óc có vấn đề như tụi nó vẫn nói không nhỉ? Hay đơn giản là mình đòi hỏi cao quá?)
- Đang ngồi lan man nghĩ thì thằng T.Anh ở đâu chạy như chó rượt phi thẳng vào trong cái lớp ấy. Nó không phải người lớp này nhưng cũng ra vào tự nhiên như tôi vậy (mà cái thằng mặt dày đấy thì lớp nào nó chả ra vào tự nhiên)
- Tin sốt dẻo đây! Tin sốt dẻo đây! – Nó đứng trên bục giảng la lên trước ánh mắt nhiều chuyện của bọn con gái
 - Nói nhanh nói nhanh để nhà báo còn tác nghiệp nào! – Bọn con gái nhao nhao
 - Á à thằng Hoàng fide cũng có ở đây! Tí ông xử tội mày! – thằng T.Anh chỉ mặt tôi
 - Tình hình là (nó lấy hơi nói tiếp) 26/3 này thằng Hoàng nó sẽ đi hát ở trên trường, bà con có dịp được thưởng thức giọng ca “xin cà chua” của nó nhá
 - Thế mà cũng hét âm lên, tưởng có gì cỡ 11/9 cơ! – cái Tâm giọng lạnh lạnh chua chat
 - Chưa hết! Cứ nhao nhao lên là sao? Quan trọng hơn là nó sẽ hát với chị Việt Mỹ - niềm mơ ước của biết bao nhiêu thằng con trai đất này! Thằng cờ hó ... thế mà nó giấu! – thằng T.Anh lại quay sang dạy dỗ tôi
 - Wow..... bạn tớ thật là may mắn, thật là vinh dựbla....bla..... Có thật không hả bạn Hoàng? (cái bọn con gái nó xúm lại chiêm chọc tôi)
 - Nay tớ nói cho bạn biết là nhiều thằng con trai mơ 1 lần được nói chuyện với chị ấy còn không được đấy nhá! Bạn là bạn tốt số lắm đấy! Nhưng để phòng cẩn thận bọn nó GATO là mặt mày bầm tím nghe chưa cưng! – con Tâm với cái giọng lạnh lạnh xỏ ngay 1 tràng vào mặt tôi.

Hết đỡ với cái bọn này rồi! Tôi bỏ chạy về lớp tôi tìm chút bình yên vậy. Hôm nay bọn nó làm sao thế không biết nữa? Đứa nào cũng thần tượng chị ấy lắm là sao? Đúng là bọn điên!

Đang nằm gục đầu lơ mơ ngủ sau tiết thứ 3 (quả này rút kinh nghiệm ở nhà ngủ cho lành chứ không dẫn xác vào chỗ bọn điên kia nữa!) thì có thằng đập vai tôi

- Ê quần ca (bọn trong lớp toàn gọi tôi là quần ca), có chị gái xinh đẹp nào tìm mày kìa!

Tôi ngược cổ nhìn lên theo hướng tay nó chỉ. Một người con gái tóc dài hơi xoăn trong chiếc áo khoác hồng to xù đang nhìn tôi vậy vậy. “Ax, chị Mỹ? Qua đây tìm mình chi nhỉ?”- tôi lại gãi đầu bước ra cửa lớp. Mà kể cũng lạ, bọn lớp tôi nó ngồi im chứ không nhao nhao lên như đám bạn tôi, vậy là sao nhỉ? Tôi với bọn lớp tôi bị bệnh hay là đám bạn tôi bị điên?

- Lớp em “vui” nhỉ? – Chị chào tôi bằng câu hỏi hơi khó hiểu

- Vui gì ạ? – tôi lại gãi đầu

- Thì ra chơi mà còn yên tĩnh hơn giờ học của lớp chị!

- À ra là chuyện đó! Bọn nó còn cày đề chị ơi! Cũng vất vả lắm

- Thế sao em không cày?

- Có chứ ạ! Chẳng qua bữa nay giải lao thôi. Ủa mà chị tìm em có việc gì ạ? – Tôi sực nhớ ra chủ đề chính

- Thì cái vụ hát hò 26/3 chứ gì nữa!

- Vụ đó sao ạ?

- Em đã nghĩ ra bài gì chưa?

- Ơc, làm thật hả chị? Mà sao gấp gấp vậy? Em chẳng nghĩ chuyện đấy đâu

- Thật chứ em tưởng đùa à? Còn có gần 3 tuần nữa thôi, bao nhiêu là việc nữa, phải tranh thủ chứ!

- Dạ vâng! Mà ra kia ngồi đi chị, ai lại đứng cửa lớp thế này!

Tôi chỉ chị ra cái ghế đá dưới gốc cây hoa sữa to tướng ngoài sân trường, gần cửa lớp tôi. Chẳng qua chỗ này là ngay lớp tôi nên mới vắng vẻ chứ nhìn sang gốc cây chỗ lớp khác thì bọn nó túm 5 tụm 7 kín mít hết cả. Tôi cũng không quên nhìn kĩ hơn khuôn mặt của chị như để tìm kiếm chút gì đó giống như bạn bè tôi thần tượng. “Vấn thế mà, cũng xinh nhưng có xuất sắc lắm đâu?” tôi chau mày suy nghĩ, quay đầu nhìn sang phía lớp thằng bạn thì đã thấy tụi nó nhao nhao chỉ chỗ về phía tôi. Ax, đúng là bọn dở hơi!

- Không biết lạnh thật à? – Chị lại hỏi tôi trước khi ngồi xuống ghế

- Em thấy bình thường. - Tôi trả lời và nhìn lại cái bộ dạng phong phanh của mình, nhìn sang chị thì thấy đúng là 1 cặp đông – hè thật!

- Chịu em luôn! Mà sao đây, tính hát hò thế nào?

- Em chẳng biết đâu, sao cũng được chị ạ!

- Ax, sao lại sao cũng được? Phải có ý kiến xây dựng chứ?

- Thì chị cứ chọn bài đi, mấy chuyện này em chưa làm bao giờ nên có biết gì đâu. Em thì bài nào cũng hát được hết oh’!

- Gớm tự tin nhỉ? – chị bĩu môi

- Thật mà! Hát được thôi chứ hay dở thì chưa biết!

- Thế cũng nói được! Vậy để chị kiếm bài rồi báo em nha! Mà tập tành sao đây? Tập chung với mọi người luôn chứ?

- Dạ vâng! Sao (định nói sao cũng được nhưng mà sợ lại bị chửi) Mà tập chung với mọi người lúc nào, ở đâu ạ? – Tôi hỏi vì sợ bị trùng cái giờ cày cuốc của tôi

- Chiều thứ 2, 4, 7 sau tiết 5. Mọi người tập trung ở hội trường đây, vừa tập tành vừa làm chuẩn bị sân khấu luôn, đoàn trường năm nào cũng vậy cả! – Chị giải thích thêm cho tôi

- Vậy ă? Dạ vâng thế cũng được, giờ đó em không học, ra quây với mấy anh cho vui luôn

- Vậy ok thế nhá! Nay thứ 4 rồi, chiều nay bỏ, chiều thứ 7 gặp nha!

- Vâng ă!

Chị đứng lên vẫy vẫy tay bye tôi rồi đi về phía dãy nhà của khối 12, có nở 1 nụ cười ...cũng đẹp. Tôi ngồi nán lại nhìn theo bước đi của chị nghĩ ngợi vẩn vơ, chẳng được lâu thì đã có đứa đập vai rồi nhón nháo phía sau, bọn bạn tôi lại kéo đến bày trò

- Ghê chưa! Chị Mỹ sang tìm luôn! Mà nợ tiền chị ấy hả?Sao sao rồi, kể anh em nghe cái xem nào! ...bla....bla....

- Tụi mày điên vừa thôi, điên mấy ngày chưa khỏi à? Có gì đâu mà nhón nháo hết cả lên! – Tôi gắt giọng

- Ô sao lại nổi nóng thế? Bạn bè quan tâm nhau mới hỏi han chân thành mà! – Một thằng hạ giọng rõ đều

- Các cậu để im cho bạn ấy kể xem nào! – Lại cái giọng lạnh lạnh của con Tâm, lúc nào cũng cậu cậu – tớ tớ buồn cười lắm

- Có gì đâu mà kể? Chị ấy sang bảo tao đi tập hát thôi chứ có gì đâu!

- Hết rồi à? Không mở bài kết bài gì à?

- Chúng mày điên à? Rõ bọn dở hơi! Tỉnh lại hết đề!

Tôi chạy vòng vòng gõ cho chúng nó mỗi đứa 1 cái, toàn bọn nhiều chuyện, chơi thì vui thật đấy nhưng lắm lúc cũng mệt không chịu được. May cho tụi nó là có chuông vào lớp rồi, nếu không có đứa còn ăn no đòn với tôi.

- Mà tập thứ mấy? – Thằng Dũng nán lại hỏi tôi

- Chiều 2,4,7 mà ă. Thu xếp tự về trước nhá, hay là ở lại chơi với tao?

- Ờ, để tao xem đã

- Mà mà chắc cũng có hát hò gì với bọn lớp mà chứ?

- Ờm, có chứ! Thiếu cậu sao được! – Nó nói đầy tự tin

- Vậy ngon rồi, hôm nào tập tao qua xem

- Mà này, mà đi với bà Mỹ cẩn thận đấy!

- Đệt, lại mà nữa!

- Tao ko đùa đâu, cẩn thận không có thân mật quá là ăn sẹo đấy! Bà ấy nhiều thằng theo lắm mà chưa yêu ai đâu, bọn nó gườm nhau như sư tử tranh mồi ấy. Mà cẩn thận vẫn hơn!

- À ờ, hiểu rồi! Té đề, thầy lên kia!

Tôi nhìn theo bóng thằng bạn, “bạn nói khổ là phải như thế chứ”, biết nghĩ cho nhau quá, thật không uống công chơi với nó cả chục năm nay. Trước đây tôi với nó luôn luôn như hình với bóng, đi học chung 1 xe, đi chơi đâu, trò gì cũng phải có 2 thằng, bọn bạn nó còn bảo 2 thằng tôi yêu nhau nữa cơ! Nhưng giờ học khác lớp rồi, tôi thì bữa nào cũng cày cuốc cả ngày, nó thì hôm đực hôm cái, không còn kể vai sát cánh được nữa, nhưng dù thế nào vẫn luôn cố gắng đi chung với nhau nếu có thể.

Thằng Dũng trầm tính hơn tôi một chút, sống lãng tử và nghệ sĩ hơn, hát cũng hay lắm nhưng chất giọng thì không bằng tôi. Điều này không phải tôi tự suy diễn ra mà là nhiều người chuyên nghiệp nhận xét. Bố nó là giảng viên trường Nghệ thuật quân đội mà, mấy ông bạn của bố nó thỉnh thoảng cũng về nhà nó đàn hát, tôi hay vào nhà nó chơi nên cũng được chỉ bảo dạy dỗ chút thanh nhạc cơ bản. Mọi người đều nói tôi có chất giọng tốt, cao nhưng không được khỏe lắm! Nhưng mà tôi chỉ được cái hát thôi, còn thằng bạn tôi thì con nhà nòi có khác, ghi ta nó tĩa như máy vậy, trống cũng biết chơi, sáo cũng biết thổi, nói chung là nhiều

tài lẻ. Bởi vậy dù mới lớp 10 nhưng nó cũng là một nhân vật nổi tiếng (chắc nổi hơn tôi) và khối em chết lả ra khi nó tiện tay đi vài phím gì đó (chả bù cho tôi, chỉ được cái xốn xác chứ chẳng có ma nào theo).

Tiết lịch sử chán ngắt, tôi trốn cô ngồi bỏ cái đề Lý ra găm, chợt nghĩ đến những lời thằng Dũng dặn dò. Chắc chắn là nó không nói đùa, nó chẳng lừa tôi bao giờ cả. Nếu chuyện chị Mỹ nhiều người theo đuổi là thật thì chẳng lẽ mắt tôi nó có vấn đề đúng như bọn quý kia phán hay sao? Nhưng vậy cũng tốt, có vấn đề thì tôi sẽ không thấy chị ấy xinh, không chết lả ra rồi để bọn 12 nó cho gán đấm như những gì thằng bạn tôi lo lắng. Cơ mà vậy thì làm sao tôi thấy đứa nào xinh được nữa? Sao mà thích con nào mà tán được? Ôi linh tinh quá, chẳng hiểu gì cả, kệ thôi!

4. Chương 4

Chiều thứ 7, tôi cố gắng vờ vết nhanh chóng đóng sách vở để còn đi tập như đã hẹn với chị Mỹ. Do hôm nay lớp có chút việc nên sinh hoạt hơi lâu, trễ mất gần 30 phút rồi! Bước ra khỏi cửa lớp, tôi thấy không gian trường hôm nay vẫn còn nhiều tiếng cười đùa chứ không yên ắng như mọi hôm. Lạ nhỉ? Tôi rảo bước nhá qua vài lớp khối 10 trên đường đi. À, thì ra là bọn nó cũng ở lại tập tành chuẩn bị văn nghệ! Nghĩa qua lớp thằng Dũng cũng thấy nó đang ngồi trên bàn ôm đàn, vây quanh là mấy con vịt Hướng mắt về phía khu nhà giáo viên, nơi cái hội trường to tướng đặt ở đó tôi đã thấy khá nhiều người đang tụ tập. “Chết mẹ, muộn quá rồi” – tôi vội bước nhanh hơn

- Chào cả làng, xin lỗi em đến trễ! – Tôi cố gắng chào to chút cho đỡ ngại

- A, Hoàng fide, cơn gió nào đưa mày đến đây thế? Hôm nay không đi cày à! Hahah – Một ông ngược nhìn tôi rồi trêu, bọn tôi học hành nhiều nên toàn bị gọi là đi cày

- Em hẹn chị Mỹ tập tành ở đây mà. Ủa, chị ấy đâu ta? – Tôi hỏi lại sau khi ngó nghiêng không thấy người tôi cần tìm đâu cả

- Đang cãi nhau trong kia kìa!

Tôi bước vào 1 góc hội trường theo hướng chỉ tay, một đám bà bầy bà tám đang ngồi cãi nhau ôm tôi, hình như là đang tranh luận về cái tiết mục gì đó. Tôi đã nhìn thấy chị Mỹ quay ra vờ vờ mình, trông chị vẫn thế, lúc nào cũng xúng xính, ầm áp và ăn diện hơn bạn bè một chút.

- Sao đến trễ vậy?

- Em sinh hoạt hơi lâu, sorry

- Ngồi chờ chị tí, để xử xong mấy con mẹ này đã

Chị lại quay vào tiếp tục tranh luận với mấy bà kia. Tôi dạo dạo quanh phòng nói chuyện với một vài người quen, vẫn còn khá rụt rè, toàn các anh các chị lớn mới gặp vài lần mà. Không khí làm việc hăng say, tiếng cười đùa vui vẻ thật là thoải mái, góc kia là mấy tên đang tập nhảy, góc này là mấy bà đang ngồi vẽ vẽ cắt cắt, một đám “trâu bò” thì khuôn vác đồ nghề, cửa cửa gọt gọt, trên môi ai cũng không ngớt những nụ cười

- Ngơ ngác như nai vậy cưng? – tiếng chị Mỹ làm tôi giật mình

- Có đâu, đang xem mọi người làm thấy hay quá!

- Ủa chứ hôm 20/11 em không tham gia à?

- Hôm đó em chưa chuyển về trường mà chị!

- Ủa? Là sao?

- Em thi cấp 3 vào trường khác, đầu tháng 12 mới xin lại về trường mình

- À ra vậy, mà sao mọi người lại gọi em là Hoàng fide?

- Dạ tại hồi đó chơi điện tử em ra chường được ổi thằng fide nên bọn nó gọi thế tới giờ luôn. – Tôi gãi đầu

- Em cũng biết chơi điện tử? – Chị hỏi vẻ ngạc nhiên lắm

- Vâng biết chứ ạ!

- Tưởng em chỉ biết đi cày thôi chứ! Hahah

Lại đến lượt bà ấy chọc tôi, mới vào lớp 10 nên còn ngoan chút thôi, với lại học cái lớp toàn gà rù nó cũng kém khí thế đi, chứ nếu không tôi cũng đã nghịch banh cái trường ra rồi!

- Chị kiếm được mấy bài rồi này! Em coi xem biết hết không? – Chị ấy đưa cho tôi miếng giấy có ghi tên bài hát

- Dạ biết hết! Có bài Trường Sơn đông – Trường Sơn tây thì không thuộc lời hết ạ! – Tôi trả lời nhưng trong đầu thì đang nghĩ “chữ đẹp quá”

- Thế giờ em muốn hát bài nào?

- Bài nào cũng được mà! Quan trọng nó hợp văn cảnh chị ơi

- Mà với nó hát “Nắng sân trường” đi, bài đấy hay đấy. Tao thích bài đấy, ôi Đan Trường! – Một bà ghé qua góp ý

- Thôi hát TS đông TS tây đi, 26/3 hát bài đấy mới chuẩn. 2 năm trước cũng có 1 đôi 12A8 thì phải, hát bài đấy hay lắm! – Một ông khác thêm vào

Rồi 9 người 10 ý, lại bắt đầu cãi nhau ỏm lên, tôi chỉ biết cười chứ chẳng dám tham gia. Rồi không chỉ có nhóm của tôi với chị Mỹ, mấy ông bà bên kia cũng um xùm hết cả. Vậy là buổi tập đầu tiên của tôi là đến ngồi nghe cãi nhau vàcười. Nhưng cũng may mắn là ra vấn đề, tùm cái vấy lại là tôi và chị Mỹ sẽ hát “TS đông TS tây”, “nắng sân trường” thì để dự phòng, có một tiết mục tốp ca bài “bác đang cùng chúng cháu hành quân” và một bài múa dân tộc của mấy bà ấy nữa.

- Té chưa mà? – thằng Dũng bước vào với cái đàn vác trên vai, nhìn lảng tử vãi

- Oh, té giờ đây, chờ tí

- O thằng này đánh đàn hay này, cho nó vào hội bọn mình đi! – Một anh biết thằng bạn tôi quay ra nói

- Thôi em hát với lớp em rồi. Vụ này các bác bên đoàn thể tự hợp mà giải quyết với nhau đi. Em chịu!

- Đúng rồi đấy, đứa nào mà cũng muốn lôi về thì làm gì còn lớp nào nó dám tham gia nữa! – chị Hương can thiệp

Tôi chào mọi người rồi về trước, lấy lí do nhà hơi xa, mọi người cũng không cản. Tôi với thằng bạn đi 1 xe, nó bắt tôi chở, trời đã tối mù và đổ sương nhiều rồi

- Bọn lớp mà sao rồi? – tôi hỏi

- Ổn! Mấy con kia nó đòi nhảy nhót ì xèo

- Thế có làm tí solo ko?

- Chắc có, còn đang xét! Mà tao cũng thấy bà Mỹ xinh gái lắm đâu mà bọn nó cứ làm ầm lên nhỉ? – thằng bạn tôi thắc mắc

- Đệt, mấy hôm nay rồi tao mới được nghe câu chân tình! Bạn tốt có khác!

- Hay là tao cũng bị giống mà cmnr! Hahahaha

Tối hôm đó về hơi trễ, quên không nói trước với nhà, Bố Mẹ phải chờ cơm nên tôi cũng ăn thêm vài bài giảng nữa. Chuyện nhỏ như con thỏ ấy mà, thôi nay tự giác học hành không có mama nổi giận thì lại thể dục quanh xóm! Nghĩ vậy là tôi phi thẳng lên cái bàn học, ngồi cắm cúi viết lách khí thế, haizzz ... bài vở nhiều như núi, lại phải thức đêm rồi, cũng may mai là chủ nhật được ngủ bù tí. Nửa đêm nguồi nhìn từng làn sương trắng trập trùng ngoài sân, trong đầu lại nghĩ đến cái cảnh mấy bà ngồi cãi nhau, cái sân trường đông vui nhộn nhịp hơn mọi ngày, cũng thấy vui vui...

Khối 10 bọn tôi học buổi chiều, còn khối 11 và 12 học buổi sáng. Nhưng những lớp cá biệt của bọn tôi thì buổi còn lại phải cày cuốc thêm 3 tiết nữa, thường là từ tiết 2 đến tiết 4 đều như vắt chanh vậy. Các anh

chị lớp 12 cũng có tăng cường học thêm để ôn thi ĐH. Sáng thứ 2 ngồi cày hết một đồng bài tập Lý mà muốn xỉu, cô muốn vắt kiệt sức bọn tôi hay sao ấy mà còn phát thêm 1 xấp nữa để về nhà giải quyết. Ôi mẹ ơi! Chưa dừng lại ở đó, mấy đứa đội văn chạy sang thông báo “chiều nay cô có nhã hứng nên lớp chúng ta sẽ tổ chức kiểm tra 2 tiết”. “Cực hình!” – cái đội khối A của tôi nghe đến kiểm tra văn thì chỉ có đường muốn chui xuống đất, kiểm tra 1 tiết mà viết 15 phút đã hết bố nó ý rồi, giờ 2 tiết biết ngồi làm gì đây? Đứa nào đứa đấy nhìn nhau lắc đầu thở dài ngao ngán.

Buổi chiều, cũng may 2 tiết kiểm tra văn là tiết 4, tiết 5 nếu không thì chẳng còn hứng thú gì mà học môn khác nữa. Không nằm ngoài dự đoán của tôi, vừa mới được hết nửa tiết kiểm tra đầu thì đã thấy có âm thanh rục rịch, lách cách. Ngược mắt nhìn quanh tôi đã thấy mấy thằng “làm bài xong” đang ngồi bấm máy tính giải đề! Hôm nay tôi có nhã hứng hay sao ấy, áng văn tuôn trào tràn trề, viết mỗi tay mà vẫn chưa hết, cầm cúi ngoáy một lúc nữa thì nghe tiếng chuông ra chơi, cũng là lúc tôi đặt dấu chấm cuối cùng!

- Yeah, hơn 3 trang luôn!

Tôi giờ cao thành quả của mình lên và hét lớn đầy tự hào. Cả lớp cười hô hô, đến ngay cả cô giáo cũng ko kiềm chế được trước hành động của tôi. Nghĩa sang con bé bên cạnh tôi là dân chuyên văn, mẹ ơi chữ nó đầu ra mà lăm thế không biết! Nó đã viết gần hết tờ thứ 2 rồi và chưa có dấu hiệu giảm tốc độ dừng lại. Sợ quá! Tranh thủ 45 phút rảnh rang tiếp theo ngồi nhai mấy bài tập lý hồi sáng vậy, tiết 5 ấy sao mà trôi qua nhanh quá, mới được có 4 bài đã hết giờ rồi!

- Dừng bút nộp bài cho cô còn về nấu cơm nào anh chị em ơi! – thằng Chiến vừa đi thu bài vừa bắc loa thông báo

- Cô cậu nào làm bài 1 tiết thì thôi khỏi phải nộp. Tôi cho cơ hội về nhà mà suy nghĩ, chiều mai tôi thu sau còn cố vắt vát cho điểm 5.

- yeah, mẹ hiền yêu dấu của con muôn năm! Bọn khối A, B tụi tôi hét vang nịnh nọt

Thật ra đây chẳng phải lần đầu bọn tôi được đặc ân như thế. Phần lớn các thầy cô đều tạo điều kiện cho bọn tôi ...học lệch, với lại lớp cá biệt lại toàn người ngoan hiền truyền thống xưa nay, ‘con ruột’ của các thầy cô cả nên được nhiều ưu ái lắm!

Tôi bước vội về phía hội trường, hôm nay có ít người hơn hôm thứ 7, chị Mỹ đang ngồi bó chân ôm cặp và một xấp sách vở nữa, môi vẫn đỏ, cổ vẫn quấn cái khăn to xù và xúng xính như mọi hôm

- Nay chị cũng đi học thêm à? – tôi hỏi thay lời chào

- Uh, học ông thầy quý hóa của em đấy! – cái mặt ỉu xiu

- Sao thế? Bị đi giặt giũ lau bảng à? (đấy là hình phạt của ông thầy tôi, thầy hiền lắm, đứa nào ko chịu học bài là chỉ có bắt đi giặt giũ lau bảng, về lau đi lau lại thật sạch cái bảng tới lúc không còn vết mới tha cho)

- Không, cho ngay 1 đồng bài tập này! – Chị nói rồi chìa tờ giấy ra trước mặt tôi

- À, ra là ôn thi tốt nghiệp. Có 20 câu nhỏ xíu mà cũng kêu, nhìn em đây này! – Tôi nói rồi chìa 1 đồng giấy tờ lộn xộn ra trước mặt chị

- So với trâu bò bọn em thì so làm gì! – chị nói rồi giặt lại tờ giấy kẹp vào cuốn vở

- Vấn đề là sáng thứ 4 thầy đòi nộp bài để kiểm tra, không xong là lau bảng như em nói thật chứ chẳng chơi đâu. Mà có phải mỗi môn của thầy ấy đầu cơ chứ! – Chị lại nhăn nhó

- Ê Mỹ, ra tập múa kìa mà, chỉ cho tụi nó nữa chứ! – một chị gọi với

- Em ngồi đây xem nhá, tập hát trước đi, tí nữa xong chị tập với em.

Chị ấy bỏ lại tôi ngồi một mình, lại phải chờ đợi, haizzzzz.... Tôi hết ngó đông ngó tây mà vẫn chẳng biết làm gì, chợt nhìn xuống bên cạnh thấy chị Mỹ để lại cặp sách và cuốn vở ở đó, tò mò tôi mở ra xem, thật ra là vì muốn nhìn thấy nét chữ của chị ấy.

Ủầy sạch sẽ phết” – tôi lăm bằm lật từng trang vở, viết lách rất rõ ràng và hơi màu mè nữa, đúng là con gái có khác. Tôi dừng lại ở trang đang viết cuối cùng, thấy có 1 bài đang làm dở, mở cái tờ đề bài loằng ngoằng

nét chữ “thư pháp” quen thuộc của ông thầy ra so thử. “Cũng làm được đến bài thứ 3 rồi này”. Không biết có phải ngứa nghề hay ma xui quỷ khiến thế nào, tôi nảy ra ý định giải quyết nốt cái đề ấy. Dù là hóa 12 thật nhưng toàn bài ngắn và dễ nữa, nhắm mắt tôi làm cũng được, mấy cái bài này chẳng đủ để trắng miệng cho tôi. “Thầy có kiểm tra đến vở của Chị thì cũng sẽ nhận ra ngay nét chữ của tôi và cái cách trình bày chẳng lẫn vào đâu được của dân chuyên Hóa, chắc là chẳng sao đâu”. Ngước lên nhìn Chị 1 cái, chị ấy đang mãi hướng dẫn 1 người múa, chẳng để ý.

Tôi mở cặp lấy cây viết rồi chẳng cần đo, cầm cúi ngồi viết tít mù, mấy cái chỉ số đơn giản này tôi cũng chẳng cần dung đến mấy tính làm gì nữa, số mol chẳng bao giờ lể, nhắm nhắm tí là xong. Tôi cố gắng viết nhanh nhưng rõ ràng và sạch sẽ, thỉnh thoảng ngước lên nhìn chị Mỹ cứ như là đang đi ăn trộm vậy. Cũng có lúc tôi ngước lên thì thấy chị đang nhìn về phía tôi, chắc là nghĩ tôi đang học bài hay sao ấy mà chẳng có phản ứng gì.

“Phù xong, 35 phút, hơi chậm!” – tôi nói 1 mình sau khi nhìn đồng hồ, lại trả quyển vở và kẹp cái đề trở về vị trí như cũ. Ngước lên nhìn thì Chị vẫn đang múa với mấy bà kia. Lâu thế! – tôi lại bỏ sách Lý hồi sáng ra làm bài, toàn xương xẩu, chả bù ấy bài kia.

- Chăm học gồm nhĩ?

Tiếng của chị làm tôi giật mình, nét chữ ngoạc cả sang 1 bên, tôi nghe thấy tiếng chị cười. Gấp vở lại ngước nhìn lên, tôi đứng hình như cái CPU bị lỗi vậy, trước mặt tôi hình như là một người con gái hoàn toàn khác! Chị ấy đã lột xác, à không đúng ra là lột bỏ bớt vài cái áo trên người. Đứng trước tôi là người con gái có mái tóc dài cột cao bằng cái bút chì chưa gọt (hình như sở thích của chị là như thế), cái áo thun xanh bó sát người và chiếc quần ngắn trắng để lộ ra những đường nét tuyệt vời của cơ thể. Chị ấy đi chân không, đứng khom gối và chống 1 tay lên đầu gối, tôi mãi mê nhìn theo cánh tay trắng muốt ấy đến khuôn mặt lấm tấm mồ hôi tô điểm bằng đôi môi đỏ mọng, nhìn tôi cười.

- Ê, tẩu hỏa nhập ma rồi hả? – Chị gõ vào trán tôi

- Dạ? – Tôi buột miệng, bình tĩnh sau cơn mê, thấy ngại ngại

- Làm gì mà đơ như phỗng thế? Chị tưởng em luyện công nhiều quá viên tịch luôn rồi chứ?

- hihi, đang nhập tâm, bị chị gọi bất ngờ chưa kịp hoàn hồn. – Tôi vội lấp liếm

- Cho nghỉ tí đã rồi tập nhá! – Chị nói rồi ngồi xuống cạnh tôi, rất tự nhiên.

- Mặc vậy không lạnh à? –Tôi hỏi

- Ừ ời, không thấy chị đổ hết cả mồ hôi đây à? Quần với mấy con mẹ kia mệt muốn đứt hơi!

Tôi không dám tập trung nhìn chị nữa, chỉ len lén liếc qua lúc chị ngửa cổ uống nước. “Đẹp thật!” – tôi nghĩ thầm, bây giờ có lẽ tôi hiểu tại sao bọn bạn tôi nó lại thần tượng chị ấy đến thế rồi! Hóa ra những lần trước là tôi thấy chị ấy mặc nhiều đồ quá, lúc nào cũng cuốn khăn len to xù che hết cả nữa cái đầu rồi nên không thấy hết được. Giờ thì đã biết, tôi đã sai! Tuy nhiên bọn bạn tôi nó cũng thối phồng cái chuyện “vinh dự” lên để trêu tôi thôi, chứ có phải là người nổi tiếng đâu mà khó khăn để gặp dữ thế!

- Hai chị em mày tập đi bọn tao duyệt xem nào! – Một chị lại giục

- Rồi, cho tao thử cái đã chứ! – Chị mỹ trả lời

- Này em cầm lấy bản này, chữ xanh thì em hát còn chữ đỏ là chị hát nha, chỗ nào màu đen là song ca.

- Vâng, em biết rồi

- Lại kia tập, đài chị để bên đó. – Chị Mỹ chỉ tay về chỗ mấy bà đang tập múa, đứng dậy trước

Tôi lèo đèo bước theo sau, trong lòng hồi hộp, không phải vì sợ sắp phải hát mà sợ điều gì đó rất mơ hồ, chắc là sợ lại dán mắt vào người con gái ấy. Tiếng nhạc bật lên, tôi hít 1 hơi dài lấy lại bình tĩnh nhưng vẫn không dám quay qua nhìn thẳng chị, cứ dán mắt vào cái tờ giấy vở đọc lời mặc dù tôi đã thuộc không sai 1 từ. Tôi chờ nhạc và bắt đầu hát, lúc đầu chắc do ngại nên hát hơi nhỏ, dần dần cũng bớt run hơn. Tiếng vỗ tay tán dương khi tôi và chị nhanh chóng hát khớp với nhau, đúng là chị ấy hát cũng hay thật, chẳng phải tay vừa!

- Ổn ổn, quá ổn! Vào nhạc rất khớp, bè phối chuẩn, giọng ok, duyệt duyệt Chị Hường vừa nói vừa gật gù
- Cơ mà cái thằng kia, thấy gái đẹp là phải sấn sổ lại chứ mà cứ gián mắt vào cái tờ giấy, đứng như hát opera thế à? – một ông anh chọc ghẹo
- dạ, hihi Tôi chỉ còn biết gãi đầu cười, mặt nóng ran
- Từ từ, mới quả đầu tiên, em nó mới lớp 10 còn đang ngại, chúng mà cứ xồn xồn lên là sao
- Tôi lảng sang chuyện khác bằng cách chỉ cho chị điều chỉnh giọng ở một số đoạn làm bè phối cho tốt. mọi người đều ngạc nhiên với sự thay đổi tốt hơn dễ dàng nhận thấy.
- Em có học thanh nhạc à? – chị Mỹ quay qua hỏi tôi
- Dạ không, thời gian đầu mà học chị, em biết vài người, được chỉ mấy đường cơ bản thôi.
- Khiêm tốn thế?
- Không em nói thật mà! Học hành gì đâu, em cũng ko có ước mơ làm ca sĩ đâu
- Tôi và chị bắt đầu tập thêm vài lần nữa, tôi cũng đã tự tin hơn với sự ủng hộ của mọi người, cũng đã có những cử chỉ, hành động mình họa cho bài hát thêm sinh động, tôi đã trở lại đúng là tôi, hát hết mình.
- Vẫn chưa được! Cái thằng kia, anh đã bảo mà là phải sấn sổ lên cơ mà! Bây giờ mà đang được làm anh, hiểu chưa? Xa người yêu lâu ngày mới gặp thì phải làm sao chứ? – Ông lúc này lại oang oang
- Chứ phải thế nào ạ? Mà em có người yêu bao giờ đâu mà biết!
- Đúng là mấy thằng nông dân chỉ biết có đi cày (ý ông ấy là một sách), mà đứng ra kia xem anh làm mà học tập này
- Bắt đầu đi em! – Ông ấy đẩy tôi ra đứng thế vào chỗ của tôi và vờ làm những hành động thân mật
- Thôi tởm quá đi ông! Tránh ra chỗ kia! – Chị Mỹ đẩy ông ấy ra trong tiếng cười ngả nghiêng của mọi người
- Mà thấy chưa? Đâu phải ai cũng có cơ hội đứng cạnh người đẹp! Phải nắm bắt lấy, tận dụng ngay. Ngu lắm em ạ!
- Thôi ông đừng có bày trò làm hư trẻ em đi, để yên cho người ta tập!
- Tôi với chị Mỹ bắt đầu làm lại, lần này có ông kia với mấy người đứng ngoài hướng dẫn tôi, buồn cười lắm hát chẳng nổi.
- Nắm tay, nắm tay, đoạn này phải nắm tay, đứng sát vào! – Ông ấy lại oang oang
- Tôi thì rụt rề, hình như từ ngày biết lớn đến giờ tôi chưa cầm tay đưa con gái nào bao giờ thì phải, tất nhiên là trừ chị em trong nhà ra rồi! Ngượng muốn tím cả mặt, tôi chẳng dám đưa tay ra mặc dù mọi người hô hào. Bất ngờ chị Mỹ ngửa tay ra trước, cũng buồn cười giống như tôi vậy, mọi người hô hào, xô đẩy tôi. Đến đường cùng tôi cũng đành đành đưa tay ra nắm lấy tay chị ấy. Nhưng chi tiết ngoài kịch bản đã phá hỏng mọi thứ, tôi vừa nắm lấy tay chị ấy thì chị ấy đã giật lại, những nét ngạc nhiên thấy rõ trên gương mặt, cả tôi và mọi người cũng chẳng hiểu chuyện gì xảy ra
- Tay em sao lạnh ngắt thế? Tay nó lạnh lắm luôn í! – Chị Mỹ nói như thanh minh với mọi người
- Ông kia như không tin chạy lại cầm lấy tay tôi, tôi thấy tay ông ấy ấm hơn tay tôi thật
- Ôi quỷ thần ơi! Mà là người hay là ma thế? – Ông ấy nói rồi lại đưa tay sờ đầu, sờ trán tôi
- Tôi đứng như trời trồng, chẳng hiểu gì cả, tôi đâu thấy lạnh đâu nhỉ? Lúc này tôi còn viết được bình thường mà! Hay tại run quá nó lạnh nhỉ? Nhưng mà tôi vẫn cử động được bình thường chứ có bị cứng gì đâu?
- Em thấy bình thường mà! – Tôi thanh minh
- Thôi đây gắng tay, đeo vào diễn tiếp, anh cũng thấy sợ mà rồi!
- Chắc tại em chịu lạnh thế nó quen rồi! – Tôi cố phân trần

- Sao không ăn mặc tử tế mà lại để lạnh vậy?
- Dạ tại nhà nghèo...
- Thôi được rồi cưng, có mỗi một bài mà định lừa hoài! – Chị Mỹ ngắt lời tôi

Buổi tập dượt lại bắt đầu, tôi cũng dần quen hơn, cử chỉ cũng tự nhiên theo cảm xúc hơn, không còn thấy ngại ngùng gì lắm. Chỉ có những lúc bốn mắt chạm nhau là tôi vẫn còn e dè quay đi chỗ khác thôi, tôi sợ chị ấy đoán được tôi đang nghĩ gì. Tập thêm vài lần nữa thì mọi thứ cũng trở nên tốt đẹp, có thể nói là gần như hoàn hảo.

Tôi về nhà, ngồi ăn cơm mà như thằng mất hồn, chị ấy cứ như đứng trước mắt tôi giống như lúc tôi rời quyển sách nhìn lên vậy! Đẹp, quá đẹp! Tôi lẩm nhẩm rồi sức nhớ ra còn bài văn vớt vát mai phải nộp, đau khổ lại ở đâu lủ lượm rủ nhau kéo về. Vất óc hết cỡ, cộng với sự giúp đỡ của con em họ hơn tôi 1 tuổi nhà bên cạnh tôi cũng hoàn thành xong bài văn, lần này có khả hơn, được hân 1 tờ rưỡi. Khoái chí nhìn đồng hồ thì đã hơn 12h, phải ngủ mai lấy sức đi cày nữa!

Tắt điện, trùm chăn, nhắm mắt mà không sao ngủ được, cứ trần trọc quay ngang quay ngửa vì hình ảnh người con gái ấy đến gần 3 giờ sáng. Chẳng lẽ tôi trúng sét rồi? Mà lẽ có thích chị ấy thật thì biết làm thế nào bây giờ?

5. Chương 5

Hôm sau tôi lại trở về với hình ảnh nông dân cày cuốc, chẳng có nhiều thời gian mà nghĩ đến chị Mỹ nữa, tôi cũng quên hẳn cái vụ làm bài cho chị ấy, chẳng biết có tạo ra tôi đồ gì không, cũng không thấy chị ấy sang tìm. Tranh thủ giờ giải lao, lang thang kiếm mấy thằng bạn rủ đi ...tè chung, “bạn bè lúc sướng là phải có nhau” – câu khẩu hiệu của bọn tôi.

- Tình hình mấy hôm nay tập tành với bà Mỹ có xơ múi được gì không mày? Kể cho anh em thêm cái nào!
- Thằng Kiên khơi chuyện
- Xơ múi cái đầu mày! Tao đâu có đều giả như thằng ...T.Anh đâu!
- Ồ dcm, thằng điên này muốn gì đây mà lôi tao vào?
- Thế mày đã thấy được cái cần thấy chưa? – thằng Vũ quay qua hỏi tôi
- À ờ, có thấy! Xinh thật bọn mày ạ!
- Hahaha, cuối cùng thì mày cũng sáng cá đầu ra được rồi đấy! Tao tưởng toàn bã đậu thôi! – thằng T.Anh cười vào mặt tôi
- Mày cũng lú giống bọn nó rồi à? – thằng Dũng ngạc nhiên
- Không phải lú, bình thường mình thấy bà ấy mặc áo to xù, trùm khăn kín mít nên không nhận ra được. Hôm qua tao mới được thấy dáng thật của bà ấy, phải nói là hoàn hảo mày ạ! – Tôi phân trần
- Đéo hiểu nổi bọn mày nữa, cuối cùng thì cũng chết vì gái thôi. Haizzz ... - thằng Dũng lại buông tiếng thở dài
- Mày thì biết cái móc gì. Thằng Hoàng nó nói chuẩn rồi đấy, hôm nào mày soi kĩ lại đi rồi hãy nói nhá! – T.Anh nó lại quay qua chửi thằng Dũng
- Ê Hoàng, nhưng tao khuyên mày chớ dại mà tơ tưởng vào. Đẹp trai ngồi ngồi như anh em tao mà còn không dám với đây này! Có mấy thằng theo đuổi bà ấy ác lắm, đập nhau ầm ầm suốt đấy. Mày cẩn thận không có dính vào là anh em không chữa được đâu!
- Tao biết rồi, điên mà lao đầu vào à? – Tôi nói mà hơi ngượng mồm, chẳng lẽ là đang nói dối sao?
- Ờ, hoa thơm thì để đó mà ngắm thôi, cả trăm thằng cùng ngắm mà chẳng thằng nào dám hái, thằng nào cũng sợ cụt tay, hahaha....- thằng T.Anh vẽ khoái chí lắm

Lại một lần nữa tôi được dẫn dò chuyện này, chẳng lẽ chơi với chị ấy mà nguy hiểm vậy? Mặc dù tôi cũng chẳng ngán mấy cái trò choảng nhau, đấm đá nhưng mà vẫn thấy rùng mình, tự dặn lòng cũng chỉ “ngắm” thôi vậy. Với lại có thích thật thì chắc cũng chẳng dám tán, chị ấy hơn tôi những 2 tuổi, mà tôi thì cũng có phải là hạng công tử đẹp trai gì cho lắm đâu, chẳng đến lượt mình!

Chiều thứ 4, tôi lên trường sớm hơn mọi ngày vì còn phải dọn lại cái phòng thí nghiệm, hôm qua ông thầy lại “biểu diễn” ở cái lớp nào không biết nữa! Đang vừa cất đồ vừa lẩm bẩm hát thì ông thầy đã bước vào tặng cho tôi 1 cái cốc đầu

- Cậu dạo này cũng rồi rồi quá nhỉ?

- Ui da, sao hả thầy? – Tôi chưa hiểu ý của thầy nói gì

- Ít bài quá thì để tôi giao thêm à làm nhé!

- Ừ giờ, còn một núi em chưa làm kìa thầy ơi!

- Còn 1 núi mà có thời gian đi làm bài cho người khác à? Cậu cũng giỏi nhỉ?

- Ừ! – Tôi sực nhớ ra cái vụ làm bài của chị Mỹ, vậy là thầy kiểm tra vở của chị ấy rồi? Nãy giờ mãi lơ đãng, ông thầy cũng quay vào tìm gì đó, nó mà không nhìn tôi, tôi quên bống đi mất

- Hihi, em nghịch tí ấy mà, mấy cái bài đấy ngoáy tí là xong chứ có gì đâu ạ? – Tôi cố nịnh nọt

- Lần sau mà còn thế là cậu chết với tôi. Lo mà học hành đi! – Ông thầy nói vẫn không nhìn tôi rồi đi ra ngoài

Tôi tính hỏi thầy xem thầy xử vụ đó thế nào? Tự nhiên lại thấy lo lo cho chị Mỹ, nhưng mà sợ không dám hỏi, cứ đứng tần ngần trong phòng thí nghiệm. Không biết là chị ấy ko mở ra xem hay sao mà cũng cứ để vậy nhỉ? Nếu chị ấy biết sao cũng chẳng thấy nói gì với mình? Mà không biết có bị sao không nữa! Lòng tôi bồn chồn như lửa đốt, trống ngực đập thình thịch. Mà chắc không sao đâu, thầy tôi hiền lắm, chắc là không có gì đâu ... Tôi tự trấn an mình bằng những suy nghĩ như thế, tiếp tục quay trở lại với công việc.

Chiều thứ 4 bọn tôi học có 4 tiết, tôi đi sang chỗ tập thì cũng có mấy người đã ở đó, đang trang trí mấy thứ linh tinh. Nhìn quanh không thấy chị Mỹ đâu, tôi đi quanh quanh xem mọi người làm, chào hỏi vài câu rồi kiếm cái ghế đá ngồi “luyện công”

- Ê nhóc, nay sớm vậy?

Tôi ngược mắt lên theo hướng tiếng nói quen quen thì thấy chị Mỹ đang dắt xe lại, miệng cười rất tươi, vẫn xúng xính như con thú nhồi bông vậy.

- Nay em học 4 tiết mà! – Tôi trả lời, định hỏi thêm cái vụ bài vở mà không biết bắt đầu từ đâu

- Chờ chị tí, cho em cái này!

Chị dắt xe lại chỗ cửa phòng hội trường rồi xách cái túi của chị chạy lại chỗ tôi, ngồi xuống đầu ghế đá bên kia. Tôi ngơ ngác chẳng hiểu gì, mắt tròn như 2 hòn bi ...hóng! Chỉ mở cái túi ra lục lục

- Đây cho em! – chị dúm vào tay tôi hai cái găng tay len màu xanh

- Cho em á? – Tôi ngạc nhiên hỏi lại

- Ừ, đeo vào cho ấm! Là chị tự đan đấy, không phải mua đâu!

- Kỳ công thế? Cơ mà đan lúc nào nhanh vậy?

- Hâm à! Cái này đan từ đầu mùa đông rồi. Chị hay đan lắm, kiểm mãi mới thấy 1 cái hợp với em

- Hihi, em cảm ơn nhé! – Tôi hí hoáy xỏ chiếc găng tay vào và giơ lên cho chị ấy xem

- Cái này coi như trả công em làm bài cho chị!

- Ax, cái vụ đó! Sao chị biết? Mà có sao ko? Lúc nãy em cũng mới bị thầy nói!

- Trời, tối về mở sách ra nhìn cứ tưởng cầm nhầm của ai về cơ. Ngồi nghĩ 1 lúc là đoán ra ngay em làm cho chị chứ ai! Nhưng làm lúc nào nhanh thế?
 - Thì lúc ngồi chờ chị tập múa, mấy bài đẩy trâu bò như em ủa tí là xong chứ gì đâu. Cơ mà rồi sao nữa?
 - Thì làm xong rồi thôi tắt đèn đi ngủ chứ sao!
 - Ax, đơn giản vậy á? Vậy rồi cứ thế vác đi học?
 - Chứ sao nữa? Ai ngờ thầy gọi đúng tên chị luôn mới ghê chứ!
 - Bó tay chị luôn, ít ra cũng phải chép lại chứ? Mà có sao không?
 - Chép lại làm gì ắt công! Thầy gọi mang vở lên, nhìn nhìn 1 lúc rồi quay ra nhìn chị, rồi lại nhìn vào vở cười rồi cho về chỗ. Thế là thoát! Cả lớp chị mấy đứa bị kiểm tra có mỗi mình chị là an toàn đấy!
 - Phù thế thì tốt rồi! Em cứ sợ nghịch dại rồi cơ!
 - Tại thầy cũng hiền nên chị làm càn ai ngờ được luôn! Thanks em mà chị được bữa ngủ sớm!
 - Có gì đâu mà, mấy cái linh tinh ấy! – Tôi lại gãi đầu
 - À còn nữa, cái này là tặng cho em. – Chị lại mở cá túi ra
 - Gì nữa vậy? – Tôi tò mò
- Chị rút trong túi ra cái khăn len màu xám, không dày lắm nhưng dài thông, có mấy đường hoa văn đơn giản bằng len đen rồi quàng vào cổ tôi
- Đây, tặng em cái khăn này làm kỉ niệm! – Chị nhìn tôi cười nói
 - Sao tự dung tặng nhiều quà thế này? – Tôi thấy ngại
 - Nhiều gì? Mấy cái này chị tự làm được mà! Không phải ngại đâu, thấy em phong phanh thế mà phát sợ!
 - Hix, em cảm ơn nha! Cảm động tôi không ngủ được mất!
 - Gì mà ghê vậy? Bộ trước giờ chưa được tặng quà bao giờ sao?
 - Dạ ... chưa! – Tôi làm mặt suy nghĩ rồi trả lời. Mà đúng thế thật, đây là món quà đầu tiên tôi nhận từ 1 người con gái đấy!
 - Thảm vậy? Nhìn người cũng cao ráo đâu đến nỗi nào, học giỏi nữa mà lại không có em nào theo sao? – Chị nhìn thẳng vào tôi cười hỏi
 - Đào đâu ra chị! Em con nhà nghèo ...
 - Thôi dẹp ngay cái bài đấy đi, nghe mãi mà phát chán! – Chị chặn ngay họng tôi
 - Hihi, quên bài này xài rồi! – Tôi tháo găng tay và cái khăn ra tính cất vào cặp
 - Làm cái gì đấy? – Chị hất hất mặt hỏi tôi
 - Em cất đi! – Trả lời rõ ngay thơ
 - Sao ko đeo cho ấm mà lại cất đi? – Chị hơi ngạc nhiên thì phải
 - Hi, em đeo không quen, cất đi để dành cho nó mới!
 - Bó tay với em rồi, thôi đi tập!

Chị lắc đầu cười và đứng lên trước, tôi cũng nhả nhỡ lẻo đẻo theo sau. Không biết có phải hôm nay tâm trạng đang vui không hay là vì tôi đã quen hơn mà không thấy run nữa, diễn xuất cũng tự nhiên hơn rất nhiều, mới tập mấy lần mà mọi người đã duyệt. Chị lại cúi bót đồ quay sang tập múa với mấy bà kia, tôi tính về mà không nhấc chân lên nổi, mắt cứ dán theo từng cử động của chị ấy, tôi say thật mất rồi! Những lúc chị ấy cười đùa mới dễ thương làm sao chứ, cứ mãi nhìn tôi quên mất lời dặn của bọn bạn rồi.

Ngồi được 1 lúc thì tôi phải đứng lên đi phụ mấy ông khiêng đồ xuống, tiếc vãi! Lúc trở lại tôi đã thấy thằng Dũng đứng đó từ lúc nào, nó cũng đang mắt chữ A miệng chữ O nhìn vào đám người đang tập múa

- Tưởng mày đi tập với bọn lớp mày chứ? – Tôi hỏi
- À ừ, mới về xong, ghé qua xem mày còn ở đây không về chung
- Bà Mỹ đấy! – Tôi hất hàm về phía chị
- Biết rồi! Sao khác vậy? – thằng Dũng quay qua nó nhỏ với tôi
- Sao tao biết, chẳng hiểu! Mà xinh thật nhỉ?
- Ừ, eo hiểu được! – Nó nói mà mắt nhìn chị như muốn xác nhận lại

Nấn ná một lúc thì tôi với nó cũng về trước, tôi kể cho nó nghe cái vụ chị tặng tôi cái khăn với cái găng tay, nó không ngạc nhiên như tôi nghĩ. Chắc thằng này gái theo nhiều, tặng đồ nhiều nên nó quen rồi, tôi vẫn phải dặn thêm nó đừng kể với tụi kia không nó lại rêu rao thì chết tôi.

6. Chương 6

Về nhà, tôi vội vội vàng vàng sà vào mâm cơm, và lấy và để, chỉ khoảng 5 – 10 phút là đã đáp ứng đủ như cầu cho cái bụng. Buông bát đũa, tôi phi luôn xuống phòng học, Bố Mẹ tôi không nói gì, nghĩ là tôi bận, đây không phải lần đầu tiên tôi vội vàng như thế mà. Nhưng sự thật là tôi vội vàng trốn xuống phòng để ngắm nghía lại hai món quà bất ngờ vừa nhận được hồi chiều, vừa ngắm, vừa ướm thử, vừa soi gương vừa cười như thằng điên vậy. Trong lòng vui sướng khó tả, một phần vì là quà chị mỹ tự tay làm, nhưng có lẽ phần nhiều hơn là do lần đầu tiên được tặng quà, cái lần đầu tiên nào mà không vui sướng và ý nghĩa đâu! Ngắm nghía một lúc lâu, tôi quyết định đem cất chúng vào tủ quần áo, không nỡ bỏ ra dùng, mà tôi cũng không quen quàng khăn với đeo găng tay thật, thôi cứ cất đi đã, lúc nào có việc cần thì bỏ ra dùng sau vậy!

Những ngày tiếp sau đó, tôi ngày càng mạnh dạn hơn, có lẽ là vì quen với mọi người hơn. Tôi không chỉ tập cho xong phần của mình mà còn tham gia góp ý kiến với mọi người, cùng xúm tay vào những việc chung. Trước đây tôi cứ nghĩ cái bọn đoàn thể này chẳng có gì hứng thú mà tham gia cả, bây giờ được tiếp xúc mới thấy vui vẻ và cũng giúp con người ta hòa đồng nhiều. Tất nhiên tôi và chị Mỹ cũng thân nhau hơn, chị ấy cười với tôi nhiều hơn và tôi cũng không còn ngại mỗi khi chị ấy bắt gặp ánh mắt tôi đang nhìn chị ấy nữa. Những hình ảnh về vẻ đẹp thiên thần trong tôi ngày một nhiều, chị ấy vui vẻ, hòa đồng và dễ thương chứ không phải lạnh lùng như bọn bạn tôi kể. Mà bọn bạn tôi nó cũng chán cái trò trêu tôi với chị Mỹ mỗi khi gặp nhau rồi, mọi thứ đã trở lại bình thường.

Cuối cùng thì 26/3 cũng đã cận kề, hôm nay là tổng duyệt cho cả trường rồi, đông người quá, cái hội trường không đủ sức chứa, anh chị em phải hò nhau ra ngoài sân duyệt luôn. Thấy các tiết mục của các anh chị 11, 12 mới thấy bọn khối 10 tụi tôi còn rụt rè và lóng chóc nhiều, chỉ có tiết mục của lớp thằng Dũng là nổi bật, có vẻ ứng cử viên cho chức vô địch cũng đã lộ diện. Năm nay tham gia đông vui, chẳng biết loại tiết mục nào, thế là các anh chị bên Đoàn trường duyệt hết hơn 40 tiết mục luôn. Vì số lượng quá nhiều nên chương trình ngày 26/3 cũng đổi luôn sang buổi chiều, bắt đầu từ 3h và dự kiến khoảng 8h tối sẽ kết thúc.

Cuối buổi tổng duyệt, tôi ở lại phụ mấy anh thu dọn chiến trường một lát, mọi người thì đã về hết cả rồi, chỉ còn một đám cán sự đoàn. Tôi chợt thấy chị Mỹ với chị Hường đang ngồi thì thầm to nhỏ gì đó ở một góc

- Ủa 2 chị làm gì nữa mà chưa về à? – Tôi cất tiếng hỏi
- Chưa em, chờ mọi người xong rồi về chung luôn
- Em nghe thấy 2 chị bàn nhau cái gì mà có Hóa ở đây thế? Lại vụ gì à?
- À, đang bàn mấy môn tốt nghiệp, năm nay có thì môn Hóa “nhà em” đấy!
- Tốt nghiệp thì lo lắng gì? Giờ có mà lo đi DH đi là vừa chứ? – Tôi hỏi
- Ừ, nhưng chị với chị Hường theo khối D rồi, Lý Hóa hơi đuối!

- Nhất là cái hóa hữu cơ, tao chẳng hiểu gì sất! – Chị Hường phản nản
- Có cần em đào tạo thêm cho không? – Tôi lém lỉnh
- Ê ê, làm được thì hãy nói nha đồng chí! – Chị Hường nói như muốn bịt miệng tôi vậy
- Gì đâu mà không làm được. Mấy cái các chị học em học xong từ lâu rồi! – Tôi tự tin nói
- Ax ax, đúng là bọn trâu bò có khác!
- Thế hôm nào chỉ lại cho bọn chị ít hóa hữu cơ được không? Hôm trước thấy em vào lớp chị chỉ chỉ mấy cái mô hình, cũng thấy hay hay mà khó hiểu quá! – Chị Mỹ đề xuất
- Chuyện nhỏ thôi, có gì đâu! Xong vụ 26/3 này rồi em chỉ cho! – Tôi như bắt được vàng, vậy là lại có cơ hội gặp chị Mỹ nữa rồi
- Nhớ đấy nha! Làm được các chị trả công hậu hĩnh. Cứ yên tâm
- Trả hậu hĩnh ă? Cái gì thế? – Tôi giả vờ tham lam
- Humh...humh.... Thì mỗi ngày i 1 cái bánh khoai với 1 chai nước ngọt, thế được chưa? – Chị Hường hỏi “được chưa” mà cái mặt như muốn ăn tới nuốt sống người ta, ai dám không được chứ!
- Dạ được được, chị Hường đã dạy thì em đâu dám không nghe! – Tôi nói rồi chạy vụt đi không có bà ấy cho ăn dếp vào đầu ngay.

Vui quá là vui, vậy là tôi lại có thêm cơ hội được ở gần chị Mỹ, lại được thấy đôi môi lúc nào cũng đỏ mọng, nụ cười ấm áp và giọng nói dễ thương của chị ấy. Nghĩ đến thế thôi mà tôi cũng đã muốn nhảy tưng lên rồi. Chẳng biết có phải tôi yêu chị ấy không nữa, trước giờ đã có yêu ai đâu mà biết cảm giác yêu nó như thế nào! Thích thì chắc chắn rồi, bọn bạn tôi chả bảo “bà Mỹ mà còn không thích nữa thì chỉ có thể là gay” mà. Nhưng được gặp chị ấy cũng có nghĩa là tôi lại phải chia sẻ những khoảng thời gian rảnh rỗi ít ỏi, lại phải về trễ, lại phải nói dối bố mẹ rồi! Cũng may là lịch học của tôi nó cũng trễ sẵn rồi, nếu không chẳng biết nói dối các cụ thế nào nữa!

26/3 cả trường tôi được nghỉ, các lớp học thêm nệm của bọn tôi cũng cancel hết, thời tiết tự nhiên ấm lên, còn có chút hứng nấng, thật là trời chiều lòng người! Tôi lên trường từ sáng sớm phụ mọi người làm sân khấu và chuẩn bị mọi thứ, chị Mỹ cũng thế, hôm nay chị ấy chỉ mặc 1 cái áo khoác xanh mỏng, quần jean và giày bệt, đây mới đúng là con người mê hồn của chị ấy nà!

Đầu giờ chiều, thành viên của các lớp tham gia văn nghệ cũng đến sớm để chuẩn bị, thay trang phục, trang điểm vào nhìn đứa nào đứa nấy sáng sủa ra hẳn, cả cái hội trường tràn ngập màu sắc và mùi thơm từ phấn son của các chị em. Một lúc sau trên sân trường cũng đông dần, lần đầu tiên tôi được nhìn thấy ở trường tôi lớn nhón xanh đỏ tím vàng, quần dài quần ngắn đủ cả. Vì bình thường bọn tôi đến trường 100% là áo trắng mà, nay mới được thấy trang phục đời thường.

Chị Diễm đã bắt đầu cất giọng trong trẻo, nhẹ nhàng như một MC chuyên nghiệp để khai mạc cho buổi lễ. Tôi đứng bên hông cánh gà xem, háo hức lắm vì đây là lần đầu tiên tôi được tham dự mấy cái trò này (ngày trước ở trường cấp 2 chẳng bao giờ tổ chức, chỉ biết có học – học và học thôi). Nhìn xuống phía dưới, trên các hàng ghế các thầy cô ai cũng tươi cười có vẻ hài lòng lắm về công tác tổ chức năm nay, xa hơn chút nữa là băng rôn, khẩu hiệu cổ vũ màu mè của các lớp, hay phết! Á, bọn gà rù lớp tôi ngồi ở ngay góc gần, hix, so với các lớp khác cuồng nhiệt âm âm thì bọn lớp tôi ngồi ngẩn cổ ra như “chó xem tát ao” vậy, rõ chán!

- Hoàng! Vào thay đồ đi chứ mày! – Một chị ra khê gọi tôi
- Em mãi tiết mục thứ 12 cơ mà! – Tôi cãi
- Vào nhanh, thay đồ dần đi là vừa, xong rồi ra xem sau! – Chị ấy lòi tôi xềnh xệch

Hội trường giờ đã ít người hơn nhưng màu sắc thì lại càng sặc sỡ, nhất là các chị em gái, trang điểm lên chẳng nhận ra ai luôn nữa. Tôi bất ngờ dừng lại trước cái đám “múa dân tộc” của mấy chị, rất dễ nhận ra với những bộ trang phục cầu kì. “Đẹp quá” – tôi đơ người khi ánh mắt dừng lại ở chị Mỹ, có lẽ giờ tôi mới hiểu giữa đẹp và xinh nó khác nhau như thế nào rồi. Trên khuôn mặt đang tươi cười và đáng người hoàn

hảo của chị ấy toát ra nét gì đó rất sang trọng, chị ấy không để ý là tôi đang nhìn. Sau một lúc cười đùa, vô tình chị ấy cũng quay qua và nhìn thấy tôi, vậy vậy tôi lại gần chỗ mấy bà chần ấy.

- Thấy các chị hôm nay thể nào cưng? – Mấy bà hỏi
- Đúng là lúa tốt vì phân! – Tôi gật gù chọc
- Cái gì cơ? – Mấy bà đã ra thể chuẩn bị đập tôi rồi đấy
- Ấy ấy, ý em là sao hôm nay toàn thiên nga thể này!
- Hahaha, có thể chứ! Mà thằng này tưởng khù khờ mà cũng biết mình nọt ra phết nhỉ?
- Sao chưa đi thay đồ đi? – Chị Mỹ hỏi tôi
- Còn sớm mà! Đứng đây ngắm mấy chị 1 xúu đã. – Tôi cười
- Đẹp ko? – Chị Mỹ hỏi rồi xoay xoay người
- Đẹp đẹp! – Tôi nói mà trong người như đang bị thôi miên vậy!
- Đi thay đồ đi còn ra xem các chị biểu diễn nữa, nhanh lên, sắp tới lượt bọn chị rồi! – Chị Mỹ giục tôi

Tôi rầm rập nghe theo, lấy đồ phi thẳng vào chỗ thay. Đồ của tôi thì có gì đâu, tôi hát TS đong TS tây trước nên có mỗi bộ đồ quân đội với cái mũ chữ cầu kì gì, xoẹt xoẹt cái là xong ngay

- Ax nhanh vậy? – Chị Mỹ ngạc nhiên khi thấy tôi thoát cái đã đứng trước mặt, nhún nhử cười
- Có mỗi cái quần với cái áo này khoác vào cái là xong chứ có gì đâu? – Tôi gãi đầu
- Nhìn em mặc bộ này thấy người lớn ra bao nhiêu! – Chị Mỹ khen
- Thằng kia lại đây! Chị bôi cho tí phấn cho nó sáng sửa nào! – Chị Hương ngoắc tôi
- Ơc, thôi thôi em ko bôi mấy cái đó đâu! – Tôi xua tay
- Ồ cái thằng này, ra sân khấu phải bóng bẩy đẹp trai tí chứ!
- Em đẹp trai sẵn rồi chị ơi! Tha cho em đi! – Tôi giả vờ nấp sau lưng chị Mỹ
- Mà có ra đây không thì bảo? – Chị Hương quát
- Không, em ko bôi là ko bôi! – Tôi chạy vụt đi trong những tiếng cười của mấy bà chị

Chạy ra ngoài xem biểu diễn, không khí trong sân trường giờ đã nhốn nháo, cuồng nhiệt với vài phần biểu diễn mở đầu. Tôi thấy các chị gái của tôi đã bước ra đứng sau cánh gà. “đến giờ rồi” – Tôi nghĩ và dán mắt về sân khấu chờ đợi. Và rồi tiết mục đầu tiên của Đoàn trường cũng đã đến, tôi mãi mê nhìn theo từng nhịp múa của chị Mỹ. Mặc dù cái bài múa này tôi đã xem thuộc lòng rồi nhưng sao hôm nay hấp dẫn lạ kỳ đến thế, không thể cưỡng lại được, tôi chỉ sợ mỗi cái chớp mắt lại bỏ phí một hình ảnh đẹp.

- Được không em? – Chị Mỹ cười và hỏi tôi sau khi múa xong và đi vào hội trường
- Quá đẹp chị ạ! – Tôi khen thật lòng
- Đẹp mà sao lúc nãy đứng đó không chạy lên tặng hoa các chị?
- Ax, mãi xem em quên mất tiêu rồi! – Tôi hốt hoảng
- Bó tay em luôn! – Chị ấy gõ lên trán tôi
- Chờ chị chút, đi thay đồ lát hát tiếp!

Chị Mỹ thay bộ đồ giống y chang của tôi, 2 chị em lị ra cánh gà đứng xem các lớp khác diễn, chốc chốc tôi lại ngoái sang nhìn chị ấy cười. Càng gần đến tiết mục của mình, tôi càng cảm thấy lo lắng, chân tay run lẩy bẩy như không giữ được bình tĩnh, dù sao đây cũng là lần đầu tiên của tôi mà!

- Sao thế? – Chị Mỹ quay qua hỏi khi nhìn thấy bộ dạng của tôi
- Em run quá! – Tôi hít thở sâu liên tục

Chị Mỹ cười rồi đột nhiên nắm lấy tay tôi, mặt vẫn quay lên nhìn sân khấu. Tôi cảm thấy bàn tay của chị ấy thật mềm mại và ấm áp như đang truyền sự tự tin sang cho tôi vậy, người lằng lằng khó tả. Đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên tôi được cầm tay chị ấy, mọi khi tâm vẫn nắm suốt mà, nhưng có lẽ cái nắm tay này không giống như những lần trước, chan chứa tình cảm hơn rất nhiều. Tôi hít một hơi thật dài, vươn vai lấy lại tinh thần và cũng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của chị ấy. Chị Mỹ quay sang nhìn tôi khẽ cười

“Và tiếp sau đây là tiết mục được chờ đợi tiếp theo của Đoàn trường, chúng ta sẽ có cơ hội được gặp lại giọng ca của Việt Mỹ - niềm tự hào của trường và một giọng ca mới lạ của Hoàng đến từ lớp 10 chuyên Bla ...bla”

Tiếng chị Diệp vừa vang lên nhắc đến cái tên Việt Mỹ thì cả trường như vỡ tung ra, bọn con trai nháo nhào hò hét bên cạnh tiếng vỗ tay, tiếng gõ chai lọ, hình như cả xoong nồi thì phải. Anh chị em trong cánh gà nghe chị Diệp quảng cáo cộng với cái cảnh tượng phía dưới mà ai cũng phải phì cười.

- Nhìn kìa! – Chị Mỹ vẫn nắm tay tôi, tay kia chỉ về phía bên trái sân khấu và cười

Ôi mẹ ơi! Đập vào mắt tôi là cái khẩu hiệu “Em yêu quản ca” to tướng của mấy đứa lớp tôi, hình như chúng nó chỉ chờ đợi giây phút này để rêu rao bêu xấu tôi hay sao ấy! Muốn độn thổ với bọn nó quá!

- Nào tới rồi! Lên đi nào, cố gắng lên nhé! – Mọi người phía sau động viên và hối thúc tôi với chị Mỹ ra sân khấu.

Chị Mỹ hát trước, rời tay tôi bước ra sân khấu, tôi đi vòng sang cánh gà bên kia chờ đợi. Lúc đầu bước ra, tôi run thật, hát hơi nhỏ, mắt dáo dác nhìn tìm kiếm chỗ nào đó để bình tâm lại, khoảnh khắc ấy chỉ diễn ra trong 1 câu hát đầu tiên. Chị Mỹ cầm tay tôi như hiểu được tôi đang run vậy, vừa hát vừa cười và nháy mắt, tôi cũng thấy yên tâm và dần thể hiện tốt hơn. Một khi đã “máu” lên rồi, tôi làm tốt hơn hẳn những gì đã tập luyện, nhìn xuống phía dưới không còn run nữa, thấy rõ đám bạn tôi đang chỉ trỏ, có đứa còn GATO gơ nắm đấm với tôi, bọn lớp tôi thì cũng như lột xác vậy, hò hét không ngừng.

Tiết mục kết thúc cũng là lúc sân khấu tràn ngập người lên ...tặng hoa cho chị Mỹ, tất nhiên là toàn lũ được rửa rồi, cũng có một ít cho tôi và vài đứa con gái lớp A5 sang động viên. Chị Mỹ nhìn tôi cười, tay ôm một đồng hoa lớn, tôi đỡ giữ chị ấy và chào khán giả phi trở lại vào trong

Mọi người phía trong đang chờ đợi, vỗ vai tôi, cười cười nói nói động viên không ngớt

- Hay lắm chú, làm tốt hơn hẳn mọi hôm tập luyện!

- Hai đứa hát đều lắm, đúng là cặp trời sinh rồi

-blabla.....

- Ôi trời lúc đầu em hồi hộp run muốn chết, cổ họng cứng đờ tưởng hát không nổi luôn cơ! – Tôi thở phào phân trần

- Vậy là tốt rồi em, dần dần sẽ quen thôi! – Chị Mỹ quay qua nhỏ nhẹ với tôi

Tôi và chị Mỹ lại nán lại cánh gà xem những phần biểu diễn tiếp theo, tôi thấy tự tin hơn nhiều, cũng chủ động nói chuyện với chị ấy, bàn luận về những gì đang diễn ra trên sân khấu, trong lòng vui sướng lắm!

Đúng như tôi dự đoán, tiết mục 3 môn phối hợp (đàn – hát – múa) của thằng Dũng và bọn con gái lớp nó rất được sự chú ý. Dù gì nó cũng khá đẹp trai, lại đa tài nữa, các chị em gái đứa nào mà chẳng mê tít. Còn mấy đứa con gái lớp nó thì nhan sắc cũng đâu có vừa, trai theo cũng thiếu gì! Tôi đánh giá đó là tiết mục sôi nổi nhất, hơn cả của tôi và chị Mỹ luôn.

- Đi thay đồ lát hát luôn rồi ra xem sau em! – Chị Mỹ quay qua nói với tôi

- Dạ vâng! – Tôi ngoan ngoãn nghe lời

Bài hát sau là “Nắng sân trường”, tôi với chị Mỹ hát và có vài anh chị nữa diễn phụ họa cho. Tôi thì đơn giản, quần tây á trắng, có đi cái giày đen nó cứng cứng thì tôi không quen lắm, lần đầu mà! Tôi thay đồ xong ra nhờ 1 anh chỉnh lại trang phục cho, 1 lúc sau mới thấy chị Mỹ ra. Tôi lại thờ người, chảy máu cam khi nhìn thấy chị ấy trong chiếc váy màu hồng nhạt, để lộ một khoảng vai nhỏ trắng muốt, tóc cũng đã được chải sang hướng khác

- Xinh ko? – Chị Mỹ hỏi
- Sao ko? – Chị ấy lại hỏi ngạc nhiên khi thấy tôi lắc đầu
- Phải nói là quá xinh! – Tôi nhót nhả cười
- Cái thằng này Đi lại đây chị chải tóc cho!

Tôi ngoan ngoãn theo chị lại ngồi ở chỗ cái gương lớn mà ông anh lớp 12 đã kì công vác lên phục vụ công tác làm đẹp của chị em. Chị Mỹ lấy trong cái túi lớn ra lọ keo vào bôi lên đầu tôi, nhìn cứ giống như là đang cắt tóc vậy. Chị ấy chăm chú chải chải, vuốt vuốt, tôi thì ngồi ngắm chị ấy qua gương, chng83 thêm nhìn xem chị ấy đang làm gì với cái đầu của mình. Chị Mỹ chải cho tôi kiểu tóc nhìn có vẻ hơi ăn chơi, tôi chẳng thích, tóc tôi xưa giờ có 1 kiểu ngắn nagn81 ko phải chải đầu nó quen rồi. Tôi ko chịu rồi lấy tay vò vò, phúi phúi lại đầu đến khi trở về trạng thái truyền thống ưng ý. Chị Mỹ không phản đối gì, chỉ nhìn tôi cười.

- Hai chị em mày nhìn được đấy, đứng xích xích lại kia tao chụp ấy kiểu! – 1 bà chị đi ngang qua phán

Thấy có chụp hình là mấy anh chị nữa cũng xúm lại, chụp đủ kiểu hết, mấy ông anh cũng tranh chụp với chị Mỹ, tôi ko dám cãi, thành ra chẳng được chụp với chị ấy kiểu nào cả. Xong xuôi mọi người lại ra xem hát, tôi thì chạy xuống chỗ mấy thằng bạn với bọn lớp tôi ngồi chém gió tí.

Tiết mục tiếp theo của tôi và chị Mỹ diễn ra khá muộn, khoảng gần 7h tối, cả sân trường đã sáng trưng dưới ánh đèn điện, không khí sôi nổi vẫn chưa có dấu hiệu giảm bớt. Lần này thì tôi hết run rồi, lên sân khấu là vừa cười vừa hát khí thế luôn, một tiết mục quá hoàn hảo! tất nhiên là vẫn rất nhiều hoa dành cho chị Mỹ, mấy tên con trai xôn xác lên tặng hoa còn tranh thủ chụp hình chung nữa chứ! Ham hố rõ rệt!

Kết thúc một chương trình sôi động ấy, giải nhất vẫn thuộc về ứng cử viên nặng ký là lớp thằng Dũng. Mấy tiết mục của anh chị em tôi thì không được xet giải vì là tiết mục của BTC (thật là bất công). Nhưng ngạc nhiên nhất của chương trình vẫn là tiết mục tân – cổ lộn xộn của các thầy cô, ông thầy già của tôi và thầy hiệu trưởng còn song ca 1 đoạn tiếng Nga nữa chứ! Máu hết biết!

Thu dọn xong xuôi cũng đã gần 9h, mấy anh chị em được thầy phụ trách đoàn mời đi ăn ...phở, cười cười nói nói vui vẻ lắm. Tôi cũng mãi vui và còn phải” trả lời phỏng vấn” ấy ông anh nên chẳng để ý xem chị Mỹ như thế nào nữa.

Mấy ngày sau đó tôi lại trở về hình ảnh chàng nông dân sáng cày chiều cuốc, bài vở ngập đầu. Có điều bây giờ tôi đã nổi tiếng hơn trước rồi, bọn con trai thì GATO, bọn con gái thì đôi lúc tôi cũng gặp ánh mắt ngưỡng mộ. Thỉnh thoảng đi trong sân trường vẫn nghe thấy xì xào: “thằng đó hôm rồi hát với việt Mỹ đó”, “thằng Hoàng 10 chuyên kia kia”, Nhưng vẫn chưa nổi tiếng bằng thằng Dũng bạn tôi, giờ thư từ ra vào cái lớp A5 ấy còn có cả thư dành cho nó nữa, có cả của mấy bà lớp 11 làm quen mới sợ chứ! Tôi bận bài vở cũng chẳng có thời gian nghĩ đến chị Mỹ nữa (thật ra là vẫn có những lúc ngồi cười 1 mình), quên cả cái vụ “gia sư” ấy bà ấy!

- Ê có chị Mỹ với chị nào tìm mày kia! - Tiếng thằng cùng lớp gọi khi tôi đang tranh thủ 15’ ra chơi tính ngủ khấn trường 1 tí

Lồm cồm bò dậy đi ra cửa lớp, tôi thấy chị Mỹ với chị Hương đang đứng dưới gốc cây hoa sữa, tời không còn lạnh lắm nên nhìn ăn mặc gọn gang hần.

- Đang ngủ à? – Chị Mỹ hỏi khi thấy tôi
- Vâng, tranh thủ tí! – Tôi gãi đầu
- Thế cái vụ kia của mấy chị tính sao đây cưng? – chị Hương chanh chua
- Vụ nào? À vụ học Hóa ấy à?
- Chứ còn vụ nào nữa? Học lúc nào đây?

- Thì các chị muốn lúc nào cũng được! Chiều nào đi học ôn chịu khó chờ em 5 em chỉ cho, mấy bữa là xong chứ có gì đâu
- Mày lúc nào cũng có gì đâu! Có gì đâu thì nhờ mày làm gì? – bà Hường bắn tiểu liên
- Thì đó, hôm nào các chị có nhà hứng học thì cứ nói em, em chỉ cho khoảng 1 tiếng
- Ok vậy đi, hôm nào học thì chị báo em. Vào ngủ tiếp đi, chị về đây! – Chị Mỹ nói, cười với tôi rồi quay đi.

Vậy là từ hôm đó tôi phải sắp xếp lại lịch, cắt bớt thời gian đá bóng, nghịch ngợm ít ỏi để bù vào những ngày “đi dạy”. Lúc đầu thì tôi dạy ngay dưới bóng cây ngoài sân trường, nhưng lúc tối hơi khó nhìn, đành phải chuyển đi điểm lên cái phòng thí nghiệm của trường mà mấy chị ấy gọi bằng cái tên thân mật – “nhà xác”. Có ngày thì chỉ có chị Mỹ với chị Hường, có ngày thì thêm 2 3 bà nữa. Chẳng cần tính thêm tiền công, tôi chỉ cần được gặp chị Mỹ, được thấy đôi môi đỏ mọng cười với tôi là tôi cũng vui lắm rồi! Thỉnh thoảng thằng Dũng rảnh rỗi cũng nán lại chơi xem tôi dạy học

Dạy được khoảng 2 tuần, tôi bất chợt nhận ra một sự thật phũ phàng. Hôm đó là chiều thứ 4, tôi cũng học 4 tiết, cũng về cùng với các anh các chị lớp 12 học thêm và hôm đó cũng có “lịch dạy”. Tôi tranh thủ lên phòng thí nghiệm thu dọn lại chút, mấy bữa nay ông thầy “biểu diễn” nhiều, cái phòng lộn xộn quá. Đang hăm hở bước đi thì tôi gặp chị Mỹ từ trong phòng giám hiệu bước ra, hai chị em lại vừa đi vừa nói chuyện

- Bữa nay cái Hường nó bận mất rồi, còn có mỗi chị học thôi!
- Vậy ă? Thế có học không hay để bữa khác nhá?
- Thôi học 1 lúc cũng được, chị cũng đang có mấy bài tính hỏi
- Dạ vâng, tùy chị thôi, chờ em thu dọn lại xít, thầy bày bữa bọn quá!

Chị Mỹ đặt mớ sách vở xuống 1 góc bàn khi vào đến phòng thí nghiệm, gom gom đồ tính phụ tôi dọn dẹp

- Thôi để đó em làm cho, xít là xong ấy mà. Chị chẳng biết đồ nào để ở đâu đâu! – Tôi gàn
- Ủ, thế thôi vậy!

Chị ấy đi vòng vòng quanh phòng, ngó ngó nghịch mấy cái bình thí nghiệm, chốc chốc lại hỏi tôi xem nó để làm gì.

- Thầy lại cho 1 mớ bài kia, có mấy bài chị chẳng biết tính. – Chị Mỹ nói nhưng không nhìn tôi
- Đâu để em coi nào? – Tôi nói cũng là lúc đã dọn dẹp xong
- Tờ đề trong cuốn vở bài tập ấy, có mấy bài đánh dấu là chưa làm được. – Chị ấy chỉ tay về phía chồng sách trên bàn rồi lại quay qua nghịch mấy cái bình dẫn khí

Tôi lật lật tìm và chẳng khó khăn gì để kiếm ra cuốn vở ấy, cuốn nào cũng ghi tên to tướng ở ngoài bìa mà. Đứng xoay lưng lại dựa vào bàn, tôi mở nhanh tìm kiếm cái tờ đề thì trong đó có một tờ giấy rơi xuống đất. Tôi cúi xuống nhặt, chị Mỹ chắc cũng chẳng để ý. Tôi từ ngạc nhiên chuyển sang bàng hoàng khi nhìn thấy tờ giấy màu hồng và những nét chữ của chị ở trên đó. Không phải tờ mờ nhạt nhưng nó đập ngay vào mắt, tôi kịp đọc dòng chữ “Anh yêu” ở trên đầu và 3 chữ “EM YÊU ANH NHIỀU LẮM” được vẽ to tướng trên tờ giấy. Rất nhanh, tôi ngược lên nhìn chị, chị ấy vẫn mãi mê ngó nghiêng.

- Này Chị! – Tôi nhặt tờ giấy lên chìa về hướng chị và quay mặt đi chỗ khác làm như chưa hề đọc (mà tôi chưa đọc những chữ chi chít trên đó thật)
- Ôi chết! Sao lại? – Chị giật lại tờ giấy trên tay tôi
- Nó rơi ra từ cuốn vở, không phải em lục. – tôi nói mặt vẫn quay đi
- Chị biết, ôi giờ, quên mất tiêu lúc này cứ tưởng lấy ra ngoài rồi! – Chị ấy tự hờn dỗi với mình
- Em chưa có đọc đâu, chị cất đi! Mới thấy có chữ “EM YÊU ANH NHIỀU LẮM” to tướng thôi! – Giờ tôi mới quay lại

- Thôi chết rồi, cảm em không được nói chuyện này với ai đấy nhé! – Chị Mỹ đỏ bừng mặt nhưng vẫn nhưثر cổ nói
- Dạ vâng, em hứa ko nói được chưa!
- Hứa rồi đấy!
- Dạ, hứa! – Tôi có lên giọng xua bớt đi không khí căng thẳng
- Thôi dọn xong rồi thì đi xuống sân ngồi đi! – Chị Mỹ nói rồi vợ mấy quyển sách đi ra khỏi phòng trước.
- Tôi lấy lại tinh thần mà trong lòng nặng trĩu. “Thì ra chị ấy có người yêu mất rồi!” – tôi thấy như mình vừa mất đi cái gì đó rất lớn, cảm giác thấy trống rỗng vô cùng. Mặc dù tôi chưa từng có ý nghĩ 1 ngày chị ấy sẽ là bạn gái của tôi, chưa từng có ý sẽ tán tỉnh nhưng sao biết được chuyện này lại hút hẫng vậy chứ! Tôi bần thần khóa cửa rồi đi xuống sân trường, chị Mỹ đang ngồi đăm đăm ở gốc cây hoa sữa
- Viết thư cho anh nào thế? – Tôi tò mò khơi chuyện
- Humh, người yêu chị chứ anh nào nữa! – Chị Mỹ nói như hờn dỗi
- Em biết anh ấy không? – Tôi hỏi mà thấy đặng cả họng
- Không, anh ấy học DH rồi, em không biết đâu! Mà nhớ cảm ko dc nói đấy nghe chưa? – Chị ấy lại quay qua nhắc nhở tôi
- Vâng nhớ mà, em đâu có phải là đứa bép xép đâu! Mà sao em nghe đồn là chị chưa có người yêu cơ mà? Mới à?
- Ko, hơn năm rồi, chẳng qua chị dấu nên không ai biết thôi, giờ có em biết mất tiêu rồi!
- Sao mà phải dấu? – Tôi hỏi ngây ngô
- Cô Thu là cô ruột của chị đấy! Mọi người mà biết thì cô ấy cũng biết, về nhà Chị có mà ăn no tròn! Bố chị cảm không cho yêu đương gì!
- À ra là vậy! Thảo nào mấy ông anh kia theo đuổi chị không được! – Tôi gật gù ra vẻ hiểu chuyện
- Mấy cái thằng điên đấy ai mà thèm! Em cũng đừng có học theo bọn nó, chẳng đứa nào nó thích đâu. Cứ ngoan ngoan học hành giỏi giang thì sau này chẳng thiếu con gái mà yêu.
- Dạ vâng, em biết rồi!
- Chị quý em như em trai chị vậy nên chị cũng nói thật, em thấy mọi người nói chị xinh đẹp nhiều người theo vậy nhưng chẳng sung sướng gì đâu! Nhiều lúc muốn đi chơi vui vẻ với bạn bè, có nam có nữ, cũng muốn được thân thân với bọn con trai để có gì còn nhờ vả nhưng mà chẳng dám chơi với ai ngoài mấy đứa bạn từ nhỏ
- Sao vậy ạ? – Tôi ngạc nhiên
- Thì 10 đứa đã có tới 4 – 5 đứa có ý định tán tỉnh mình rồi, 2 – 3 đứa khác thì thích mà không dám nói, còn ai nữa đâu!
- Sao chị biết?
- Em đúng là con mọt sách chẳng biết gì cả. Con gái nhạy cảm lắm. Tên nào thích mình là nhận ra ngay!
- Vậy à? – Tôi thấy hơi giật mình, chẳng biết chị ấy có biết mình cũng thích chị ấy ko nữa
- Sao chị lại chơi với em? – Tôi hỏi tiếp hơi ngu
- Thì chị thấy em cũng hiền lành, học giỏi, có gì đấy hơi khác người giống như người yêu của chị vậy, thấy quý vậy thôi. Em cố gắng đi sau này chị mong em cũng được giỏi giang như anh ấy!
- Xì, khen em hay khen người yêu chị thế?
- Khen em. Hi, nhưng mà không biết có tin lắm người không thôi! – Bây giờ chị ấy mới cười

- Có muốn ngày mai em nói cho cả trường họ biết ko?

- Này này, lúc này em hứa rồi đấy nhá! Chị mà nghe ai nói gì là em chết với chị! Thôi chỉ mấy bài này đi còn về sớm!

Tôi lại cắm mặt vào giảng giải bài cho chị Mỹ, chẳng nhớ gì đến cái vụ yêu đương nữa. Có lẽ thấy chị ấy cười với mình, mọi thứ suy nghĩ đều tan biến hết hay sao ấy! Một loáng sau tôi đã giúp chị ấy xử nốt mấy bài còn lại, hai chị em lại vui vẻ ra về.

Tôi cứ nghĩ là mọi thứ qua rồi, nhưng tối ngồi học 1 mình thì những suy nghĩ lại ủa về, chẳng tập trung được, trèm chán đi ngủ cũng không sao chợp mắt, trần trọc đến gần 4h sáng. Bực mình bò dậy trèo lên sân thượng ngồi, hơi lạnh nhưng lại thấy thoải mái hơn. Tôi nghĩ đến những lời chị Mỹ nói, đến hai từ “tình tưởng” và “yêu quý”, nghĩ đến cảm giác của tôi. Thật ra tôi chẳng biết tôi muốn tôi và chị ấy sẽ như thế nào, tôi chỉ thích được ở gần chị ấy, được thấy chị ấy cười, nhưng chẳng dám nghĩ là yêu. Có nằm mơ tôi cũng chẳng dám mơ tới 1 ngày chị ấy yêu mình, tôi biết điều đó là không thể, tôi cũng ko thích nên mới không nghĩ tới chứ! Chợt nhớ tới câu nói trên phim lúc này ngồi ăn cơm nghe được “không phải chuyện gì cũng có thể theo ý muốn, chúng ta không nên tham lam, phải biết chấp nhận những thứ không thuộc về mình”. Có lẽ tôi cũng nên như vậy, tôi đâu có muốn chị ấy sẽ là người yêu của tôi? Chị ấy vẫn quý tôi mà, tôi vẫn được gặp chị ấy, vẫn cảm thấy được quan tâm mà! Vậy thì còn đòi hỏi gì nữa đây? Suy nghĩ lòng vòng, lúc thấy thoải mái hơn thì cũng là lúc đến giờ dậy, tôi đã thức trắng đêm mà chẳng học hành được gì!

7. Chương 7

Mấy ngày sau đó, tôi đã dần lấy lại cân bằng, đã không còn suy nghĩ về chuyện chị Mỹ nữa, tôi chấp nhận rằng chị ấy chỉ coi tôi như em trai thôi. Chị Mỹ cũng vẫn tỏ ra bình thường, vui vẻ với tôi như chưa có cái vụ án kia vậy. Mọi thứ đã trở lại đúng quỹ đạo vốn có của nó.

- Ê mày, Hoàng! – Con Ngọc – bạn thân tôi cũng là lớp phó của lớp trưởng Dũng đập đập vai tôi

- Tao nghe đây! – Tôi vẫn không rời mắt khỏi cuốn sách

- Đạo này mày hay ở lại trường làm gì với bà Mỹ vậy?

- À, bà ấy với mấy bà nữa nhờ tao chỉ cho ít Hóa

- Vậy thôi à?

- Chứ mày muốn sao? – Tôi gấp sách lại hình nó

- Tao tưởng mày cũng đù đeo tán tỉnh bà ấy? – Nó cười gian xảo

- Mày điên à? Cho kẹo tao cũng chẳng dám! Cơ mà bà ấy có vẻ quý tao lắm mày à!

- Uh’, tao cũng nghĩ là mày chẳng dám, nhưng cứ hỏi lại cho chắc ăn

- Chắc ăn cái gì? Tao có tán thật thì cũng đã sao? – Tôi đùa

- Tao đập mày chết luôn chứ ở đây mà sao!

- Xinh đẹp thế tán được thì tốt chứ có gì đâu?

- Mày bị điên à? Lớp 10 đi tán lớp 12? Đúng là tao cũng còn thích bà ấy chứ đừng nói gì bọn con trai, thằng khác thì tao kệ nhưng mà mày thì không được. Tao cấm!

- Không được chỗ nào?

- Mày không được yêu con gái lớn tuổi hơn hiểu chưa? Tại mày ngu lắm, cứ từ từ sau này lớp 11, 12 rồi kiếm đứa khóa dưới mà yêu! Nhớ chưa! – Nó chồm lên bóp cổ tôi

- Nhớ rồi! Mẹ, tao cũng đâu đã muốn có người yêu

- Ừ, lo học đi, có mỗi mày học giỏi nhất trong hội mình, học đi ọi người còn nhờ! À mà mày cẩn thận không có bọn lớp 12 nó cho ăn đòn đấy. tao đã nghe đồn là mày với bà Mỹ yêu nhau rồi đấy

- Úi giỏi! Đứa nào đồn thế? Bọn rồi hơi!

- Thật đấy, tao nghe nên mới qua hỏi mày cho chắc! – Nó ngoài cổ lại nói với rồi đi thẳng

Kể về con bạn thân này của tôi và thằng Cường người yêu nó một chút không thì thiếu sót quá. Con Ngọc nó học chung trường với tôi từ cấp 2, hồi trước có quen biết nhau thôi, sau này nó làm lớp phó lớp trưởng, tôi lại hay qua chơi nên cũng thân thiết hơn. Nó quý tôi vì học giỏi, học tính 1 thì nó nợ ơn tôi tới 2. Căn bản là bố mẹ nó với bố mẹ tôi cũng là chỗ bạn bè thân hồi đi học (cái này mãi khi chuyển về trường tôi mới biết), bố mẹ nó cũng quý tôi lắm, toàn vác tôi ra làm gương cho chị em nó học hành mà! Nó thì không xinh gái lắm, nhưng được cái biết ăn mặc nên cũng dễ thương, tôi thì lại thấy nó đánh đá không chịu được. Bố mẹ nó cũng nghĩ như tôi, để quản lí nó, ông bà ấy ít cho nó đi chơi bởi bạn bè lắm, thành ra từ ngày biết tôi, nó toàn lấy cớ theo dõi đi ...học để trốn sự giám sát của 2 cụ!

Thằng Cường người yêu nó thì hơn tôi những 2 tuổi (chẳng biết sao mà lại học bằng tôi) – là một tên rất ghê gớm, có thể xếp vào hàng đầu gấu ở cái đất này, nhưng nó ko lóc chóc đi bắt nạt trẻ con như những thằng khác. Lúc đầu tôi cũng sợ thằng đấy lắm, nhưng từ ngày chơi với con Ngọc, lại phải nói dối bố mẹ con Ngọc là đi chơi với tôi (nhưng thật ra là nó đi chơi với người yêu) giúp 2 đứa nó nên tôi có nhiều cơ hội gặp mặt thằng Cường hơn. Dần dà tôi thấy nó sống cũng tình nghĩa lắm, cũng hiền (trừ lúc ác ra) mỗi tội hơi lảm lì. Nó cũng chơi với hội bọn tôi nhưng ít xuất hiện ngoại trừ những sự vụ gì lớn lớn.

Trở lại lúc được con bạn dặn dò, tôi nhìn nó ngúng nguẩy đi mà buồn cười. Lúc trước, được mấy đứa bạn cảnh cáo tôi cũng đề phòng, nhưng mà có thấy gì đâu?” Chắc bọn nó lại lừa tôi ra rồi” – tôi nghĩ thế rồi bỏ qua luôn lời nói của con bạn.

Đến một buổi chiều sau đó vài ngày, cũng có lịch học như mọi khi nhưng hôm đó học ít hơn, khoảng 30 phút đã giải tán rồi, chị Mỹ với chị Hương đi mua đồ gì đó. 2 chị ấy về trước, tôi nán lại phòng thí nghiệm tìm kiếm vài thứ, rồi lại nói chuyện một lúc lâu với bác bảo vệ, đằng nào tôi cũng phải chờ thằng Dũng đi học thêm gần đó để về cùng mà!

Tôi bước ra cổng trường thì trời đã tối hẳn, hơn 7h rồi, lững thững vừa đi vừa đá mấy viên sỏi ven đường, tôi định đi bộ đến chỗ lớp trưởng Dũng luôn, khoảng 500 – 700m gì đó thôi mà, tôi vẫn đi thế suốt!

- Ê Hoàng! – bất chợt có tiếng người gọi

- Ai thế? – Tôi quay lại nhìn 3 thằng tầm tôi đi từ quán nước của cụ già phía bên kia đường qua dưới ánh sáng mờ của ngọn đèn đường gần nhất

- Mày là Hoàng đúng ko?

- Ờ, biết tôi à? – tôi vẫn hồn nhiên trả lời mặc dù chưa nhận ra 3 thằng đó là ai

- Chú mày mới lớp 10 mà cũng ngon nhỉ? – 1 thằng khác cất tiếng

- Bọn mày muốn gì? – Nghe cái giọng của nó là tôi biết chẳng tốt đẹp gì

- O DM cũng to mồm phét nhỉ? – 3 thằng nó cười

- Tao ko quen bọn mày, ko dư hơi nói chuyện. – Tôi nói rồi quay mặt định đi, 2 tay nắm sẵn và chân cũng chuẩn bị vọt. Cái chuyện khả khịa này tôi chẳng lạ, cũng chẳng sợ cái bọn này, vì nếu nó có bản lĩnh thật thì đã bụp tôi luôn rồi chứ chẳng cần nói nhiều

- Biết điều thì mày tránh xa con Mỹ ra! – 1 thằng trong số đó lên giọng

- À, thì ra chuyện đó! Tránh xa là tránh xa thế nào? – Tôi quay lại

- DM con Mỹ nó có người tán rồi, không đến lượt bọn nhãi lớp 10 chúng mày. Bỏ cảnh cáo mày biết điều thì biến gấp!

- Mày ghen à?

Tôi chưa nói dứt câu thì 1 thằng đã giơ tay lên tát, tôi đỡ được, định quay người “chuồn là thượng sách” thì “hự”! Tôi linh tron một đá ngay khoảng giữa ngực mà bụng, tôi cảm nhận rõ cái mũi giày của nó rất cứng.

Tôi gục hẳn xuống đường, chống tay xuống đất cố gắng thở mà cảm giác như phổi của tôi đã vỡ đầu hết sau cú đá của nó.

-DM bố mày nói nhẹ thì ko nghe

- Đập chết cmnd cho nó chừa

Bọn nó nói vậy rồi sút cho tôi mấy cái nữa vào bụng, tôi chẳng đứng dậy mà đỡ được nữa mặc dù máu hận sôi sục. Tôi thấy 1 thằng đá trượt, bứt đứt cái dây cặp của tôi và nó đá ra xa. Tôi cố gắng ôm lấy bộ phận quan trọng – cái đầu và che chắn tối đa cho khuôn mặt, tụi nó sút tôi như sút banh vậy, vừa sút vừa chửi. Xui xẻo cho tôi là lúc đó chẳng có I đi qua, đường vắng như tờ, hai bên đường là bờ thành của trường tôi và cái SVD, chẳng có một cái nhà nào gần đó cả.

- Ê mấy tên kia làm cái gì thế?

- Mọi người ơi cướp cướp!

Tôi nghe thấy tiếng hét lạnh lạnh của con gái, tiếng mấy thằng kia gầm gừ rồi bọn nó bỏ đi. Uất hận không nhớ rõ mặt bọn nó!

- Trời ơi Hoàng! Em có sao ko vậy? Tỉnh dậy xem nào? Hoàng! Hoàng!

Tôi vẫn đang lồm cồm cố bò dậy, mặt vẫn nhắm xuống đường, ráng mở mắt ra xem ai thì tôi nhận ra chiếc áo khoác xanh quen thuộc: là chị Mỹ và chị Hường

- Em sao thế? Sao lại bị đánh ở đây? Có sao ko? Sao ko chạy, ko la lên?

Hai bà ấy hốt hoảng đỡ tôi dậy, hỏi dồn dập. Tôi chẳng còn hơi mà trả lời, cố nhìn quanh thì thấy có người khác đang chạy lại phía tôi, 3 thằng kia thì đang lững thững bỏ đi, có ngoái lại nhìn.

- Ô thằng này? Có sao ko? Nó mới vừa trong trường đi ra 1 lúc mà!

Thì ra người chạy lại chỗ tôi là bác bảo vệ của trường, bác ấy cũng hốt hoảng chẳng khác nào 2 bà chị của tôi, đỡ tôi lên nhìn nhìn dò xét xem có máu me gì không.

- Để chị đưa em lại bệnh viện! – Chị Mỹ nói như khóc rồi tính dìu tôi

- Em ko sao đâu! Đưa em lại chỗ thầy Thành dạy thêm đặng kia, bạn em ở đó. – Tôi ngăn chị lại

- Ủ ừ, để chị chở! Em k sao thật chứ? Đừng làm chị sợ nha! – Chị Mỹ rồi rít

- Ko sao thật! – Tôi cố cười mà cái mặt nhăn nhó

Chị Hường với chị Mỹ đỡ tôi lên xe đạp, tôi ngồi sau xe dựa hẳn đầu vào chị Mỹ, một tay vẫn ôm ngực vì đau lắm. Chị Hường đạp xe theo sau, chốc chốc 2 bà ấy lại hỏi “có sao ko?”, “hay là đi bệnh viện nhé”.

Chiếc xe đạp dừng lại trước cửa lớp học thêm của thầy Thành (thật ra là 1 ngôi nhà khác của nhà cái Ngọc, ko ai ở cả, bố mẹ nó cho các thầy thuê làm chỗ dạy thêm) thì cũng là lúc lớp đang ra.

- Trời ơi Hoàng? Cậu làm sao thế? – Con Tâm nó la toáng lên khi tôi từ trên xe ngồi phịch xuống cái cây cụt trước nhà

- Em ý bị 3 thằng nó đánh ở gần cổng trường! – Chị Mỹ vừa đỡ tôi vừa nói

Thằng Dũng nghe thấy thế thì nó lấy xe của chị Mỹ phi vút đi, mấy thằng con trai cũng vội vàng đuổi theo. Tôi ở lại với 1 đám con gái, tụi nó khóc lóc hỏi han đủ đường mặc dù tôi chẳng bị chảy máu ở đâu cả. Lo lắng cho tôi nhất vẫn là chị Mỹ và cái Ngọc. Dìu tôi vào nhà nằm đờ ra cái ghế băng, cái Ngọc nó cởi cúc cái áo trắng của tôi ra, tôi thấy nước mắt rơi trên khuôn mặt nó và chị Mỹ, cả người tôi bầm tím, đỏ rực.

- Tao đã dặn mày rồi! Ko cần thận để ra nông nổi này! – Nó vừa khóc vừa mắng tôi

- 3 thằng ấy nó xúm vào đánh, bọn chị đi qua thấy đánh nhau mới hô lên. – chị Mỹ thút thút

Con Ngọc nó kiểm đầu được lọ dầu gió, nó đổ đầy lên người tôi, nồng nặc cả nhà. Lùm xùm 1 lúc thì tôi cũng ngồi dậy được, chẳng nói chẳng rằng, trong lòng tức tối đến tận cổ. Tôi cúi nhìn xuống những vết bầm tím trên người mình, cái chỗ bị đá quả đầu tiên nó đã thâm đen lại, đấy cũng là chỗ tôi bị đau nhất. Cứ

động thử tay chân thấy đều ổn, có ngực hơi đau, quay người thì các cơ như co rút lại, đau lắm. Tôi đứng dậy vào nhà tắm soi gương, mặt mũi vẫn ổn, vậy là về nhà có thể Mẹ không biết.

Tôi ra ngoài ngồi trả lời mấy câu hỏi của chị Mỹ và bọn con gái thì thấy thằng Dũng với mấy thằng bạn khác trở về, nhìn nó là tôi biết nó không kiếm được bọn kia

- Bọn nào? – Nó hỏi tôi cộc lốc

- Đéo biết, 3 thằng chưa gặp

- Có sao ko? – Nó vẫn cộc lốc

- Bầm dập mấy chỗ, chắc ko sao

Nó tức tối đá cái cánh cửa 1 cái rầm, mấy đứa con gái lại ra đỡ dành nó ngoài sân

- Thôi về, mai tính. – thằng Dũng gằn giọng

- Mà về được không hay ở lại đây, tao gọi điện ra nhà mà bảo Mẹ cho? – con Ngọc đề xuất

- Thôi tao về được.

Tôi nói rồi trèo lên xe thằng Dũng chở, chị Mỹ với mấy đứa xúm lại dặn dò, tôi thấy mắt chị Mỹ đỏ hoe. Tôi sợ về nhà mọi người thấy tôi với bộ dạng như này thì có mà ăn thêm trận đòn nữa mất, ghé qua nhà thằng Dũng tắm rửa qua 1 chút cho hết mùi dầu rồi nó lại chở tôi về nhà

- Mà làm sao thế? – Mẹ tôi hỏi khi thấy tôi khác mọi ngày dù tôi đã cố gắng tự nhiên lắm rồi

- Dạ, lúc chiều đá bóng bị thằng kia nó sút cho cái ngy bụng. – Tôi nhanh nhẩu lấp liếm

- Suốt ngày bóng với banh, có ngày què tay què chân ra đấy thì liệu hồn.

Tôi không nói gì lặng lẽ đi xuống nhà, cái chuyện sưng tay, sát chân của tôi thì mẹ tôi cũng chẳng lạ lung gì, tôi vốn nghịch như quỷ từ bé mà. Có điều để cho cụ mà biết tôi bị đánh thì đời tôi tàn là chắc luôn! Cả đêm hôm đó, nằm ngủ mà chốc chốc lại nhăn nhó.

Sáng hôm sau thằng Dũng lại qua chở tôi đi học, kể ra thì tôi cũng có thể tự đi được, lúc sáng soi gương cũng chỉ thấy còn 4 – 5 vết bầm thôi, lúc quay người thì thấy đau chút chút cũng đỡ nhiều lắm rồi! Ra chơi tiết 2 thì có mấy anh chị lớp 12 qua hỏi thăm, cả chị Mỹ với chị Hương cũng qua nữa, tôi cảm nhận được sự lo lắng của 2 chị ấy dành mình, trong lòng cũng thấy vui vui.

Đến chiều thì cái lớp tôi nó mới rùm beng lên thật, bọn bạn tôi hết đám này đến đám khác kéo sang phá tan cái sự “yên tĩnh” vốn có. Bọn con gái thì nó thấy tôi cười nói được rồi lại bắt đầu quay sang trêu chọc, “khám xét” lung tung. Lúc sau mới thấy tụi con trai “bạn tốt” của tôi vào

- Xong rồi! – thằng Dũng nói

- Gì xong? – Tôi chưa hiểu

- Bọn tao xử xong 3 thằng hôm qua rồi! Dcm, mấy thằng vô danh bên bồ tức mà cũng để bị nó tấn cho. – thằng T.Anh cười tôi

- Tao đâm được có mấy cái, hình như 1 thằng rằng nó bằng sắt hay sao ấy, đâm phát mà sút cmn tay rồi này! – thằng Kiên lại xốn xác như mọi ngày.

- Sao bọn mày tìm ra được? – Tôi hỏi nhưng trong lòng tin là bọn bạn tôi đã xử đẹp 3 thằng kia giúp tôi

- Chiều qua thằng Phòng lớp tao qua chỗ “cụ già” lấy xe nhìn thấy 4 thằng ngồi ở đấy, nó biết.

- Mẹ, mới đâm mấy cái nó đã khai cmnr, chán vl! – thằng Kiên lại bép xép

- Có tin bất ngờ ày đây! – thằng Dũng ghé tai

- Mà đã bị đánh ghen đúng như dự đoán, thủ phạm là thằng An 12A2. Đú biết mặt mũi thằng đấy thế nào. – thằng Dũng nói tiếp

- Để tiết sau qua, bọn nó cũng đang học ôn đấy! – Tôi vừa sôi máu vừa mừng như bắt được vàng

Chưa kịp nói gì nữa thì đã có chuông vào lớp, cả tiết đó tôi ngồi lù lù chẳng học hành gì, chỉ mong mau mau hết giờ để mà còn trả thù rửa hận. Tiếng chuông hết giờ vừa dứt, tôi chưa kịp thu dọn sách vở bày đầy trên bàn thì đã thấy thằng Cường xăm xăm bước vào lớp, tiến lại chỗ tôi

- DM để ấy thằng ranh con nó đập cho vì 1 đứa con gái, ko biết nhục mà còn ngồi ở đây. – nó túm lấy cổ áo tôi kéo đi

- Từ từ tao dọn sách vở. – Tôi luống cuống gỡ tay nó ra

- 12A2, thằng An à?

Tôi gật đầu trong khi nó lôi tôi đi xềnh xệch, cái mặt vẫn lạnh lùng chẳng biểu hiện chút cảm xúc nào của nó làm bọn lớp tôi thấy sợ, chẳng nói 1 lời nào. Nó lôi tôi ra khỏi lớp và nhăm dấy nhà khối 12 thẳng tiến. Bọn bạn tôi thấy tôi với nó đi ra cũng ùng ục chạy theo, cả chục thằng

- Bọn mày ở đây được rồi, đi đông phen! – Thằng Cường quay lại nói với đám bạn đang bám theo

Chẳng thằng nào dám cãi một lời, dừng hết cả lại, tôi cố gắng gỡ tay thằng Cường ra khỏi cổ áo, gượng ưỡn ngực bước thẳng theo nó sang khối 12. Trong đầu thì suy nghĩ chẳng biết thông tin chạy hướng nào mà đến tai nó nhanh thế?

- An là thằng nào? – thằng Cường hỏi cộc lốc với mấy tên 12 đang đứng nói chuyện ngoài hành lang

Theo hướng chỉ tay, tôi nhận ra một thằng hơi gầy, tóc chải 2 mái kiểu Đan Trường đang ngồi cười cười phía cuối lớp. Thằng Cường không nói một lời, nó nhảy lên bàn chy thẳng xuống hướng đó. Tôi chưa kịp nói gì thì đã thấy “âm âm”, nhón nháo tiếng la hét của bọn 12A2, có mấy anh trong lớp xúm lại kéo thằng bạn tôi ra, thằng An nhân cơ hội chạy ra phía cửa nơi tôi đang đứng. “Vận nội công” lấy hơi, tôi cố gấp vung tay cho nó 1 đấm ngay khi nó vừa vọt ra cửa. “Trúng ngực”, nó dúm về một góc, lúc này cái hành lang bé xíu cũng đã chật cứng người xem, nó có chạy cũng chẳng được, không khí hỗn loạn lắm.

Thằng Cường cũng chạy đuổi kịp đến nơi, nó nhảy bổ vào đám đá lia lịa nhưng cái trúng cái không vì bị mấy anh giữ lại, miệng không ngớt la “thôi đi, thôi đi”. Tôi cũng chẳng thoát ra được khi 2 bên lúc này là ...chị Mỹ và chị Hương.

- Em bảo bạn em thôi đi! Cường thôi ngay đi! – Chị Mỹ hét lên

Thằng bạn tôi sau một hồi cố gắng nhưng không thoát ra được vòng tay của mấy ông lớp 12 cũng đã dừng lại, có lẽ vì con Ngọc cũng đã đứng ngay trước mặt nó. Chẳng nói năng gì, con Ngọc kéo tay thằng Cường và ...xách tai tôi bỏ ra về, bỏ lại ánh mắt dáo dác của bọn 12 nhiều đứa chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Đi được một lúc, con Ngọc nó mới bắt đầu chửi, tôi thấy giọng nó cũng nghẹn ngào nữa, 2 thằng tôi nhìn nhau im bật, lèo đèo theo sau.

Cái không khí nhón nháo cũng nhanh chóng biến mất sau tiếng chuông vào lớp. Khi ra về, cả đám bọn tôi đã hẹn nhau cùng đi, có cả thằng Cường nữa, hơn chục thằng xăm xăm bước ra khỏi cổng trường, lúc này chỉ còn bọn khối 10 tụi tôi.

- Cường Cường!! – Một tên đứng bên kia đường vẫy vẫy gọi

Cả bọn tôi bước theo thằng Cường đi vào phía trong SVD, chẳng đứa nào nói năng gì, tay nắm chặt sẵn sàng chiến đấu. Vừa qua khỏi bức tường của SVD-, tôi đã thấy một đám con trai lớp 12 đang ngồi ở đó, có cả chị Hương, chị Mỹ và mấy bà nữa, và cả 3, à không, 4 thằng thủ phạm đánh tôi. Tôi nhận ra chúng vì thằng nào cũng bầm dập cả, có lẽ mấy thằng bạn tôi cũng thế. Bọn nó nhao nhao lên nhảy bổ vào như muốn ăn tươi nuốt sống con nhà người ta vậy, chỉ có thằng Cường vẫn đứng lù lù chẳng nói lấy 1 lời

- Bình tĩnh nào, không phải đánh nhau! – Mấy ông lớp 12 can bọn bạn tôi ra, 4 thằng kia vẫn ngồi mặt cúi gằm

- Hoàng là em tôi, chuyện các ông gây ra thì bây giờ tự đi mà xử lí. Cả một đám xúm lại bắt nạt 1 đứa lớp 10 các ông không thấy xấu hổ à? – Chị Mỹ nói như quát rồi kéo tay chị Hương ra về

Còn lại toàn đực rựa với nhau, bắt đầu lời qua tiếng lại, bọn bạn tôi thì chửi bới đòi ...đánh tiếp, mấy ông lớp 12 thì can ra hòa giải.

- Thôi được rồi, lần này bọn tao bỏ qua, bọn mày còn động đến anh em tao lần nữa thì đừng trách. – Thăng Cường lên tiếng sau một hồi im lặng

Mấy thằng bạn tôi nghe thằng Cường nói thế thì xiu hẫ xuống, lãnh nhảm vài câu nữa rồi cũng thôi. 4 thằng kia thì đứng co ro lí nhí xin lỗi. Chẳng quan tâm, bọn tôi quay đi kéo nhau ra về.

Tôi ngồi sau xe thằng Dũng mà trong lòng vui sướng tràn trề, không phải vì trả được thù mà bây giờ tôi đã cảm nhận được tình bạn bao la từ mọi người. Hóa ra khác với vẻ bề ngoài gặp nhau là chửi bới, châm chọc, bọn bạn tôi chúng nó nhiệt huyết hơn như thế nhiều, đúng là gian nan mới biết.... (cái gì ấy nhỉ?). Lại còn cả mấy anh chị lớp 12 bên Đoàn tôi mới quen nữa chứ, rồi chị Mỹ, chị Hương, Lòng tôi ngập tràn hạnh phúc.

Rất may là chuyện lùm xùm “nho nhỏ” bọn tôi gây ra không đến tai các thầy cô giáo không thì kỉ luật chắc rồi. Có lẽ thông tin cũng đã được bưng bít mà không thấy ai bàn tán gì nhiều, mọi chuyện nhanh chóng qua đi, tôi cũng khỏi sau vài ngày² và không khí yên bình đã quay trở lại.

Một tối cuối xuân, tôi đang lững thững đạp xe sau khi tan ca học thêm về, vừa đi vừa ngheu ngao lăm bằm hát, ngấm phố phường thì chợt có tiếng người gọi

- Hoàng! Hoàng!

Tôi dỗi mắt về phía quán chè bên đường, nơi tiếng gọi của người con gái thoát ra. Thì ra là chị Mỹ đang đứng huơ tay gọi tôi, bên cạnh chị ấy là một anh nhìn không rõ lắm. Tôi lững thững dừng xe bước vào quán, lòng cũng thấy tò mò

- Trời anh Long? – Tôi há hốc mồm khi nhận ra người ngồi cạnh chị Mỹ. Chị ấy thì vẫn tươi cười, xinh gái như bao ngày khác

- Lâu quá không gặp anh! Sao anh lại ...? Á à, thì ra là! – Tôi hét dật cục thể hiện rõ sự ngạc nhiên

- Suyt, bé mồm thôi nào! – Chị Mỹ nói với tôi

- ừ ừ! Tôi gãi đầu dáo dác nhìn xung quanh xem có ai đang dòm mình không rồi kéo ghế ngồi xuống

- Mấy năm rồi không gặp chú, lớn nhanh quá nhỉ? Cao gần bằng anh rồi!

Tôi chỉ biết ngồi cười và gãi đầu, chị Mỹ thì cười dịu dàng, vẻ hạnh phúc hiện rõ trên đôi mắt.

-Hihi, tưởng ai xa lạ hóa ra lại là anh! Biết thế em đã tán chị Mỹ cho anh tức chơi rồi! – Tôi đùa

- Ăn đòn 1 lần chưa chừa hay sao? – chị Mỹ nói

- Anh về lúc nào thế? Sao lâu lắm rồi chẳng thấy ra em chơi?

- Mới về lúc chiều này. Thằng Hùng (anh trai tôi) nó cũng về với anh đấy! 2 thằng đi cùng 1 chuyến mà!

- Vậy á? Có quà cho em không biết nữa? – Tôi vui sướng

- Nhìn kìa, như con nít ấy! – Chị Mỹ với gò đầu tôi

- Cảm ơn chú đợt vừa rồi chỉ cho Mỹ học hành, biết tin anh cũng mừng lắm, phần đầu được như Hùng nhà chú nha!

- Chị kể hết cho anh ấy nghe rồi, ai ngờ 2 anh em lại biết nhau! – Chị Mỹ nói thêm vào

- Có gì đâu anh! Ngày trước anh cũng chỉ em mãi đấy thôi! – Tôi gãi đầu

Một buổi nói chuyện rôm rả và vui vẻ đã diễn ra, tôi quên cả đôi ngồi cười cười nói nói, lúc sực nhớ ra là muộn rồi thì không còn kịp nữa, vội vội đứng lên ra về, thế nào cũng bị mẹ mắng cho xem. Chào 2 người, tôi không quên dặn anh Long không được nói với anh tôi mấy chuyện này, nhất là cái vụ tôi bị tấn.

Gặp mặt “tình địch” trở về mà tôi chẳng thấy buồn tẹo nào, ngược lại còn thấy vui vui nữa. Có lẽ vì tôi đã quen và chấp nhận với việc “làm em” của chị Mỹ rồi, tôi chỉ cần được thấy chị ấy là cũng đủ vui sướng lắm! “thì ra người yêu chị Mỹ là anh Long, thảo nào chị ấy chẳng thêm để ý đến ai nữa!” – tôi vừa đi vừa nghĩ. Anh Long là bạn học với anh tôi, mấy năm trước còn học chung thì hay ra nhà tôi chơi lắm, hay chỉ

bài cho tôi nữa! Anh ấy cũng là niềm tự hào của trường chuyên bọn tôi ngày trước. Lâu ngày không gặp, anh ấy vẫn phong độ, nhỏ nhẹ như ngày nào

Chẳng mấy chốc mà mùa hè đã đến, cả sân trường đổ rực hoa phượng, ngày tôi phải chia tay chị Mỹ cũng đã đến rồi. Có một chút thoáng buồn, một vài lời nhắn gửi và những cái ôm trong buổi chiều hè tôi đi biển chia tay ...mấy bà chị ấy. Trong lòng chợt thấy hụt hẫng, man mác buồn mặc dù chị vẫn ở ngay bên cạnh, cười đùa với tôi. Vậy là tôi sắp phải xa người con gái đầu tiên tôi có những tình cảm khác rồi!

Hơn hai tháng sau, tôi gặp lại chị Mỹ trong nỗi vui mừng, 2 chị em ôm nhau nhảy tưng tưng như 2 đứa điên trước phòng giám hiệu. Chị ấy đỗ DH Ngoại thương rồi, cũng là cố gắng và may mắn nữa. Hôm nay chị ấy về trường lấy giấy tờ gì đó, vô tình gặp lại.

Vậy là “mối tình đầu” của tôi đã chính thức khép lại, không, nói đúng hơn là tôi đã chính thức phải xa người con gái luôn mang lại cho tôi cảm giác ấm áp, được yêu thương và nụ cười xóa tan mọi ưu phiền. Tôi vẫn gặp chị ấy vài lần nữa mỗi khi chị ấy từ HN về, mỗi lần gặp là một lần tôi lại vui sướng đến cả tuần mới hết. Có lẽ chẳng có người con gái nào đặc biệt đối với tôi được như thế nữa. Tôi lại cắm đầu vào cày cuốc, hi vọng 2 năm sau lên HN và được gặp lại chị.

8. Chương 8

Thời gian thấm thoát thoi đưa, nó càng trôi nhanh hơn khi tôi cắm cúi lao đầu vào sách vở, thoáng chốc đã qua lớp 11, giờ tôi đã bắt đầu lớp 12 – đàn anh của trường.

Với những gì đã trôi qua, những lần trải nghiệm cùng các anh chị và các bạn trong công tác Đoàn, những buổi “lên lớp” với người thầy già vĩ đại, tôi đã trưởng thành hơn rất nhiều. Tôi cao hơn, chững chạc hơn và cũng đã biết ăn mặc cho xứng với cái vị thế của các anh lớp 12, tức là lúc nào cũng quần tây, áo trắng và đi giày tây nữa. Cuối năm lớp 11, sau cuộc khảo sát của bọn con gái lớp thẳng Dũng, tôi cũng được xếp vào hàng “những anh chàng được hâm mộ nhất trường” mà. Tự hào vài ra!

Chị Mỹ với tôi bây giờ đã là những kỉ niệm đẹp về lần đầu rung động, tuy thế nhưng tôi vẫn chẳng quen ai, chẳng thích ai, một phần vì đứng đưng, một phần vì có lẽ chẳng có người con gái nào được như chị ấy trong mắt tôi nữa. Suốt năm lớp 11, tôi chỉ biết có học, cũng may là thành tích học hành, thi cử khá tốt nên tôi còn trụ lại được ở cái lớp này mặc dù cũng vài lần “chuyển chỗ lên SDB” ngồi vì nghịch ngợm. Lớp tôi bây giờ còn có 21 mạng (rụng mất 11), trong đó còn có 8 thằng con trai. Ít hơn cả “cái động gái” bên lớp thẳng Dũng nữa (bọn nó còn được 12 mạng).

Bọn bạn tôi thì hầu như đứa nào cũng có người yêu hết cả rồi, mấy đứa thì thay như thay áo. Đến thẳng Dũng – tưởng nó chỉ yêu có ...tôi thôi mà bây giờ cũng không trụ được trước sự cám dỗ của chị em phụ nữ, cũng đang loảng ngoảng với 1 bé xinh xắn lớp 11. Những buổi phượt biển, những buổi chiều “bánh khoai” của bọn tôi giờ đã thêm nhiều ‘lính mới’, đôi khi tôi phải chấp nhận làm kì đà cản mũi, đi chơi một mình. Kệ bọn nó chứ, động viên, giới thiệu, mai mối, tôi vẫn quyết giữ trinh nguyên chocái xe đạp.

- Mà có thua gì đứa nào ở đây đâu mà sao chẳng có đứa nào nó yêu mày vậy cu? – thẳng T.Anh lên tiếng trong một buổi chiều thu đầu năm học

- Đến như thẳng Kiên còn có người yêu nữa cơ mà! Hahaha....

- Mà ko học như thẳng Kiên được, chiều của nó phải đeo thêm vài cái thót vào mặt. hahaha....

- Hay là mày gay thật cmnr?

- Hay là mày vẫn còn “nhớ” chị Mỹ? Hahahah

-bla....bla....

Những câu châm chọc thế này tôi nghe riết mấy năm nay, quen rồi, cứ ngồi trơ ra ăn cho nó năng suất, bọn nó mãi cười thì tôi càng có lợi

- Hay là để tớ kiểm cho cậu 1 em lớp 10 nhá? Tớ để dành được mấy em gái dễ thương y như chị nó này! – Con Tâm lại lạnh lạnh

- Được đấy, bà cũng mát tay hay là chọn đại cho nó 1 đứa đi! – mấy đứa con gái hòa vào

- Thôi bọn mày để cho nó học đi, tao còn có cơ trốn đi chơi. – Cái Ngọc nói trúng ý tôi

- Thế giờ sao? Tao thích đứa nào là bọn mày giúp chứ? – Tôi ngừng ăn ngược lên hỏi

- Mày thích đứa nào, chỉ cần chỉ tay là anh em nhảy vào “tán phụ”, thách thằng nào dám ho he! – thằng T.Anh tự tin

- Chắc ko đấy?

- Mẹ, mày ko tin thì đứng lên biến đi! – Nó chửi lại tôi.

- Vậy tao chọn em Nguyệt, mày đứng lên nhường chỗ cho tao! – tôi chỉ tay về phía đứa con gái đang ngồi cạnh nó

- Ông thách cả nhà mày! – Nó rút dép ra đập tôi

Cả đám lại ngồi cười hớ hớ, lần nào cũng thế, tôi đều tìm được cách thoái thác, giờ biết ăn nói hơn rồi, không còn “ngu” như trước nữa! Nhưng nhiều lúc nghĩ cũng tủi thân thật đường đường một đấng đẹp trai, hào hoa phong nhã như tôi mà lại chẳng có em nào ... viết thư làm quen cả. Khó hiểu quá! Những lúc ấy lại nghĩ đến chị Mỹ, những nụ cười của chị ấy, trong lòng lại thấy vui vẻ hơn và ấm áp phần nào.

Một buổi chiều thu nắng vàng ấm áp, tôi bước ra khỏi trường sau khi hướng dẫn một số thứ cho “các em” lớp 10 mới vào học được hơn tháng. Tôi cũng đã kịp tìm được 1 tên “đệ tử”, đang đào tạo để cho nó thay tôi coi “nghĩa địa” sau này. Lững thững bước đi trong sân trường, nhắm phía cổng hướng 10h thẳng tiến, tôi vừa đi vừa đọc sách, lòng khoan khoái!

- Ối! Rầm!

Một chiếc xe phân khối dặm thẳng vào tôi, tôi lão đảo đánh rơi cuốn sách ra xa. “Mẹ bọn lớp 10 mới vào cũng chơi đua ngựa hay sao?” – tôi vừa tìm nhặt cuốn sách vừa nghĩ (đua ngựa là cách gọi của bọn tôi cho cái trò thi xem đứa nào đạp xe ra khỏi trường trước). Ngược lên nhìn xem thủ phạm là ai thì tôi thấy chiếc xe phân khối lớn hiệu ...mini nhật đang nằm chổng chơ, cái bánh trước vẫn còn đang quay chưa dừng lại, một con bé đeo khẩu trang, tóc xõa ngang lưng cũng đang cố đứng dậy, xung quanh là 1 đám lớp 10 đang to mắt nhìn, chưa kịp hoàn hồn vì vụ tai nạn ...ghê người.

“Con gái à?” – tôi thoáng bối rối khi nhìn kĩ “thủ phạm”, chẳng thấy mặt mũi nó thế nào, chỉ thấy trên bàn tay đang đưa lên trán có 1 ngón tay sơn 1 vạch đen hơi lạ.

- Sao ko em? – Tôi cất lời hỏi

- Dạ em ko sao! Em xin lỗi – Con bé vừa dựng xe vừa lí nhí

- Oh, lần sau đi chậm chậm thôi, trong sân trường mà đua như ngựa! – Tôi phán rồi quay mặt bước đi

- Ê cái tên kia, đâm vào người ta không xin lỗi mà bỏ đi vậy hả? – Một âm thanh chát chúa vang lên khi tôi vừa quay đi được 2 bước

Tôi quay đầu lại với ánh mắt bàng hoàng, ngỡ ngàng trước giọng hét của cái loa phóng thanh ấy. càng ngạc nhiên hơn khi trước mắt tôi là đứa con gái nhỏ nhắn, 2 mắt to tròn đang nhìn tôi đầy khiêu khích, đó đang đứng cạnh đứa bạn nó (thủ phạm).

- Tên nào? Anh học 12 rồi nha bé! – Tôi nhìn nó và chỉ vào mặt tôi nói

- Lớp 12 thì sao chứ? Cái đồ lớn rồi mà không biết lịch sự, không biết xin lỗi à? – Nó lại liền thoáng với cái volume mở lớn hết cỡ mắng tôi trong khi đứa bạn nó thì kéo kéo tay nó lại.

- Là bạn bé đâm vào anh chứ không phải anh nhá! – Tôi tiết sát vào mặt nó trong khi mấy đứa lớp 10 thì khúc khích cười

- Anh làm cái gì thế? Đúng là đồ điên mất lịch sự! – Nó vẫn chưa hạ giọng

- Này, ăn nói cho cẩn thận nhé! Con gái gì mà mềm cứ như cọng quạ vậy!

- Anh nói cái gì? Ai là con quạ? – Nó càng nói to hơn

- Ai thì người đấy tự biết, cái đồ...con quạ!

Tôi nói rồi bỏ đi, mặc kệ nó đứng sau la hét, chửi bới, ở lại tôi cũng chẳng biết làm gì, hơi đầu mà cãi nhau với ... con quạ ấy!

Hôm sau, tôi đã quên hẳn cái vụ cộn con chiều hôm trước, đang ngồi ngựa cổ ngoài ghế đá thì mấy thằng bạn tôi đi lại

- Ê mày, hôm qua mày cãi nhau với con Trang đấy hả? – thằng Trung cất tiếng hỏi

- Trang nào? – tôi ngơ ngơ

- Có phải chiều hôm qua mày cãi nhau với 1 con bé ở cổng trường ko? – Nó hỏi lại

- À, cái con quạ đấy hả? Cái đít gì, tao rồi hơi à?

- Dcm, ai bảo mày chửi nó? –thằng Trung sấn lại bóp cổ tôi

- Ax ax, mày yêu nó à? – Tôi vừa cố thoát ra vừa chọc nó

- Yêu gì, nó đang nhờ con đấy làm quen giùm với 1 em lớp đấy! – thằng T.Anh giải thích

- Thế thì tao cãi nhau với nó liên quan éo gì đến mày? – Tôi lại chọc nó

- Lúc này nó nhìn thấy mày đi với bọn tao nên nói với thằng Trung, quả này thì thằng Trung hết cửa tán gái! Hahaha – thằng T.anh cũng hòa vào chọc

- Mẹ, lát khôn hồn mà qua xin lỗi nó đằng hoàng nghe con! – Thằng Trung vẫn chưa tha tôi

- Mày bị điên à? Thích thì mày đi mà xin lỗi! Hahah

Nó lại nhảy sấn vào bóp cổ, lên gối tôi thúi thúi, cái thằng điên vì gái quên bạn! Tôi ko thoát ra được vì thằng Trung nó to và khỏe hơn tôi nhiều, đưa mắt cầu cứu bọn bạn thì tụi nó cứ đứng nhìn nhử cười

- Được rồi, lát tao qua được chưa! – Tôi đành đầu hàng

- Thôi qua xin lỗi em nó 1 tiếng cho thằng Trung nó nhờ! Coi như vì bạn bè. – thằng Dũng lên tiếng

- Đéo gì lại đi cãi nhau với 1 con nhóc lớp 10! Mày làm mất hình tượng quá! Qua xin lỗi em nó cũng là đúng rồi! – thằng T.Anh giải thích

- Mẹ, lát bố qua được chưa? – Tôi nói sau khi nhìn thằng Trung vẫn hầm hầm với tôi

- Tí ông phải đi giám sát mày! Ko qua thì đừng trách anh em cặn tình! – Nó dọa tôi cơ đấy

Vậy là buổi chiều hôm đó lại có phim hay để xem, mấy thằng bạn tôi thì háo hức lắm. Tôi cũng buồn cười, xác định đi chơi vui cho thằng Trung nó vừa lòng chứ điên mà tôi phải xin lỗi con quạ à?

Ra chơi tiết sau, 6 thằng lớp 12 thằng nào thằng đấy cũng giày tây thơm tấ, đẹp zai lắm hùng hổ tiến sang dãy nhà bên khối 10, ngắm thẳng tầng 2 nơi lớp con quạ mà tiến. Thằng Trung nó cũng biết tôi chẳng thành tâm gì, nó bắt tôi tập đi tập lại, cái mặt phải tỏ ra thật thà, nhưng mà nó cũng ko nhịn được cười chứ đừng nói gì tôi với mấy thằng kia. Bọn lớp 10 thì thấy các anh lớp 12 mò sang, mặt đứa nào đứa đấy ngơ ngác tưởng có oánh nhau.

- Mày vào đi! Nhớ là thành tâm vào đấy không ông giết mày! – thằng Trung cầm tay, đá đít tôi đẩy vào lớp.

Tôi bị đẩy vào đứng trước cửa lớp, ngay bục giảng, cả lớp nó nhìn tôi ngạc nhiên, im bật Mặc dù cái chuyện vào lớp khác của tôi nó quen lắm rồi nhưng sao hôm nay vẫn thấy kì kì khi hàng trăm ánh mắt đổ dồn về mình, trong đó có cả ánh mắt của con quạ, tôi nhận ra nó đang ngồi bàn giữa, tròn mắt há miệng nhìn tôi. Theo như kịch bản thì tôi sẽ phải đi lại chỗ nó, nhỏ nhẹ nói lời xin lỗi thật lòng, nhưng đường đường Hoàng fide mà lại phải làm thế sao?

- Ê quạ! Lại đây bảo! – Tôi ngoắc ngoắc tay gọi nó cho đỡ ngại, mấy thằng bạn tôi đứng sau thì đưa ôm đầu, đưa ôm bụng

- Ai cho anh cứ gọi tôi như thế hả?

Nó giẫy này lên và bắc loa phóng thanh, bọn lớp nó thì cười. Mặc dù nó la lên vậy nhưng vẫn vùng vẫy tiến lại đứng hiên ngang trước mặt tôi.

- Cái gì? – Nó nói như hét vào mặt tôi vậy!

- Thằng Trung nó bảo anh qua đây xin lỗi cái vụ hôm qua, thôi thì em tha cho nó nhá! – Tôi nói rồi chỉ ra thằng Trung đang đứng phía sau.

Kịch bản sai bét hết rồi, bọn bạn tôi tụi nó cười lẩn lộn, có thằng Trung thì đứng nhăn nhó.

- Anh đúng là đồ điên! – con quạ nó lại chửi tôi rồi tỉnh quay đi

- Này, có tha hay không thì nói một tiếng chứ?

- Tôi không dư hơi nói chuyện với anh! – lần này nó hét lớn lắm.

Bọn bạn tôi thấy tình hình không ổn, bọn nó mới chạy xúm lại, may mà được thằng T.Anh dẽo mỏ vào dụ dỗ

- Thôi nó đùa đấy. Bọn anh bắt nó sang đây xin lỗi em thật lòng, ai đời đi chấp nhận với 1 em gái lớp 10 xinh xắn thế này! ... bla....bla

Tôi thấy thằng T.Anh nói đến đâu là cái con bé ấy nó dịu dàng trở lại đến đó, một lúc sau thấy nó bụm miệng cười trước những câu nói tào lao của thằng bạn tôi

- Được rồi tha cho các anh! Nhưng mà cái tên này thì không bao giờ! – Nó nói rồi chỉ mặt tôi

- Anh cần bé phải tha cho anh à? Cái đồ con quạ! – Tôi nói rồi bỏ đi thẳng, con bé đó lại ngúng nguối phía sau hét hò la lối

Kết quả của buổi xin lỗi không thành ấy là tôi lĩnh mấy đấm với mấy cái lên gối của thằng Trung, nó rượt tôi chạy quanh trường như muốn giết tôi thật vậy. Chiều hôm đó bọn nó còn rủ con quạ với cái con bé mà thằng Trung đang cua đi ăn bánh khoai, bắt cả tôi đi cùng. Tất nhiên là tôi với con quạ thì cứ như mặt trăng với mặt trời rồi, chẳng nói rằng gì! Chỉ đến lúc tôi bị bọn nó bắt trả tiền thì con quạ nó mới ghé tai tôi phán 1 câu: “đáng đời nhà cáo!”. Chẳng hiểu sao đáng lẽ thay vì phải gõ cho nó một cái thì tôi lại khẽ nhếch mép cười.

- Cười cái gì? – Nó cũng cười và hỏi lại tôi

- Cái gì hỏi làm gì? – Tôi nhơn nhơn cái mặt trả lời nó

- Đúng là điên! – Nó lại nguyệt tôi

- Hơ, còn hơn cái đồ

- Này, đồ gì? – Nó chặn họng chỉ tay vào mặt tôi

- Thôi đi 2 cái đứa này, như trẻ con! – thằng T.Anh khó chịu

- Thôi cái này gọi là kì phùng địch thủ, hay là 2 đứa bay hòa đi! – thằng Trung nhân cơ hội lợi dụng

- Không thêm! – Con quạ quay đi nhưng tôi lại thấy nó tùm tùm cười.

Vài ngày sau, thằng Trung nó cũng không còn đay nghiến tôi cái vụ con quạ nữa, tôi cũng chẳng hơi gì mà nghĩ đến nó, coi như quên luôn. Một buổi chiều được về sớm, tôi ngồi nán lại trường để chờ đến giờ đi học thêm luôn, luẩn quẩn một hồi chẳng biết ngồi đâu, tôi đành ra cái sân thể dục sau trường, ngồi tựa lưng vào gốc cây. Ngồi đây lát xem bọn lớp 10 học thể dục, lại mát mẻ nữa, chứ cái sân trước thì nắng quá!

Tôi ngồi cúi xem mấy cái đề, chuông vào học của bọn lớp 10 lúc nào cũng không hay nữa, bất chợt có tiếng đứa con gái gọi tôi

- Anh ơi!
- Gì em? – tôi đang tính dở, trả lời mà chẳng nhìn lên
- Anh là anh Hoàng 12 chuyên phải không ạ?
- Ủ, có gì không? – Tôi vẫn cúi viết, gì chứ câu này tôi nghe mãi rồi, chẳng ngạc nhiên
- Thầy Hải nói anh lại thầy ấy nói gì ạ!

Lúc này tôi mới ngẩng mặt lên một chút, ngoái lại nhìn phía sau thì thấy ông thầy Hải dạy thể dục đang có tiết với bọn lớp 10

- Đã vào học rồi cơ à? – Tôi nói trong khi quay đầu lại con bé trước mặt
- Vâng, vào học này giờ rồi ạ!

Tôi gấp cuốn sách lại, nhìn thấy cái giày màu đỏ của con bé, trên đó còn có 2 con mèo trông dễ thương lắm. Tôi tò mò đưa mắt nhìn chủ nhân của đôi giày ấy. Ôi mẹ ơi! Tôi sững người khi nhìn lên khuôn mặt. Nó xinh quá! – tôi nghĩ thầm sau khi nhìn thoáng qua. Mái tóc ngang lưng thả xõa xuống, mái trước chải đuỗi về bên phải che mất một phần khuôn mặt (có thể vì nó đang cúi nhìn tôi), đôi môi đỏ gọn, khuôn mặt mịn màng, hai má hơi phúng phính một tí và ửng hồng (không biết có phải vì ngại khi tôi nhìn không nữa), đôi mắt rất hiền có gì đó thoáng buồn và đặc biệt là hàng chân mày rất dài. “Phải nói là xinh” – tôi khẳng định lại một lần nữa, đơ người nhìn nó không đứng lên nổi.

Hình như nó cũng ngạc nhiên lắm khi thấy tôi, tôi thấy nó định “ơ” thì phải, sau đó thấy tôi nhìn nó quá thì nó lại bẽn lèn, vuốt tóc quay đi. Nhưng chính cái vuốt tóc ấy mới làm cho tôi nhận ra nó, tôi chợt nhìn thấy cái vạch đen kì kì trên 1 móng tay, thấy quen quen, hình như gặp đâu rồi. Rất nhanh, tôi re-load cái CPU thì nhớ ra nó chính là” thủ phạm” phi cả con mini nhật vào tôi hôm trước. “Trời, chẳng lẽ lại là con bé xinh thế này sao?” – tôi thất thần

- Ê này! – tôi gọi với khi nó đã đi được vài bước
- Dạ! – Nó ngượng ngùng quay lại
- Có phải hôm trước em đi xe đạp mà anh xô vào? – Tôi cố nói để không phải là nó xô vào tôi
- Dạ, em xin lỗi! – Nó lí nhí, bẽn lèn
- Xin lỗi gì? Hôm đó anh cũng sơ ý quá! Em không sao đấy chứ?
- Hi! Dạ không sao ạ! – Nó cười nhưng vẫn lí nhí
- Thầy gọi anh đấy! – Nó ngượng quá hay sao mà nói rồi bỏ đi nhanh hơn

Tôi thì lững thững bước theo, vừa đi vừa nhìn cái dáng người nhỏ nhắn của nó, đầu nghĩ ngợi lung tung

- Sao thầy biết em ở đây thế ạ? – Tôi hỏi ông thầy sau khi cười chào nhau 1 cái
- Lúc nãy đi qua mà thấy cậu đang học bài nên tôi cũng ko gọi. Nay về sớm à?
- Vâng, em đang chờ lát đi học thêm luôn! Gọi em có gì ko thầy?
- Rảnh rồi làm hiệp chạy với đội này không? Khá phết đấy! – thầy Hải nói rồi hất hàm về phái mấy thằng con trai
- Hi thôi, lát em còn đi học, mà giờ em tu rồi!

- Mày lúc nào cũng ôm lấy mấy cuốn sách! Cởi giày ra, vao chạy 1 tí cho nó khỏe người! – Ông ấy nói như ra lệnh

Tôi chẳng còn biết làm thế nào, đành chiều ông thầy vậy. Hồi trước tôi cũng tham gia đội điền kinh của trường, chơi nhảy cao và chạy ngắn 100m thôi, được cái tôi chạy nhanh, thua mỗi 1 đứa dưới tôi 1 khóa. Năm trước cũng đi thi cử tùm lum, rồi cũng hay cùng với đám bạn chiều chiều ra sân thể dục này chơi với mấy ông thầy. Có vài tháng nay là bỏ bê, ít ra nghịch, cũng tại vì lịch học nữa!

Tôi cởi giày, bỏ đóng thùng và buộc cái áo trắng ngang bụng, khởi động 1 tí, mắt thì hướng về phía khuôn mặt xinh đẹp, hình như em nó thỉnh thoảng cũng nhìn tôi.

- Mấy đứa này chạy cũng khá lắm, đang tính cho vào đội điền kinh. – Ông thầy nói

- Dạ vâng! Mà làm vài vòng thôi thầy nhé! Lát em còn đi học. – Tôi giao kèo

- Mày chạy thẳng được tụi nó thì đi!

Tôi cười, liếc nhìn mấy thằng cũng cao to, sáng sủa phết, tất nhiên là cười rồi, có phải thi thố gì đâu mà căng thẳng.

Tôi khởi động sơ sơ rồi vào chạy. Vòng chạy đầu tiên tôi thử sức với 2 thằng, cả lớp đó thì đứng xem và cổ vũ, có cả bé dễ thương kia nữa! Tôi chạy thua 1 thằng 1 xú, còn bỏ 1 thằng vài bước

- Làm lại thầy ơi! – Tôi chưa cam lòng

- Ừ nghỉ tí đi!

Tôi đi kiểm sợi dây buộc cái ống quần lên cái, xắn lên chạy được mấy bước nó lại tụt xuống, lè xè ko chạy được. May mà có con bé cho tôi ít cọng thun, tôi buộc cao lên quá bắp chân.

Lần chạy thứ 2, lần này thì ngon rồi, tôi bỏ đứt 2 thằng kia luôn, tụi nó cũng thừa nhận là chạy không lại tôi vì tôi còn chưa được mặc thoải mái đấy! Mấy thằng khác cũng đòi thử, tôi làm 2 lần nữa rồi xin nghỉ, mồ hôi mồ kê lát đi học thì ghê lắm!

Tôi rời lớp thể dục ấy, lang thang đến lớp học thêm mà trong đầu cứ nghĩ về cô bé với gương mặt thiên thần đang bên lên nhìn tôi. So với chị Mỹ thì không bằng được, chị Mỹ sắc sảo và cao hơn, nhưng ở em gái này có gì đó rất hiền và sâu lắng, ấm áp khó tả lắm!

9. Chương 9

Ngay sáng hôm sau, tôi rủ bọn bạn đi ...tè chung rồi kéo nhau về cái ghế đá trước cửa lớp tôi ngồi (vì chỉ có chỗ lớp tôi là vắng vẻ thôi)

- Hôm qua tao gặp cái con bé đâm vào tao đấy! – Tôi kể

- Con nào?

- Thì cái con mà hôm tao cãi nhau với con quạ ấy

- Rồi sao? – thằng Dũng tỉnh bơ

- Mẹ, nó xinh lắm bọn mày ạ! – Tôi háo hức

- Cái gì cơ? Mày nói lại xem nào? Hahahaha, chơi với nó mấy năm rồi giờ tao mới nghe thấy nó khen 1 đứa con gái xinh! – Bọn nó lại chọc tôi

- Sao mày biết là nó xinh? – thằng T.Anh có vẻ ko tin tôi

- Dcm, chiều qua đang lang thang thì bị ông Hải gọi lại lớp nó chạy thử với mấy thằng, tao nhận ra nó mà! Đơ luôn! – Tôi phân trần

- Sao ko thấy con Trang (con quạ) nó nhắc gì đến con đấy nhỉ? – thằng Dũng quay qua nói với thằng Trung

- Tao quan tâm đúg gì mà hỏi! – thằng Trung tỉnh bơ

- Nó giờ chỉ biết đến cái con xí xồn lớp con Trang thôi! – Tôi chọc nó

- Thế nó là con nào? Mày nói tao nghe xem nào! Gái xinh vùng này anh quản lí hết có con nào mà không biết! – thằng T.Anh tự tin

- Ô, mẹquên đúg hỏi tên.

- Dcm, bố thằng điên! Tao biết ngay mà! Thế nó học lớp nào? – Bọn nó lại cười vào mặt tôi

- Lớp 10đều biết nữa! – Tôi gãi đầu biết mình ngu thật
- Tao sợ mày rồi! Mày học lăm lú cmnr! Xinh nhưng mà tên gì ko biết, lớp nào ko biết! Mày chết cmnd! – Bọn nó xúm vào oánh tôi
- Thì chiều để thằng Trung nó hỏi con Trang là biết ngay chứ gì đâu! – thằng Dũng gợi ý
- Ừ, để chiều tao hỏi con Trang thử xem chứ mắt thằng này cũng đều tin được đâu! – thằng Trung tán thành
- Đều cần bọn mày, bỏ đi hỏi ông Hải! – tôi nói rồi bỏ đi thẳng về phòng Giám hiệu

May quá ông thầy Hải đang đứng ngoài hành lang tôi dễ dàng tiếp cận được. Theo thông tin từ ông ấy thì đo là bọn lớp 10A4, cái con bé ông ấy sai đi gọi tôi hình như là con Phương. Tôi trở lại thì bọn bạn vẫn đang ngồi chờ đợi

- Lớp 10A4, con Phương thì phải! – Tôi vẫn còn bực mình
- 10A4 à? Lớp đó nhiều em xinh phết đấy! Phương nào nhỉ? – Thằng T.Anh vờ vuốt râu
- Thôi để chiều mai tính, chiều mai đăng nào bọn mình cũng phải học. – thằng Dũng gạt đi

Tôi vào lớp mà nghĩ mình đúng là ngu thật, hóa ra lớn và chững chạc như thế này mà cái khoản gái gú vẫn còn kém lắm. Cũng đúng thôi, trước giờ tôi có cửa cẩm đưa nào bao giờ đâu! Haizzz, nghĩ cũng thấy nhục!

Ra chơi tiết sau, đang chém gió bên lớp thằng Dũng thì c1 con em nào đó của con Tâm học lớp 10 sang tìm nó. Con bé này cũng giống hết chị, cái miệng lúc nào cũng liến thoắng, ngọt như mía lùi, cái gì cũng biết như nhà báo vậy! Lúc đó chỉ có tôi với thằng T.Anh là ở khác lớp đang ngồi bên đó chơi, thất con bé là thằng T.Anh nãy ra ý định dò hỏi

- Ê Bông (tên ở nhà của nó) lại đây anh hỏi cái này. – thằng T.Anh vờ vờ con bé lại gần chỗ bọn tôi
- Có gì cho em à anh T.Anh đẹp zai! – Ôi đến chết với cái giọng của nó
- Em có biết cái Phương bên 10A4 là đứa nào không?
- Biết chứ! Ngay cạnh lớp em mà! Nhưng Phương nào?
- Ax ax, sao em bảo biết? – Bọn tôi tí té
- Không phải, tại lớp đấy có tới 3, 4 Phương cơ! – con bé phân trần
- Chúng mày lại tia được em nào à? – Mấy đứa con gái nhiều chuyện
- Không phải, lần này là bạn Hoàng tia được nhá! Nghe quảng cáo ác lắm! – thằng T.Anh nó bép xép cường điệu quá
- Gì thế Hoàng? Cậu từ bỏ con đường chánh đạo rồi à? – Con Tâm xúm lại ra vẻ tiếu nuối
- Xùy xùy, im xem nào! – Tôi gạt nó ra
- Thế có Phương nào xinh ko? – Tôi hỏi con bé em con Tâm
- 1 bạn rất xinh còn 1 bạn hơi xinh! – Nó nói mà mặt vẫn tỉnh bơ
- Cái đứa mà tóc ngang lưng chải thế này (tôi miêu tả lại bằng hành động), lông mày rất dài ấy!
- À, đấy là bạn Phương rất xinh! Anh cũng có mắt phết nhỉ? – con bé vẫn tỉnh bơ
- Có phải là có 1 cái móng tay sơn 1 vạch đen rất dễ nhận ra? – Tôi hỏi thêm cho chắc
- Đúng đúng! 9 xác là bạn Phương rất xinh! Xong chưa? Kẹo em đâu? – Nó đưa mắt lảo liên nhìn tôi và mấy thằng

Tôi quay sang nhìn 2 thằng bạn tôi thì bọn nó làm cái mặt như đang tích phân vậy, mấy đứa con gái thì ngơ ngơ không hiểu chuyện gì, con bé em thì nó cứ xòe tay ta trước mặt tôi, giả nai giống hết con chị! Tôi đành phải rút cái kẹo mút mới chán lột được của con Ngọc, chưa kịp ăn ra đưa cho nó, nó cười tít cả mắt nhìn cũng dễ thương gớm!

- Mà báo trước với anh là bạn đẩy nhiều người theo lăm đấy, có cả mấy ông lớp 11, 12
 - Sao em biết? Có đối tượng nào “khả nghi” không? – thằng T.Anh tìm hiểu
 - Thì mấy ông ấy nhờ em đưa thư suốt mà! Toàn mấy tên linh tinh, sao so với mấy ông anh nhà em được! Thư vào cả trăm mà chẳng có cái nào quay trở lại! – nó đổi giọng cứ như diễn viên
 - Sao cái gì em cũng biết hết vậy? – Tôi hơi nghi ngờ!
 - Ô cái cậu này! Em tởm mà lị! – Con Tâm bênh ra mặt
 - Anh ko tin thì thôi! Em đi về đây! Lúc nào gửi thư đưa em mang cho, đảm bảo đến tận tay, lấy mỗi bịch kẹo thôi. Mà cái kẹo này ngon anh ạ! – Nó liến thoắng đến sợ
- Còn lại toàn bạn bè thân thiết ngồi đó, tôi làm ra vẻ đang suy nghĩ dữ lắm nhưng thật ra chẳng biết suy nghĩ gì. Thằng T.Anh thì phải kể lại cho bọn con gái nghe, tụi nó lại được dịp trêu chọc tôi
- Ra chơi tiết sau nữa, đang tính ngủ tí thì cả hơn chục mạng trai gái lộn xà ngẫu cả bọn nó kéo sang lớp tôi, mấy đứa lớp tôi cũng quen với cảnh này rồi nên chẳng nói gì, lâu lâu nhà có khách um xùm 1 tí cũng vui.
- Giờ mà tính sao đây cu? – thằng T.Anh hỏi
 - Sao là sao?
 - Mà có thích nó không?
 - Mẹ, mới gặp có lần sao biết?
 - Thế có thích tán ko?
 - Ừ ừ, bọn mà dở hơi quá!
 - Phải từ từ xem tính nết nó thế nào đã. Riêng thằng Hoàng tao chỉ cho yêu những đứa ngoan ngoãn tử tế, không chơi bời gì! – con Ngọc phán đúng ý tôi, bạn thân có khác
 - Từ từ thì thằng khác nó tán mẹ nó mất! – thằng T.Anh gàn
 - Mà cứ suy nghĩ đi, còn con bé đấy để bọn tao tìm hiểu!
- Tôi ngồi nhìn bọn nó đi ra khỏi lớp mà thấy buồn cười, 2 năm rồi, đứa nào cũng lớn rồi mà chơi với nhau thì vẫn lóc chóc như thế! Kể ra tôi cũng thật là may mắn có được đám bạn này, vui vẻ, quý mến và sẵn sàng giúp đỡ nhau. Đây mới là điều đáng quý nhất mà tôi có trong 3 năm cấp 3 chứ chẳng phải là đứa con gái nào!
- Chiều hôm đó, có lẽ cái số tôi là phải tán em Phương hay sao ấy, tôi lại có cơ hội gặp lại em nó để thăm định 1 lần nữa. Bọn tôi đáng lẽ học hết tiết 4 mới về thì các thầy cô phải họp gì đó nên cô cho về sớm 1 tiết. Tôi đang tính lên phòng thí nghiệm xem mấy hôm nay “đệ tử” của tôi làm ăn thế nào thì ông thầy già quý hóa sai tôi xuống chữa bài kiểm tra cho 1 lớp khối 10. Gì chứ chuyện này là chuyện nhỏ, rảnh rồi là bị ông thầy sai riết ấy mà! Hết thí nghiệm, chữa bài, chấm bài, ngay cả ra đề kiểm tra thầy ấy cũng nhờ cái lớp chuyên Hóa bọn tôi luôn. Tôi bây giờ lên lớp cũng chừng chắc lắm rồi, chẳng khác nào ông thầy trẻ cả!
- Nhưng cầm xấp bài kiểm tra của bọn nó trên tay mà vẫn thấy hồi hộp, vì lớp tôi sắp bước vào là lớp 10A4 – lớp của con bé Phương dễ thương mà cả buổi sáng tôi mất công tìm hiểu.
- Chào cả lớp! – Tôi nói to khi bước vào cái lớp đang lộn nhốn vì ko có thầy ở đó
 - Ừa anh Hoàng? – mấy đứa hôm qua chạy với tôi nhận ra
 - Ừ, hôm nay thầy bận họp có nhờ mình xuống chữa bài kiểm tra với coi lớp giùm! – Tôi vừa dứt thì bọn dưới lớp đã lộn nhốn như được ra tù vậy
 - Bình tĩnh nào! Để cho lớp khác còn học nữa, chơi gì thì chơi nhớ trật tự là được! – Tôi phải dè bọn nó xuống

Tôi đưa xấp bài kiểm tra cho đứa bàn đầu phát trả mọi người, lên bục giảng ngồi như người lớn, giờ mới đưa mắt nhìn quanh và tìm kiếm. Chẳng khó khăn gì, tôi nhận ra ngay cô bé ấy với nét xinh xắn nổi bật ngồi ngay bàn số 2, nó vẫn ngại ngùng như hôm qua, chẳng dám nhìn tôi như những đứa khác.

- Có ai được 10 ko? – Tôi hỏi với hi vọng em gái xinh đẹp sẽ giơ tay lên

Chẳng có cánh tay nào cả, cả lớp im phăng phắc. Bọn này thường quá, cái bài dễ ồm mà cả lớp ko có nổi 1 con 10 (ko phải tôi tinh tướng đâu, rất khách quan đấy)

- Thế 9 thì sao? – Tôi hỏi lại hơi buồn cười

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 tôi ngồi đếm từng cánh tay rụt rè giơ lên và sự chờ đợi của tôi đã được đền đáp, cánh tay số 7 chính là của cô bé mà tôi đang hi vọng

- 7 bạn mang bài lên đây mình xem cái nào!

7 đứa nó lưng thững cầm theo bài đi lên, tôi lại 1 lần nữa được giáp mặt với cô bé mà tôi đánh giá là xinh ấy. “Đúng là xinh thật! Không sai được” – tôi thần nghĩ khi một lần nữa được nhìn thấy dù cô bé vẫn cúi mặt không dám nhìn tôi, hai má vẫn đỏ hồng

- Các bạn đứng đây chờ mình chút! – Tôi vội nói khi có đứa định bỏ về chỗ

Tôi nhận bài kiểm tra của tụi nó, tất nhiên là rất chú ý đến lỗi của em gái kia, tôi cẩn thận để phía dưới cùng kéo lẩn nữa mà! “Trần Nguyễn Hà Phương” – cái tên kêu quá, tôi lẩm bẩm như muốn ghi nhớ thật chắc cái tên ấy. Chữ cũng đẹp phết, gọn gàng và rõ ràng.

- Bài kiểm tra có 5 bài, mỗi bạn chữa lại giúp mình 1 bài nhé! Bạn bài này, bạn bài này – Tôi nói rồi đưa bài cho tụi nó

Phải chia làm 2 lần mới hết được chứ 5 đứa nó ko túm lại viết cùng nhau được. Tất nhiên là tôi có chừa phần cho Hà Phương một bài rồi! Trong thời gian chờ đợi, tôi ngồi nói chuyện với bọn khác dưới lớp, vui phết, chỉ có cô bé Hà Phương là vẫn không nói gì, chỉ khẽ cười mỗi khi tôi nói gì đó vui vui thôi. Những khoảnh khắc ấy tôi chộp được hết, xinh lắm, ko chịu được!

Ít phút sau thì bọn nó cũng chữa bài xong trở về chỗ hết. Đúng như tôi dự đoán, em Phương viết trên bảng cũng rất gọn gàng và sạch sẽ, nhìn nổi bật như em nó ngồi dưới kia vậy.

- Cảm ơn các bạn! Thế này là chúng ta đã giải xong 1 bài kiểm tra hoàn chỉnh. Chúng tổ lớp này chưa biết quay bài nên mới có mấy bạn được 9 thôi.

Tôi làm trò trong khi dưới lớp cười ầm ầm, chỉ có cô bé vẫn cười rất khẽ. Đúng hơn là cười rất khẽ và thôi nhìn khi tôi nhìn thấy em nó.

- Nhưng thế này thì vẫn chưa được 10.

Tôi nói rồi 1 tay cầm giẻ, 1 tay cầm phấn, bôi bôi chùi chùi, ghi ghi lia lia trên bảng. Tôi chữa lại mấy bài cho đúng với cách giải để lấy điểm, dưới lớp có tiếng xì xầm thán phục, chắc bọn nó chưa thấy “trâu bò” bao giờ đây mà!

- Xong rồi! Thế này mới được 10 nhé! Các bạn xem lại bài xem có sai sót gì không, có gì cứ lên đây thắc mắc nhé, mình sửa cho.

Tôi nói rồi đưa mắt xuống dưới, cô bé của tôi đang ngồi chép lại cái bài tôi mới sửa, chẳng để ý đến tôi, một số đứa khác cũng ghi chép, còn 1 số ngồi nói chuyện. Thôi kệ tụi nó, tôi bỏ sách của tôi ra ngồi đọc chờ hết giờ. Thình thoảng tôi để ý thấy cô bé Hà Phương đang cười đùa với bạn bè, tươi tắn lắm, lúc cô bé ấy cười như tít mắt trông thật là đáng yêu, tôi thích thật mất rồi!

Sáng hôm sau bọn bạn tôi tụi nó đã có report về cô bé, nhanh thật, đúng là toàn chuyên gia sẵn gái có khác! Thì ra thằng T.Anh với thằng Kiên không chờ đợi được, ngay chiều hôm qua 2 đứa nó với con Tâm đã chờ lúc khối 10 tan học để thẩm định lại, rồi hơi hết biết! Bọn tôi lại tụ tập bên lớp A5

- Con bé đấy được các cậu ạ! Lần này thì bạn Hoàng êu quý của tớ không có nhìn nhầm! – Con Tâm mở đầu

- Mẹ. sao tao lại ko biết nó nhĩ? – thằng T.Anh vẫn còn thắc mắc
 - Đứa nào mà cũng đòi biết thì anh em tao nhĩ hết à? – thằng Kiên giải thích khôn vãi
 - Chúng mày nói đủ chưa? Hôm qua tao mới chữa bài kiểm tra lớp nó này! – Tôi lên tiếng
 - Cái gì cơ? Kể mau thằng quý! – Bọn nó háo hức
 - Gì mà kể? Chúng mày chưa thấy tao đi chữa bài kiểm tra bao giờ hay sao? – Tôi hơi ngạc nhiên trước thái độ của bọn nó
 - Mẹ mày, ai chả biết thế nhưng mà phải có gì khác chứ?
- Tôi đành kể cho bọn nó nghe những gì tôi thấy, ngay cả cái việc nó nói chuyện với bạn bè nó rất vui vẻ nhưng hình như ngại ngùng gì đó với tôi lắm, không quên kết lại 1 chữ “XINH” cho thỏa cái tơ tưởng từ hôm qua đến giờ
- Thế mày có thích ko? – thằng T.Anh hỏi
 - Hình như cũng thích! – Tôi gãi đầu
 - Lại hình như, chán với mày bỏ con mẹ. Thích là thích, triển khai tán luôn!
 - Ủ thì tao thấy nó xinh, cũng thấy thích thích thì tao bảo thế còn đòi gì nữa? – Tôi cãi
 - Thế con đẩy ngoài cái xinh ra thì có gì ko? – Con Ngọc lúc nào cũng sâu xa
 - Báo cáo chị, em đã cho đệ tử đi tìm hiểu thì biết được nhà nó có 2 anh em, nhà nó ở Bình Minh, thỉnh thoảng vẫn đi học qua nhà thằng Hoàng (đúng là ở Bình Minh thật thì có 2 lối lên trường, 1 lối qua nhà tôi). Con bé này học hành cũng khá chứ không giỏi lắm, nó khá hiền nhưng có đứa lại bảo chẳng hiền lành gì lắm đâu, biết ăn mặc và chưa có người yêu vì nghe đồn thằng anh nó ác lắm. Hiện tại có mấy thằng đang tán nhưng nói chung là không để ý. Hết! – thằng Kiên làm ngay một hơi
- Chẳng biết nó lấy thông tin đâu ra mà nhanh thế không biết nữa, chắc lại phối hợp với con Tâm đi hồi lộ mấy em lớp 10 đây mà. 2 đứa nó hay nói linh tinh nhưng được cái những việc như thế này thì chẳng ai nhanh bằng cả, cũng đáng tin cậy
- Vậy cũng được rồi! Mày cứ nói chuyện thử đi, vài lần là biết ngay có thích không ấy mà! – Con Ngọc vỗ về tôi
 - Thế hôm qua mày có nói chuyện gì với nó ko? – thằng T.Anh quay qua tôi hỏi
 - Không, ở lớp nó nói chuyện gì mày!
 - Thôi thôi con lạy bố! Bố lại chờ gái nó dẫn xác đến thế này thì con thua! – Nó vái sống tôi
 - Thế giờ sao? – Tôi vẫn ngơ ngơ
 - Mày cứ đi với bọn tao qua lớp nó, đứng trước nó hỏi “em có yêu anh ko?”, bố nó cũng chẳng dám nói “ko”!
 - thằng Kiên lại phát biểu linh tinh và ăn ngay mấy cái gõ vào đầu
 - Hay là viết thư? Tớ nhờ con em tớ nó tác động cho? – con Tâm nói
 - Không được, ko chơi trò đấy! Đường đường là bạn tao mà tán gái phải viết thư à? Cách đấy chỉ dành ầy thằng cù lẩn thôi! – thằng T.Anh lại tinh vi
 - Đúng đấy, lần này là bạn Hoàng đi tán gái cơ mà, phải làm cho hành tráng! – Mấy đứa con gái đồng tình
 - Nhưng mà thằng Hoàng nó đâu có trơ trên như mày? – Thằng Dũng chọc thằng T.Anh
 - Mẹ, hãy cứ được như tao! Để tao nghĩ cách! Nhưng trước hết phải dẹp mấy cái thằng linh tinh đã. – thằng T.Anh đề xuất
 - Cái đó cứ để tao, chỉ cần nói hội mình đang “nuôi” con bé đấy thì thằng nào dám bén mảng đến. – thằng Kiên nói chuẩn
 - Ủ, giao ầy! – cả hội đồng tình

Nói rồi cả hội giải tán, tôi thì chẳng biết gì, đành chờ đợi ý tụi nó kéo mang họa vào thân vậy. Mấy ngày sau đó, bao nhiêu phương án tiếp cận được đưa ra nhưng đều bị gạt đi, cái thì không được, cái thì không hay, cái thì tôi ko đủ khả năng. Mà chẳng hiểu sao cứ nghĩ đến cái việc làm quen với em nó là tôi lại thấy sợ sợ, sợ bị từ chối ấy! Càng lúc tôi càng nhận ra tôi kém cỏi, mặc dù tôi thừa tự tin, thừa ăn nói trong những việc khác. Có vài lần tôi cũng thấy em nó ngoài sân trường mà chẳng dám ho he, cứ sợ sợ sao ấy.

Nhưng rồi tôi sống tốt, ông trời cũng không đối xử tệ bạc, tôi đã có cơ hội mà chẳng cần phải cách nào mới tạo ra được. Một buổi chiều, tôi xuống phòng Giám hiệu thì thấy 2 cô bé đang đứng thập thò ở ngoài. Tôi thoáng bối rối khi nhận ra 1 trong 2 em đó là Hà Phương, em nó cũng nhìn thấy tôi, khẽ cười và hơi cúi chào. Giáp mặt nhau rồi, hồi hộp lắm nhưng tôi vẫn cố đánh liêu

- 2 đứa làm gì ở đây? – Tôi cất tiếng hỏi

- Dạ bọn em chờ cô Toan phê giúp SDB, lúc này cô quên! – Em nó nói với tôi bằng cái giọng rất nhỏ nhẹ

- Thế sao ko vào mà đứng đây?

- Dạ thôi chờ cô ra chứ ...ngại lắm! – Em nó bẽn lẽn

- Thôi đưa đây anh giúp cho! – Tôi nói rồi chìa tay ra đón lấy cuốn SDB của lớp em nó

Chẳng khó khăn gì khi tôi gặp các thầy cô, 1 phút sau tôi đã quay trở ra thì thấy 2 em nó đang nhìn tôi cười mừng rỡ.

- Dạ em cảm ơn anh! – Em nó nói rồi đón lấy cuốn SDB

- Cảm ơn gì? Lần sau cứ vào tự nhiên ko phải ngại. – Tôi ra về người lớn

- Dạ vâng, em chào anh! – Em nó đưa tay lên giữ cái tóc mái

Tôi lại nhìn thấy cái móng tay có sơn vạch đen, là ngón giáp út. Em nó quay đi, tôi lại thấy có gì đó tiếc nuối, định gọi mà lại ngại. Cuối cùng tôi cũng đánh liêu lần nữa và gọi với

- Này Hà Phương!

- Dạ? – Em nó hơi giật mình quay lại khi đi được mấy bước

- Anh hỏi này! – Tôi vờ vờ ko dám nhìn em nó

Em nó ngơ ngác đi lại phía tôi, tôi cũng bước ra trước sân chứ không đứng trước cửa phòng Giám hiệu làm gì. Chẳng biết con bạn em ấy ngại hay là biết ý mà nó đi trước, để em ấy lại 1 mình với tôi, trống ngực tôi đập liên hồi

- Sao cái móng tay ...? – Tôi hỏi ko nên lời và chỉ chỉ

- À, cái này ấy ạ? – Em nó như hiểu ra gơ bàn tay lên

- Ủ! – Tôi trả lời cụt lủn khi nhìn thấy bàn tay búp măng rắng tre của em nó

- Hihi, em nghịch vậy chứ có gì đâu ạ! – Em nó cười híp mắt với tôi, lần đầu tiên đấy

- Cũng may là em nghịch anh mới nhận ra em! – Tôi nói được câu khôn vãi

- Là sao ạ? – Em nó chưa hiểu

- Oh! thì lần trước em bịt khẩu trang kín mít, anh đâu thấy mặt đâu. Hôm trước gặp anh thấy cái móng tay quen quen nên mới nhận ra

- À dạ! Em không ngờ cũng là anh! – Em nó lại bẽn lẽn

- Ko ngờ chuyện gì? – Tôi hỏi

- Dạ ko ngờ anh lại học lớp Chuyên! – Em nó lí nhí

- Sao lại ko ngờ? Á, chắc tại em thấy anh cãi nhau với con quạ chứ gì? – Tôi như hiểu ra vấn đề

- Hi, dạ! Anh gọi nó là quạ nó tức anh lắm đấy! Với lại em hay thấy anh đi với mấy anh kia, em cứ tưởng dân lớp Chuyên phải khác cơ!

- Khác sao?

- Dạ, ko sao, hihi! – Em nó cười thay cho câu trả lời

Tôi như say đắm với nụ cười của em nó rồi hay sao ấy, cảm giác run rẩy lấy bầy cũng đâu mất, hình như tôi chẳng kịp có thời gian mà nghĩ đến nó nữa. Chắc em nó thấy tôi đi với bọn bạn tôi, cả 1 đám bảnh bao phong độ, cười đùa vui vẻ ko nghĩ tôi là lớp chuyên vì theo thông lệ cái lớp ấy toàn “mọt già” ko à! Nhưng đã nói rồi, tôi là “người đặc biệt của những thành phần cá biệt” mà!

- Em ở Bình Minh à? Xa phết nhỉ? – Tôi hỏi sau 1 thoáng im lặng

- Dạ vâng! Cũng hơi xa! Còn anh ở Thái Nam, ngay gần nhà thờ?

- Ủa sao em biết? – tôi ngạc nhiên thật sự

- Mấy lần em đi học qua có thấy anh!

- À ừ! Em đi lối nhà anh à? – Tôi hỏi mà trong đầu đang nghĩ không biết có hôm nào em nó thấy tôi trong tư thế bán nude đá bóng với mấy đứa nhóc ko nữa, nguy hiểm quá

- Dạ, cả 2 lối, bữa này bữa khác ạ! Mà thôi em về lớp đây! – Em nó rồi chào tôi tính quay đi

- Hôm nào đi uống nước cho anh xin lỗi vụ hôm trước nhé? – Tôi vất óc lên gân nói lại y chang lời thằng T.Anh dạy

- Hihi, anh vẫn nhớ chuyện đó cơ à? Là em xô vào anh mà!

- Vậy thì anh mời để em xin lỗi anh vậy! – Tôi nói được dng91 1 câu đúng với phong cách của mình

- Dạ vâng ạ! – Em nó cười với tôi 1 cái rõ tươi rồi quay đi

Tôi đứng như trời trồng nhìn bóng em ấy khuất hẳn rồi mới quay trở về, trong lòng vui sướng lắm. Yeah, vậy là tôi đã bắt chuyện được với em nó, dễ thương quá đi, em nó còn cười với tôi nữa chứ! Tôi lại hẹn được em ấy đi uống nước như đúng mục đích đề ra. Lần này bọn bạn tôi có mà phục tôi sát đất à xem. Càng nghĩ tôi lại càng thấy vui, nhảy tưng tưng trên sân trường, may mà ở kh vắng không có bọn nó bắt tôi vào nhà thương điên mất!

10. Chương 10

Sáng hôm sau tôi chạy như điên sang lớp thằng Dũng, cuống cuống kéo bọn bạn lại khoe chiến tích, đứa nào đứa nấy cũng há hốc mồm không tin là tôi có cái tài rủ được em Phương đi uống nước, ngay cả tôi cũng chẳng tin vào chính mình nữa, giờ bảo làm lại cái khoảnh khắc ấy có mà cho kẹo cũng chẳng làm được.

- Vậy cũng có thể là 1 dấu hiệu tốt cho thấy nó cũng thích mày! – thằng T.Anh phân tích sau khi nghe tôi kể

- Chuyện, bạn Hoàng của tớ mà lị! Đẹp zai này, học giỏi này, dễ thương này.... Ko phải là con Ngọc nó ngăn cấm thì bọn tớ cũng đã tranh nhau rồi! Đúng ko bạn Hoàng? – Con Tâm lại leo lên chọc tôi

- Khiếp quá mày! Tha cho tao! – Tôi xua nó như xua tà

- Thế sao hôm qua mày ko rủ nó đi uống nước luôn đi? À mà thôi, để chiều nay rủ cho bọn tao đi xem cái. Phải làm ngay cho nó nóng! Lại có film xem rồi. Hahahah – thằng Kiên nói thêm vào

- Không được, phải từ từ, làm vậy nó kiêu! – thằng T.Anh làm câu cụt hết cả hứng

- Đúng đấy, thằng này (tôi) nó khờ lắm! Phải chờ bằng đi vài hôm nữa rồi hãy rủ con bé kia đi uống nước không có vồ vập quá nó phản đối cái là không biết làm sao đâu! – Con Ngọc đồng tình
 - Mẹ, nước với chả non, vẽ chuyện. Mà cứ như tao này, thỉnh thoảng buông vài tiếng gió mây là bọn nó cũng đủ chết, đeo phải tán gái bao giờ! – thằng Dũng có vẻ ko thích trò này của bọn tôi
 - Lại được thêm mây nữa! Để im đừng có bàn lùi! – tôi hích cho nó 1 cái
 - Thế bây giờ mây tính sao? – thằng T.Anh quay qua hỏi tôi
 - Sao là sao? Tự nhiên hỏi tao?
 - Mẹ chuyện của mây, mây ko biết thì tao biết chắc?
 - Thì tao ko biết nên mới nói với bọn mây chứ biết thì cần éo gì nữa! – tôi gãi đầu
 - Vậy sang tuần rủ nó đi uống nước nhá? Hôm nào nó học 4 tiết ấy!
 - Nhưng mà rủ sao? – Tôi lại gãi đầu
 - Tao lạy mây đấy Hoàng! Thì mây cứ lựa lúc nào chạy qua lớp nó rủ thôi chứ làm sao nữa! – thằng T.Anh vãi sống tôi trong khi bọn bạn thì cười hô hô
 - Ko có cách nào “khả thi” hơn nữa à?
 - Khả cái! Bố nói vậy thôi còn kệ mây, mệt rồi! – Nó bực tức + giận dữ
 - Rồi, cứ coi như tao rủ được đi! Rồi sao nữa?
 - Thì dắt nó đi uống nước, nói chuyện, hỏi han xem nó vào học có bờ ngõ gì ko? Có cần giúp gì ko? Nó thích cái gì? Thích màu gì? Yêu ca sĩ nào?rồi nói cho nó vui vui vào! – Bọn nó xúm lại chỉ tôi
 - Hay là hôm đấy bọn mình đi cùng có gì nói phụ cho nó! – con Ngọc gợi ý
 - Không được! Thế thì mần ăn gì nữa? – thằng Dũng ngăn cản
 - Thôi thế này vậy. Hôm đấy nhiều khả năng con Phương nó đi thì sẽ đi cùng bạn nó nữa, mình có người tiếp ứng cũng tốt, nhưng mà đông quá thì ko được. Để tao với Nguyệt đi cùng là được rồi! Mày lo xem hôm nào nó học 4 tiết mà rủ đi! Đến khổ với mày! – thằng T.Anh than dài
 - Hihi, cái đấy thì chuyện nhỏ, tí chạy xuống phòng giám hiệu xem lịch học cái biết ngay. – tôi nhún nhả
- Chẳng cần phải đợi lâu, ngay ra chơi tiết sau tôi đã có được lịch học của em nó, thứ 3 em nó học 4 tiết. Theo như kế hoạch thì chiều thứ 2 tôi sẽ qua rủ em Phương, chiều thứ 3 đi uống nước, tôi chờ em ấy ngoài cổng trường, thằng T.Anh và Nguyệt (bồ nó) sẽ chờ sẵn ở quán. Nếu em ấy đi cùng với bạn thì tôi cũng nói là đi cùng với bạn, còn nếu em ấy đi 1 mình thì đến quán nói là tình cờ gặp thằng T.Anh. Kế hoạch chi tiết, hoàn hảo, chỉ có mỗi cái thằng tôi là khó khăn khi rủ em nó thôi.
- Hôm nay mới là thứ 5, vậy là cũng còn vài ngày, chỉ cần nghĩ đến cái cảnh đứng trước em nó rồi mở miệng là tôi đã tim đập chân run rồi, sợ không chịu được. Mấy ngày tiếp theo tình trạng ấy cứ vẫn tiếp diễn mặc dù tôi đã cố gắng tập đi tập lại trước gương nhiều lần nhưng chẳng thấy ổn gì cả, lần nào cũng cứ lắp bắp sao ấy. Tôi có đề xuất phương án khác nhưng bọn bạn tôi nó không chịu, cứ bắt “y án”, thằng T.Anh còn dọa tôi “mày mà cho tao với Nguyệt leo cây thì mai tao nói cho cả trường nó biết là mày thích con đấy, ày khỏi chơi bởi gì nữa!”. Hix, tán gái thật khổ!
- Cuối cùng rồi cái ngày định mệnh cũng đến, bọn bạn nó đấy, nó kéo, nó đạp mãi tôi mới dẫn xác sang được bên khối 10, tụi nó đứng phía đầu cầu thang bắt tôi đi 1 mình lại lớp em Phương. Có hơn chục mét mà cứ như cả chục cây vậy, bước chân tôi nặng như đeo chì, tim như muốn rút ra ngoài, đầu óc tìm gì đó để bầu vịu. Chẳng có ai để cầu cứu, tôi cũng đã bước đến gần cửa lớp của em Phương, mấy đứa đang đứng ngoài hành lang nhận ra tôi
- A anh Hoàng! Anh đi đâu đấy?
 - À, anh qua có việc chút! Hà Phương có trong lớp ko? – Tôi cười hỏi lại, bỗng thấy run run

- Á à!!!!!! Có, để em vào gọi cho nha! – thằng bé nói, cười cười chỉ chỉ mặt tôi, chắc là nó hiểu tôi sang làm gì

- Á cái đầu mày! – Tôi ngại quá, đá với theo nó 1 cái

Hồi hộp ko chịu được, tự nhiên mấy đứa lớp 10 đang đứng chơi ở đó thấy tôi nói đến tên Hà Phương cái là bọn nó cũng tản ra. Tôi ko dám nhìn vào trong lớp, đứng quay mặt xuống sân trường, liếc sang đám bạn tôi thì tụi nó đang cổ vũ mãnh liệt, đứa thì cười rũ rượi. Ôi tôi run quá! Cổ hít một hơi thật dài!

- Hi anh, anh tìm em à? – tiếng em Phương làm tôi giật mình

- À ...ờ....anh có việc xuống khối 10 ngang qua đây - Tôi lắp bắp quay lại nhìn em ấy vẫn đang tươi cười nhưng hình như ko phải với tôi

- Vậy ạ? Thấy Thiện (thằng nhóc lúc nãy) bảo là anh tìm em? – Em nó cũng bối rối

- À... uh'.... Đang làm gì thế? – Tôi chỉ nghĩ được có vậy

- Dạ đang ngồi chơi với mấy đứa bạn thôi ạ! – em nó lại cười, vuốt tóc

- Quen hết cả lớp chưa? – tôi vẫn không thấy khá hơn

- Dạ cũng quen ạ!

- Uh', lớp 10 mới vào mất thời gian lâu lâu mới có được nhiều bạn thân

- Dạ vâng!

Em nó nói rồi nhìn ra sân trường giống như tôi, đá mắt sang mấy đứa bạn thì tụi nó đang giục rồi rít. Ôi thật là! Tôi thấy ngại quá đi mất, chẳng mở lời nổi

- Anh tìm em có việc gì ko ạ? – Em nó mở lời sau 1 lúc im lặng

- À không, làà mà có - Tôi lắp bắp, đầu óc rối mù

- Chuyện gì vậy ạ? – Em nó cười trước hành động luống cuống của tôi

- Là cái vụ uống nước hôm bữa, anh tính ...bữa nào mời em đi - tôi vừa nói vừa gãi đầu

- Hi, dạ vâng ạ! Hôm nào rảnh rồi đi cũng được ạ!

- Anh tính rủ em chiều mai đi, mai em cũng học 4 tiết đúng ko? – Tôi lấy hết can đảm, nhắm mắt nhắm mũi nói chẳng dám nhìn em nó

- Chiều mai ạ?

- Ủ, chiều mai đi học về sớm. Em bận gì à? – Tôi nói khi thấy thoáng lưỡng lự của em nó

- Dạ không, nhưng màđi với ai vậy ạ? – Em nó lí nhí

- Có ai đâu, anh tính rủ em lên phố uống nước nói chuyện lúc thôi mà! – tôi học đúng tử rồi

- Dạ, vậy em đi với bạn em nhé? – Em nó rụt rè đề xuất

- Ủ, được thôi, có bạn em nữa càng vui chứ sao đâu! – Tôi mừng rơn, hết run rồi

- Vậy mai đi học về anh chờ em ngoài cổng trường nhé? – tôi nói thêm

- Dạ vâng! – Em nó lại vuốt tóc

- Vậy mai gặp em, anh về lớp trước đây! – Tôi nói rồi đưa tay chào

- Vâng, em chào anh!

Tôi như muốn hét lên khi đi được xa xa một chút, trong lòng vừa vui, vừa hoàn hồn như từ cõi chết trở về ấy. ôi, không ngờ cái chuyện tán gái nó lại khó như thế cơ chứ! Bọn bạn tôi nghe tin cũng mừng lắm, bắt tôi kể từng câu từng chữ một. Mặc dù ăn nói hơi ngu nhưng mà dù sao mục đích cũng đã đạt được.

Chiều hôm sau, tôi đứng đợi em Phương ở cổng trường như đã hẹn, nhìn bọn lớp 10 đi ra mà tôi thấy mình đứng đần vãi, cũng thấy tự tin thêm được chút. Một lúc sau thấy em nó đi ra cùng với 1 con bạn nữa, tôi nhìn thấy em nó cười, em nó cũng vậy, tôi ko thấy run mấy

- Đi đâu đây anh? – Em Phương hỏi tôi trước

- Về chỗ sân NVH ngồi nhé? Chỗ đó mát mẻ, tiện ngắm phố phường

- Dạ vâng ạ! – Em nó nói rồi hối đưa bạn đi

Sân NVH cách trường tôi không xa, khoảng 1km thôi. Tôi cố gắng nặn óc để nói chuyện như những gì thằng T.Anh bảo mà chẳng nói được gì cả, chỉ trả lời mấy câu hỏi của em Phương và bạn em nó, thỉnh thoảng quay qua nhìn em ấy mà thấy hạnh phúc biết bao. May mà có 1km chứ không thì chết tôi mất!

Vào đến quán, theo như kịch bản có sẵn là thằng T.Anh với cái Nguyệt đã ngồi sẵn ở đó rồi, tôi vào cái là nhận ra bọn nó ngay và sẽ ngồi chung và mọi thứ diễn ra y chang heo!

- Ô, T.Anh! Mày cũng ngồi đây à? – Tôi diễn như film

- Ủ, chiều nay rảnh đi chơi tí! Ai đây? – thằng T.Anh cũng ko kém

- À, em Phương với bạn em ấy, lớp 10. Hôm trước tao có kể ấy, hôm nay đi uống nước gọi là làm quen

- Chào 2 em! Ngồi đây luôn đi cho vui, có 2 đứa tao ngồi cũng đang buồn! – thằng T.Anh diễn tỉnh bơ

Sau khi chào hỏi làm quen, đáng lẽ ra tôi phải trở thành nhân vật chính như kịch bản, nhưng tôi cứ ngồi câm như hến. Thằng T.Anh đá đá chân nhắc nhở tôi nhưng mà tình hình cũng chẳng khá hơn, nó đành diễn hộ tôi cho đỡ mất mặt. Đúng là nó có tài ăn nói thật, ngọt như mía lùi, hỏi hết chuyện này chuyện khác mà các em nó cứ vui vẻ trả lời. Thằng T.anh nó đá quá nên tôi cũng phải diễn phụ, thi thoảng nói vài câu vui vui hòa theo.

Kết thúc buổi nói chuyện làm quen ấy, thằng T.Anh lại gạ gẫm cho tôi được tháp tùng 2 em nó về 1 đoạn đường, nó còn kịp ghé tai dặn tôi, day nghiêng “mở cái miệng ra”. Tôi đi 1 xe còn em Phương với bạn em ý đi 1 xe, nghe lời thằng T.Anh, tôi cũng cố gắng hỏi chuyện nhất gừng và cũng quen quen, đỡ run hơn.

- Anh Hoàng học chuyên Hóa ạ? – bạn em Phương hỏi tôi

- Ủ, anh theo Hóa từ lớp 8.

- Eo, mấy người lớp chuyên giỏi nhỉ? Em thấy ai cũng giải bài vù vù!

- Giỏi gì em, nghĩa vụ buộc phải cày thôi mà!

- Nhưng em không thấy anh giống mấy người lớp chuyên! – Con bạn em Phương lém lỉnh

- Không giống chỗ nào?

- Nhìn khác khác- Nó nhăn mặt ngẫm nghĩ

- Sáng sủa hơn à? – Em Phương cười gợi ý

- Ủ đúng đúng, thấy ko rù rờ như mấy người kia! Hahaha

Mẹ nó chứ, đẹp trai ngồi ngồi tuyệt vời như tôi thế này mà nó đem ra so sánh với mấy con mọt sách, thật là không cân xứng tí nào! Mà tôi để ý thấy em Phương hình như cũng không phải rụt rè và hiền lắm đâu, em nó noi chuyện với bạn rất tự nhiên, cười tươi lắm. Tôi lại càng chết với những nụ cười ấy

- Hai em đi học xa thế sao ko ở trọ trên này cho tiện? – Tôi cố kiếm chuyện hỏi

- Thôi, chịu khó đi xa 1 tí nhưng về nhà có cơm Mẹ nấu cho ăn vẫn thích hơn anh ạ! – con bé kia lại lém lỉnh

- Dạ tại bọn em cũng học có 1 buổi, lâu lâu mới có bữa học thêm, với lại cũng có nhiều bạn đi học cùng nên đi về cho vui anh ạ! – em Phương trả lời ngọt ngào khác ngay

- Thế em có tính học thêm gì không? – Tôi quay qua hỏi em Phương

- Dạ chưa ạ! Em đâu có phải giống như anh đâu! Hihi! – Em nó lại cười híp mắt
- Sao mọi người có vẻ phân biệt bọn anh thế nhỉ? Em thấy anh cũng bình thường như mọi người đấy thôi
- Giá mà em được “bình thường” bằng 1 nửa anh thì đã tốt!
-bla....bla.....

Một ngày thật là vui, lâu lắm rồi tôi mới được như thế! Về nhà rồi mà tôi cứ đi lên đi xuống mừng rỡ ra mặt, may mà Mẹ không có nhà chứ ko thì tôi thế nào cũng bị ăn chửi. Ngồi 1 chỗ không yên, tôi xỏ giày, vắt áo lên vai chạy bộ đến tối mịt mới về, trong lòng thật là sướng khoái.

Nhưng mà có sự cố xảy ra, tôi ngồi học bài mà đầu óc cứ nghĩ đến em Phương thôi, ko tập trung được. Thế này thì chết! Thảo nào mọi người nói yêu đương vào học hành sẽ sa sút, tôi mới là thích thôi mà đã thế này rồi thì biết làm sao? Cố gắng trấn tĩnh, tập trung cao độ, học những cái mình thích trước để lấy đà, cuối cùng tôi cũng đẩy được nụ cười với đôi mắt híp của em ấy ra khỏi đầu.

Hôm sau bọn bạn tôi đã tụ tập chờ sẵn nhận report từ tôi và thằng T.Anh, cái thằng khốn nạn ấy, nó chẳng khen tôi được lấy 1 câu mà ngược lại ngồi chửi tôi từ đầu chí cuối vì cái tôi ngồi đần mặt ra

- Thì mày có bảo tao phải nói như thế nào đâu! – Tôi cãi lại
- Mẹ, cơm tao đã mang đến tận miệng chẳng lẽ phải dứt ày nữa à?
- Ko phải dứt, chắc nó mày phải ...mớm! – thằng Dũng nói với tôi và thằng T.Anh mà cái mặt tỉnh bơ
- Nhưng mà tao sợ tao nói cái gì sai! – Tôi cố phân trần
- Thôi đưa nào làm gì thì làm! Tao đầu hàng ko đào tạo được thằng này rồi! – thằng T.Anh chán nản

Thế là cả bọn tôi lại phải xúm lại dỗ dành nó. Tụi nó lại ngồi nhồi nhét vào cái đầu đã over load của tôi đủ thứ trên cuộc đời, tôi cảm thấy như mình có thể đối phó với mọi tình huống vậy.

Hơn 2 tuần nay kể từ ngày đi uống nước, tôi đã nói chuyện với em Phương nhiều hơn, tôi cũng thấy bớt run hơn nhưng vẫn là những chuyện chẳng có chủ đề gì cả. Cơ mà tôi đã biết được em ý thích mùa xuân, thích màu hồng, thích nghe nhạc Mỹ Tâm, thích đi giày bệt và mặc quần ngắn, thích ăn chè nhưng ko thích đồ ngọt,(nhiều phết đấy). Những lần gặp của tôi và em ấy thường diễn ra chóng vánh nhưng cũng đủ để tạo cho tôi thêm ấn tượng về em Phương và tôi nghĩ em ấy cũng thế, em ấy cười với tôi nhiều hơn. Tôi cũng kịp nhận ra rằng phía sau con người rụt rè bề ngoài ấy là một cô bé khá vui vẻ, cũng tám chuyện dữ lắm và có phần hơi bị tiểu thư thì phải. Tôi thường gặp em ấy, nói chuyện trong sân trường, gặp lúc đi học về, em ấy còn cho tôi quá giang 1 đoạn nữa chứ (vì giờ tôi hay để xe chỗ nhà con Ngọc, ít để ở trường), có hôm em ấy còn bắt quả tang tôi đi xe mà không thèm lái nữa chứ (thói quen mà). Kệ, chẳng sao đâu, không cần phải giả tạo để được yêu, tôi cứ là tôi thôi. Từ ngày quen được em Phương, cuộc sống của tôi như sang trang mới hẳn, lúc nào cũng vui vẻ yêu đời, làm việc gì cũng thấy có hứng thú hẳn lên.

Một hôm đang từng từng chạy xuống phòng thí nghiệm có chút việc, tôi thấy có 1 đứa con gái tóc cột đuôi gà ngồi 1 mình ở cái ghế đá phía trước hội trường, nó gục mặt xuống gối chẳng nhìn rõ gì cả. “chắc lại bị thằng nào nó sút cho tung đất lên rồi ra đây ngồi tự kỷ đấy” – tôi vừa đi vừa nghĩ, vừa nhìn nó tò mò. Lúc sau xong việc vẫn thấy nó ngồi ở đấy, tư thế y chang như cũ. “Quái nhỉ? Cái con bé này nó ngồi ở đây từ nãy (tức là lúc đang giờ học), mà có thể là trước đó rồi, giờ ra chơi sắp vào đến nơi mà vẫn ngồi đấy. Bạn bè nó đâu nhỉ?” – Tôi bắt đầu thấy tò mò nhìn đông nhìn tây. “Hay là nó ngủ” – nghĩ thế tôi bèn bước lại gần gần

- Ê, này! Làm gì mà ngồi ở đây thế? – Tôi cất giọng hỏi lớn
- Lại là anh à? – Con bé ngược mặt lên nhìn tôi nói rồi lại gục mặt xuống
- Ó? Sao lại ngồi khóc ở đây? – Tôi đơ người khi nhận ra con bé đấy là con quạ, ai lại đủ bản lĩnh làm cho nó khóc thế không biết
- Không phải việc của anh! Cút đi! – Nó nói và vẫn cặm mặt xuống đất
- Hoho, đây là sân trường, không phải nhà bé nhá! Mà quạ cũng biết khóc sao? – Tôi nhơn nhơn

- Ai cho phép anh cứ gọi tôi như thế hả? Anh biến đi được không? Sao anh cứ ám tôi thế? Đúng là cái đồ vô duyên!

Lần này thì to chuyện rồi, hình như tôi đùa ko đúng lúc rồi, nó được đà bù lu bù loa lên, giấy đành dập như tôi định ăn thịt nó vậy, nước mắt nó lại đổ ra như suối. Hình như nó muốn ăn vạ sang tôi, muốn hét cho cả trường nghe thấy là tôi đang ăn hiếp nó không bằng ấy! Nghĩ vậy thôi nhưng tôi lại thấy hơi chột dạ khi nhìn cái khuôn mặt tèm lem của nó, nó nhìn tôi với ánh mắt rừng rực lửa hận. Tôi thấy vừa thương hại, vừa ghê ghê thế nào ấy

- Ấy này này, anh đùa tí thôi làm gì mà ghê vậy? – Tôi xua tay dịu giọng tử tế

- Ai thèm đùa với anh? – Nó vẫn chưa điều chỉnh lại volume

- Thì tại anh thấy em ngồi gục ở đây này giờ, tò mò quan tâm vậy đấy chứ!

- Tôi ko mượn anh quan tâm! – Nó đã dịu giọng hơn được tí

- Đúng là không ai mượn rồi nhưng mà bé cứ ngồi ở đây thế sao được? Có chuyện gì nói anh nghe xem nào? Đứa nào “dám” bắt nạt em à? – Tôi cố dịu dàng nhất có thể, học cái Tâm nói giọng ngọt như mía lùi

- Đây! – Nó chìa cái SDB đang ôm ở trong lòng ra đưa cho tôi

Đúng là ngọt ngào cái có hiệu quả ngay, cơ mà tôi chẳng hiểu nó đưa cái SDB cho tôi làm gì cả, nó thì bết khóc nhưng vẫn thút thút nước mắt ngăn nước mắt dài. “Trang không mang đúng đồng phục quy định” – Tôi đọc cái dòng chữ ghi trong SDB của ngày hôm nay thì hiểu ra mọi chuyện. Thì ra ko mang đồng phục thể dục, bị ghi vào SDB lại còn giờ Khá nữa nên ra đây ngồi khóc (tôi biết là giờ thể dục vì cái chữ ký của ông Hải sờ sờ ra đó).

- Sao lại ko mang đồng phục? – Tôi hỏi nó

- Tự nhiên thay đổi lịch học, ai mà nhớ được! – Nó vùng vằng

- Ko nhớ thì ghi SDB giờ Khá là đúng rồi còn gì nữa?

- Ko!!!!!!!!!!!!!! Aaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!! – Nó lại hét lên thật dài

- Này này, tính ăn vạ ở đây đấy hả? Sao ko đi xin thầy?

- Xin mà ko cho! – Nó trả lời như tôi gây nên tội với nó vậy

- Mà giờ Khá thôi, có làm sao đâu! – Tôi chưa hiểu sao nó khóc lóc vậy

- Bà Hằng chủ nhiệm biết có mà em chết! – Nó lại thút thút khóc

- À, ra là vậy! – Nghe đến tên mẹ Hằng là đứa học trò nào bọn tôi cũng phải sợ rồi, nó bị bà ấy chủ nhiệm khác nào sao quả tạ đâu!

- Có bút xóa ko đưa đây! – Tôi nói

- Làm gì cơ? – Nó tròn mắt hỏi lại tôi

- Thì cứ đưa đây! – Tôi nhẵn mặt

- Ngồi đây chờ nhá! – Tôi nói tiếp sau khi nó miễn cưỡng lấy trong cặp ra cá bút xóa đưa cho tôi

Tôi bỏ đi trong khi nó ngồi ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì. Vừa lúc đó tôi thấy ông Hải từ đâu chui ra ngoài cái bồn rửa tay gần phòng giám hiệu. “May quá, đỡ mất công đi tìm” – tôi nghĩ rồi ráng đi nhanh hơn để bắt kịp ông ấy.

- Thầy! thầy! – Tôi gọi với

- Gì đây? – Ông ấy hỏi khi thấy cái vẻ mặt nhăn nhó của tôi

- Nay thầy bức chuyện gì mà xuống tay nặng thế? – Tôi nói rồi mở cái SDB ra đưa cho ông ấy

- Mày cũng rồi nhỉ? Nó lại nhờ mày xin à? – Ông ấy trở mắt nhìn tôi

- Không phải nhờ, em thấy nó đang ngồi ăn vạ ở kia kìa! – Tôi nói rồi chỉ tay về hướng con quạ
 - Cái con đấy đúng là! Mà ko phải mày thích nó đấy chứ?
 - Có đâu thầy? Em còn yêu đời, đang phấn đấu học theo thầy đây!
 - Ồ, vậy thì được. Con bé đấy nhìn thì cũng sáng sủa, có nét, sau này lớn lên chắc là cũng xinh nhưng mà cái mồm của nó thì – Ông thầy tôi vừa nói vừa lắc đầu
- (Ông Hải cũng ngoài 30 rồi mà chưa chịu lấy vợ, hình như suy nghĩ hơi tiêu cực về phụ nữ, ông ấy suốt ngày rêu rao nói xấu con gái với bọn tôi, nhồi nhét vào đầu bọn tôi những tư tưởng cực đoan. Được cái vui tính, khi chỉ có mấy thầy trò thân thân với nhau thì toàn gọi bọn tôi là “mày” với lại “chúng mày”).
- Đến thầy cũng còn sợ nó cơ à? Vậy thôi xí xóa cho nó đi thầy ơi không có nó qua nhà thầy ăn vạ đến khi nào được thì thôi bây giờ! Hahah! – Tôi dụ ông ấy
 - Mày cũng giỏi lo chuyện thiên hạ nhỉ? Thôi bơi đi! – Ông ấy xua xua tay khi tôi nói và giơ sẵn cái bút xóa
 - Còn cái giờ Khá này bơi nốt nữa chứ thầy? – Tôi được đà
 - Này, đừng có mà được đằng chân lân đằng đầu nha!
 - Thì “đã làm là phải làm cho tới” mà thầy! Không phải thầy vẫn dạy bọn em như thế sao? – tôi dùng chiêu gây ông đập lưng ông
 - Mà thôi thầy tốt thì tốt cho trót, cho bọn em lấy tí hãnh diện với các em còn đi lại nữa chứ! – tôi lại nịnh
 - Thôi được rồi! Bơi nhanh tôi còn đi làm cốc nước chè đây! – ông ấy đầu hàng
 - Hihi! Còn phải phê lại nữa thầy ạ! – Tôi đưa cuốn sổ cho ông ấy
 - Tôi mà nghe cậu dính dáng gì đến nó (con quạ) thì cậu đừng trách tôi! – Ông thầy dằn mặt tôi sau khi đã phê lại thành giờ Tốt
- Tôi trở lại chỗ con quạ, làm ra bộ mặt buồn thiu như ko xin được đùa nó chơi. Khuôn mặt của nó chuyển từ háo hức, hi vọng sang thất vọng trần trụi khi nhìn thấy tôi như thế. Lại chọc được nó, tôi buồn cười mà cố nhịn, hình như làm cho nó tức tôi thấy vui vui hay sao ấy!
- Nhìn này! Ngạc nhiên chưa! – Tôi nói lớn bất ngờ mở cái SDB ra trước mặt nó
 - Wow! Xin được rồi này, lại còn giờ Tốt nữa chứ? Sao anh làm được thế? – Nó tươi tỉnh hẳn lên, đôi mắt to tròn long lanh như hạnh phúc lắm vậy, lần đầu tiên tôi thấy nó đứng trước tôi mà tử tế thế!
 - Chuyện, anh mà lì! Giỏi ko? Mà cảm ơn anh đi!
 - Hơ, sao phải cảm ơn? Là anh tự nguyện chứ em có bắt anh đâu? – Nó vênh vênh, trở mặt với tôi 180 độ nhưng ko còn xưng tôi nữa
 - Này này! Anh có thể xin cho em được thì cũng có thể nói thầy ghi lại được đấy nhá! – tôi dọa nó
 - Hoho, sổ em cầm đây rồi! Anh đừng có mơ!
 - Ko hôm nay thì hôm khác, ko môn này thì môn khác, ko tội này thì tội khác, các thầy cô trong trường anh có lạ ai đâu!
 - Đúng là cái đồ vô duyên! Con trai gì mà nhỏ nhen, thù dai! – Nó cúi mặt chịu thua tôi
 - Hohohoh! – Tôi cười khoái chí vì cuối cùng tôi cũng xử được con quạ ấy, giống với cậu sao được cơ chứ!
 - Cười cái gì? Mà có phải anh đang tán con Phương không?
 - Ơc, sao em biết? – Đến lượt tôi thay đổi cảm xúc đột ngột.
 - Em là bạn nó sao mà không biết? Với lại bọn nó đồn ầm hết cả trường lên! Chỉ tại anh mà mấy nay không còn được đọc thư chùa, mất cả vui!
 - Sao lại tại anh?

- Thì từ ngày có tin đồn anh tán cái Phương, chẳng có đứa nào viết thư nữa cả, chẳng có cái mà đọc, chán chết!

- Vô duyên, ko có thư hay sao mà phải đi đọc thư của người khác?

- Xí, có mà anh không có ấy! Bọn em toàn bỏ ra đọc chung có sao đâu!

Ax ax, vậy là thằng T.Anh nói đúng, chỉ có mấy thằng cù lần mới viết thư làm quen với gái thôi! Con gái đúng là ghê sợ thật! May mà tôi còn có thằng T.Anh quân sư cho. Nhưng mà nghe con quạ này nó nói thì chứng tỏ nó biết nhiều phết đấy nhỉ? Mà còn cái vụ đồn đại gì ở đây nữa? Phải tranh thủ lúc nó đang vui khai thác ít thông tin mới được! Mà ko biết nó có lừa tôi ko nữa!

- Này, lau mặt đi, con gái gì mà mặt mũi như con mèo! – Tôi dịu giọng dỗ dành nó

- Hihi! – Nó cười rồi lấy trong túi ra miếng giấy lau mặt, nhìn buồn cười lắm!

- Có thật là em hay xem thư của Phương không đấy? – Tôi chưa tin lắm

- Xí, không những xem thư, em còn biết hôm trước anh đi uống nước với nó, anh còn khen nó có đôi mắt đẹp nữa đúng ko?

Chết mẹ! Tôi đơ ra sau câu nói của nó. Chuyện đi uống nước thì ko nói làm gì, nhưng mà cái chuyện tôi khen Phương có đôi mắt đẹp thì hơm đó chỉ có tôi với Phương, sao nó cũng biết cơ chứ? Xấu hổ quá đi mất thôi! Vụ này là thật rồi!

- Hihi, thế Phương có nói gì ko? – Tôi giả ngơ

- Anh định moi tin à? Còn lâu nhá! Em không có bán đứng bạn bè đâu!

- Sao lại bán đứng bạn bè? Anh giúp em thế rồi chẳng lẽ anh hời hợt cũng ko trả lời sao? – Tôi làm mặt buồn dù câu nói của nó như gáo nước lạnh dội vào đầu tôi

- Không được! – Nó vẫn kiên quyết

- Thế kể anh nghe chút về Phương được không? Chút xíu thôi rồi chiều anh dẫn đi ăn bánh khoai, đi ăn chè! – Tôi lấy đồ ăn ra dụ dỗ nó

- Không thêm! Anh đừng có hòng – Nó vẫn cương quyết

- Thế như thế nào thì mới được hòng? Hay là anh trả công hậu hĩnh theo ý em muốn?

- Là anh nói đấy nha! – Nó reo lên, giờ tôi mới biết tôi mắc bẫy của nó rồi

- Ừ tất nhiên là anh nói! Nhưng ko có được làm quá đâu đấy! – Tôi chữa hớ

- Được rồi! Để em suy nghĩ 2 ngày rồi trả lời. Chiều ngày kia giờ này, chỗ này nha! – Nó lưỡng lự

- Thôi lên lớp kìa! Thầy vào rồi! – Nó hốt hoảng

Tôi nhìn theo cái dáng lăng xăng, tung tăng của nó. “Cũng dễ thương phết” – cơ mà ông thầy tôi nói đúng, cái mồm của nó thì dễ thương bằng 10 thế này cũng ko đủ gỡ gạc lại được. Mà không biết tôi có khỏi bị nó cho vào tròng gì đó vì nãy trót nói hớ không biết nữa! Nhưng thôi kệ, dù gì nó cũng có vẻ biết nhiều, lời kéo nó về làm đồng minh cũng lợi, lại bớt đi được 1 tai họa nếu chẳng may nó bị tình địch nào đấy của tôi lôi kéo. Nhưng mà cái tin đồn mà theo con quạ nó nói thì cả trường đều biết ấy là thật hay đùa nhỉ? Ko biết đứa nào bày ra nữa? Hay lại là thằng Kiên?

11. Chương 11

Sáng hôm sau tôi lại kéo mấy thằng bạn sang lớp A5 chơi, cũng kể cho bọn nó vụ con quạ hôm qua và những lo ngại của tôi về lời đồn. Phải có đứa nào làm gì đấy thì bọn nó mới tán ra hết vậy chứ!

- Mà làm hả Kiên? – thằng Trung quay sang hỏi ngay mục tiêu đáng khả khi nhất

- Điên à? Tao làm gì đâu? Có mỗi lần trước hồi thằng Hoàng nó mới biết con kia, tao có qua “nói nhỏ” với mấy đứa khối 10 là “nhường lại” thôi chứ rồi éo đâu mà lo lắm vậy? Tao thề! – thằng Kiên phân bua trước ánh mắt soi mói của mọi người

- Tao làm đấy!

Tiếng thằng Cường vang lên làm mọi ánh mắt lại đổ dồn về nó. Quái lạ, thằng này mọi ngày đâu có thích cái trò chém gió này của bọn tôi mà nay cũng sang đây tham gia? Nó hiên ngang bước vào ngồi cạnh con Ngọc.

- Sao nay mày lại cao hứng thế? – thằng Dũng quay qua hỏi thằng Cường

- Thấy có đứa con gái mà bọn mày bày trò mãi không xong, sợ mang tiếng ra thôi – Nó trả lời tỉnh bơ

- Thế mày làm gì? – Tôi hỏi

- Làm gì đâu tao bảo mấy đứa em (đệ tử của nó) “đưa tin” là bạn tao đang tán con bé đấy thôi. Có cho tiền cũng chẳng thằng nào dám nhào vào!

- Ax ax, mày làm thế thì đến tao cũng chẳng dám! – Bọn tôi tí té ghế hết

- Mày cứ yên tâm mà tán nó, có gì tao xử! – thằng Cường quay ra nói với tôi

- Nhưng mày đừng làm cái gì quá đấy nhá! Vụ bà Mỹ hồi trước ko nhớ sao? – thằng Dũng lo ngại

- Ko phải việc của mày, tao tự biết làm gì, toàn mấy thằng vợ vãn ko đáng đụng tay, tao cũng éo bao giờ đánh nhau vì đứa con gái đâu!

- Bọn mày cứ làm việc của bọn mày đi, tao ko quan tâm! – thằng Cường nói tiếp rồi bỏ đi

Nó xưa nay vẫn thế, lúc nào cũng lạnh lùng, lừ lừ như tàu điện vậy, nhưng tôi biết nó rất quý tôi, lần này là nó muốn giúp tôi thật nên mới lên tiếng thế!

Sau buổi “họp ngắn” thì bọn bạn đồng tình để tôi tiếp tục “khai thác” con quạ. Bọn nó cũng thắc mắc là sao tôi nói chuyện với con quạ lại không run? Tôi cũng chẳng biết nữa, bình thường tôi cũng biết ăn nói lắm mà chẳng hiểu sao có em Phương là tôi cứng họng thôi!

Đúng như lịch hẹn, tôi ra ngồi chờ con quạ một lúc thì nó tung tăng chạy ra, mặt hớn hở

- Sao lâu vậy quạ? – Tôi hỏi khi nó đến gần

- Nay, lại muốn cãi nhau à? – Nó nói rồi ngồi phịch xuống ngay cạnh tôi, chẳng ngại ngần gì

- Đâu có, anh đâu dám cãi nhau với em! – Tôi trêu nó

- Giờ anh muốn em làm tay trong cho anh đúng ko? Công cao đấy! – Nó vào thẳng vấn đề

- Cao thế nào? Nói anh nghe thử.

- Thứ nhất là ko được gọi em là quạ nữa! – Nó nói rồi nhéo tôi cái rốn đau

- Ủ ừ ko gọi thế nữa! Được chưa! – Tôi hốt hoảng

- Thứ 2 là 1 châu bánh khoai thì em mới có hứng nói!

- Ax ax, sao hôm qua bảo không thèm? Mà em nói luôn đi xem nào!

- Hôm qua khác, hôm nay khác, anh ko chịu thì thôi!

- Rồi rồi chịu, nhưng châu bánh khoai là phải nói đấy nhá! – Tôi giao hẹn thêm

- Chưa hết! – Nó nói như quát

- Gì nữa đây? – Tôi bắt đầu thấy sợ nó

- Anh còn phải dạy em học nữa! Nhá!!!!!!- Nó đổi giọng nhanh thật, giờ đã quay sang năn nỉ tôi

- Ấy ấy, cái này thì ko được! – Tôi xua tay

- Xì, mới nhờ 1 chút đã làm cao
 - Ko phải làm cao, mà giờ anh đi học tối ngày rồi, em thấy đấy, rảnh rồi 1 2 tiếng cũng đâu có dễ đâu! Mà em cũng thích khối A à?
 - Vâng, em tính theo khối A, cũng thích học Hóa! Nhưng mà ngày trước chẳng được học trường chuyên như anh
- Tôi hơi ngạc nhiên về con bé này, nó cũng ham học thật đấy, nhìn vào mắt nó tôi có thể nhận thấy điều đó, vẻ tiếc nuối hiện lên rõ rệt. Tôi thấy hơi động lòng, ít nhất là vì nó còn có ý thức học
- Thế em đã đi học thêm đâu chưa? – Tôi nãy ra ý định
 - Chưa! Đang tính xin học mà chẳng biết học thầy cô nào bây giờ! Với lại xin vào mấy lớp tốt tốt khó lắm!
 - Vậy để anh giúp xin cho được ko? – Tôi gợi ý mặc dù ko ưa khi nó nói trống không, nhưng dù sao nó cũng có tìm hiểu mới biết xin vào lớp tốt ko dễ
 - Thật á? – Mắt nó long lanh, mừng rơn
 - Chưa chắc đã được nhưng anh sẽ cố!
 - Yeah! – Nó nhảy cẫng lên, trẻ con hết biết
 - Nhưng anh cũng có điều kiện đấy! – tôi nghiêm giọng
 - Điều kiện gì cơ? – Nó ngạc nhiên
 - Thứ nhất là từ nay đừng có bù lu bù loa lên, con gái thì phải dịu dàng 1 tí chứ, lúc nào cũng oang oang!
 - Hihi! – Nó cũng cười tí mắt, ngây thơ lắm
 - Thứ 2 là ko được ăn nói trống không! – Tôi thấy khó chịu thật
 - Em có ăn nói trống không đâu?
 - Còn cái? – Tôi nhăn mặt!
 - Dạ vâng! – Nó xịu xuống, tự nhiên ngoan thấy ớn
 - Thứ 3 là nếu anh xin được cho em thì phải chịu khó học hành, ko được chểnh mảng rồi nghỉ học lung tung.
 - Dạ vâng, cái này thì được! – Nó gật nhanh lắm, xum xoe lấy tôi
 - Hết rồi! – Tôi ko nhịn được cười khi thấy cái dáng vẻ của nó
 - Anh mà xin được học cho em thì em hứa sẽ làm đồng minh cho anh suốt đời! Hết lòng ủng hộ anh! – Nó giở giọng nịnh nọt
 - Tin được không đấy?
 - Xì, anh ko muốn tin thì thôi! Chiều chờ em ngoài quán bánh khoai đấy nhá, em tự đi ra!
- Tôi quay trở về lớp, nghĩ đến con quạ (à mà ko, tôi đã hứa là ko gọi nó như thế nữa rồi), nghĩ đến bé Trang lại thấy buồn cười, ở nó có gì đấy khá là hồn nhiên, hơi trẻ con nhưng lại mang đến cho tôi cảm giác gì đó gần gũi, cổ lỗ vì tôi thích cái tính ham học của nó, thích được chọc cho nó dỗi, thế mới lạ chứ!
- Nó cũng là đứa khá đúng giờ, chiều đó không bắt tôi phải đợi lâu, hay là vì nó cũng hảo ăn như mấy đứa nhóc nhí. Cơ mà được cái nó đi 1 mình chứ ko rủ bạn bè gì theo
- Anh muốn hỏi gì? – Nó vừa ăn vừa nói
 - Ăn đi đã! – Tôi nhìn nó ăn cũng thấy buồn cười
 - Em ăn nhiều mà lâu lắm đấy, anh cứ hỏi đi! Thôi khỏi, tạm giải lao cho anh hỏi. – Nó nói rồi nhìn tôi
 - Kể cho anh về Phương trước đi!
 - Phương á? Nó xinh từ bé, hiền lành, tính tình thì hơi nhát nhưng mà nói chuyện với bạn bè thì vui lắm!

- Cái đấy thì anh biết
- Humh, trước giờ, từ hồi lớp 9 đã có người thích nhưng nó ko thích ai cả, nó cũng mơ mộng lắm
- Mơ mộng là sao?
- Thì là mơ mộng con gái đấy! Người yêu phải như hoàng tử trong truyện ấy!
- Oh' oh'! Tôi gật gù ra vẻ hiểu
- Nhưng mà anh yên tâm đi, có vẻ nó cũng thích anh
- Sao em biết? – Tôi mừng rơn
- Thì nó cũng kể về anh, cũng khen anh học giỏi, cũng thấy đẹp trai, có tiếng tăm tốt, mỗi tội nó chê anh ko biết nói chuyện
- Vậy à? – Tôi ngồi đắn mặt ra
- Nhưng mà ko sao! Vậy đôi khi cũng hay, nó nhiều người theo đuổi mà chẳng ưa ai cũng vì cái tội ăn nói linh tinh. Anh cứ thật lòng là được – Nó nói rồi lại ăn
- Thế còn mấy đứa đang tán?
- Toàn mấy thằng linh tinh, nó chẳng thích đâu mà anh lo, giờ còn có mình anh là có cơ hội thôi
- Thế cơ hội đến đâu? –Tôi hỏi cho chắc
- Theo em thấy thì 80% là nó cũng thích anh! – Nó nói chắc
- Sao lại có 80%?
- Anh tham thế? Mới quen có mấy bữa mà đòi nó thích anh ngay rồi!
- Hihi! – Tôi cười trừ
- Anh đừng có mà vội vàng, nó ko thích đâu, anh cứ thật lòng từ từ sẽ được, có gì em nói tốt cho
- Thế thì dc, anh cũng ko thích vội vàng
- À mà còn chuyện nữa, xiu em quên! – Nó như sực nhớ ra
- Gì thế?
- Anh đừng có mà đòi chở nó về tận nhà hay là ra nhà rủ nó đi chơi đấy nhá!
- Sao vậy?
- Ông anh nó coi nó như báu vật vậy, đứa nào lém phếng là chết với ông ấy. Với lại gần nhà nó có 1 tên thích nó từ hồi lớp 9, nhưng mà nó ko thích, thằng đấy nó cũng giang hồ lắm! Mà bọn con trai chỗ nhà nó đứa nào cũng thế
- Ra là vậy! – Tôi nghe mà sồn hết cả da gà, may mà bé Trang cảnh báo trước ko thì có ngày ăn đòn “oan”
- Mà nó lãng mạn lắm đấy! Anh phải chịu khó vào! Nó ko thích tặng quà đâu, thích cái gì ý nghĩa cơ. Với lại mùa đông mưa phùn nó thích che ô đi lang thang, thích mùa đông đi ăn kem
- Sở thích gì kì cục vậy? – Tôi khó hiểu
- Anh đúng là chẳng biết gì! Vậy nó mới lãng mạn!

Tôi ngồi hỏi nó 1 số chuyện nữa, vừa hỏi vừa nhìn nó ăn. Công nhận nó ăn “nhiệt tình” thật, tự nhiên như người Hà Nội ấy. Giờ tôi cũng mới có cơ hội ngồi nhìn kỹ nó 1 chút, công nhận nó cũng dễ thương thật, đôi mắt to tròn long lanh là ấn tượng nhất, kể đến là mái tóc mượt và đen lánh tự nhiên, ko trắng lăm nhưng khá là ưa nhìn và đặc biệt là nụ cười nhìn ngây thơ như trẻ em vậy, có lẽ vì nó cũng vốn sống vô tư như thế. Nó và em Phương đúng là trái ngược nhau rất nhiều, cả về ngoại hình lẫn tính cách, cơ mà nó vẫn ko bằng em Phương được!

Từ hôm nói chuyện với bé Trang, tôi đã có lưng vốn khá khá để nói chuyện với em Phương, thỉnh thoảng bé Trang nó còn tạo cơ hội cho tôi được đi về chung với bọn nó, được chở em Phương và còn mớm lời cho tôi nói chuyện nữa chứ! Kể ra nó cũng tốt quá, tôi cũng thấy quý nó! Bây giờ thì tôi biết nói chuyện với em Phương hơn rồi, tuy vẫn còn chưa nhuần nhuyễn lắm vì tôi phải suy nghĩ, sợ nói điều gì đó ko hay, được cái ko còn thấy run nữa, em Phương cũng cười với tôi nhiều hơn, nói chuyện vui hơn và hình như cũng quan tâm đến tôi nữa.

Tất nhiên là tôi cũng giữ lời với bé Trang, tôi cũng đã thuyết phục được 3 thầy cô Toán Lý Hóa cho em nó 1 cơ hội thử sức và em nó ko làm tôi thất vọng. Bài kiểm tra đầu vào em nó làm khá tốt, 3 thầy cô đều nhận cả. Nó mừng lắm, còn đãi tôi 1 chậu kem nữa chứ, nhận tôi làm anh zai nhưng mà tôi ko chịu, thế là nó xoay qua bái tôi làm sư phụ, đúng là lắm trò. Nó cũng thuê trọ ở trên phố để tiện đi học, nhà cũng khá xa mà! Nghe các thầy cô tôi khen nó cũng chăm chỉ tôi mừng lắm, vậy là tôi ko nhìn lầm người rồi!

Chớp mắt một chút đã gần đến 20/10, đúng là khi yêu thời gian nó chạy vù vù nhanh thật. Năm nay thì tôi không được nhõm nhõm như những năm trước rồi, lại phải lo quà cáp cho em Phương nữa, mà vụ này thì tôi mù tịt, có biết gì đâu, thôi qua nhờ con Ngọc cho chắc ăn. May quá, bọn nó cũng đang túm tụm mấy đứa ở kia, thế thì càng tiện

- Ê tụi mày, 20.10 này tính sao đây? – tôi cất lời hỏi
- Thì kiếm gì tặng cho nó thôi chứ sao trăng gì nữa!
- Cơ mà tao ko biết tặng gì! Mày giúp tao đi Ngọc! – tôi nài nỉ
- Được rồi, để tao xem có gì hay ho ko! – Tôi biết là nó chẳng từ chối tôi mà
- Quà làm éo gì, cứ làm bông hồng cho ngon bổ rẻ là được rồi! – thằng Dũng lên tiếng
- Có lí đấy, mình đã trót chơi kiêu là phải kiêu cho trót! – thằng T.Anh nói sau 1 hồi suy nghĩ
- Thế liệu có được ko? – Tôi nghi ngờ
- Được! Mày với nó cũng mới quen, chưa có gì cả, cũng chưa có dự định tán đổ nó 1 sớm 1 chiều, cứ bình tĩnh mà tiến!
- Oh! – tôi chợt nhớ đến lời bé Trang dặn tôi
- Thế 20/10 này cứ làm như mọi năm, chẳng qua thêm phần con Phương thôi hả? – thằng Trung hòa vào
- Cho tất mấy đứa lớp 10 mà bọn mày quen vào! Nói cái Tâm nó mua hoa!

Hơ, vậy là năm nay lại đơn giản như mọi năm à? Năm nào bọn tôi cũng mua 1 bó hoa to, đi tặng linh tinh các chị em mà bọn tôi biết, tất nhiên “người nhà” thì sau đó sẽ có chơi bởi, praty thêm 1 tí nữa. Có lẽ vì vậy nên cái hội của bọn tôi mới được nổi tiếng như thế này.

Đúng như kế hoạch, chiều 20/10, sau khi buổi sáng đã làm xong nghĩa vụ thì bọn tôi kéo xuống khối 10, đi tặng hoa lung tung, bọn khối 10 lần đầu thấy cảnh này nên nhiều đứa nhát, ko dám nhận, buồn cười lắm. Con bé Trang thì chả bù cho tụi kia, nó xí của bọn tôi mất 4 bông lận! Sang đến lớp em Phương, tôi thấy cũng hơi hồi hộp

- Cho mày vào trước 1 mình đấy! – Bọn nó đẩy tôi khi thấy em Phương ngồi trong lớp

Tôi cười với bọn nó, gì chứ giờ ko sợ nữa rồi! Tôi ôm 1 bó hoa to, trong đó có 1 bó (gọi thế nhưng chỉ có 1 bông gói hơi bị cầu kì, tôi đặt riêng con Tâm mà) tiến đến chỗ em Phương, miệng cười toe toét, em nó cũng nhìn tôi cười

- Chúc mừng phụ nữ Việt Nam! – Tôi đưa bó hoa cho em nó
- Em cảm ơn! Mà còn nhiều thế này anh đi tặng bao nhiêu cô nữa mới hết? – Em nó hỏi xoáy tôi
- Hihi, nghĩa vụ của người đàn ông vĩ đại mà em! – Tôi nói rồi quay qua tặng mấy bé trong lớp em Phương mà tôi biết nữa
- Gớm chưa! Vĩ đại mới chịu nữa! – em nó bĩu môi

- Chứ em có thấy được mấy đứa vĩ đại giống anh làm thế này ko? Mà này, chiều về học đi chơi với anh 1 lát nhé? – tôi thì thầm

- Đi đâu ạ?

- Thì đi ăn uống gì đó với bọn anh, có cả mấy chị và mấy bạn 10, 11 nữa. Hôm nay bọn anh chiều đãi các chị em mà!

- Vâng, để em xem đã! – Em nó cười híp mắt

- Chiều anh chờ em ngoài cổng nhé! – Tôi nháy mắt và cười với em nó

- Dạ vâng! – em nó lại bên lên rồi

Tôi trở ra cũng thấy hân hoan với bọn bạn, bọn nó cũng khen tôi hết lời. Hoho. Sướng quá đi mất. Nhưng mà tôi biết tôi chỉ nói chuyện linh tinh, vui vui được với em Phương thôi chứ chẳng biết đi theo cái chủ đề nào cả, vẫn còn gà mờ lắm!

Chiều 20/10, lần đầu tiên em Phương đi chơi với bọn tôi, cơ mà được cái có mấy đứa khối 10, có cả bé Trang nữa nên em Phương cũng ko tỏ ra ngại ngùng gì, có tôi là ngại thôi khi mà mấy đứa bạn nó cứ đá xoáy hoài. Tôi cũng học theo thằng Cường, thằng T.Anh tỏ ra quan tâm, hỏi han em nó muốn ăn uống gì, cũng lấy đồ ăn như thật ấy.

- 20/11 có chương trình gì ko mà? – thằng T.Anh hỏi tôi khi cả đám đang nc

- Kế hoạch là làm đơn giản thôi, ko như mọi năm đâu

- Sao năm nay bèo nhèo thế nhỉ? – Nó thắc mắc

- Uh, chẳng biết! – Tôi nói dối tụi nó vậy thôi chứ đang có 1 kế hoạch lớn, bí mật, tôi chưa khoe được

- Sao mấy anh ấy lại hỏi anh? – em Phương ngồi cạnh quay ra hỏi tôi

- Thì anh làm bên Đoàn mà, mấy cái đó anh biết trước

- Anh làm bên Đoàn á? – Em nó ngạc nhiên

- Ủ, có gì mà ngạc nhiên vậy. Nhưng mà anh đi học suốt, cũng ít tham gia lắm

- Oh, thảo nào em ko thấy mấy đứa bạn em nói gì về anh! – Em nó như hiểu ra

- Em ko biết à? Bạn chị làm ca sĩ của trường mấy năm nay rồi đấy! – Con Tâm lại khoe bạn nó

- Thật á? – Em Phương lại nhìn tôi

- Thôi linh tinh quá mà! – Tôi ngại quá đi mất

Cả đám ngồi cười nói vui về đến nhá nhem tối mới chịu về, bé Trang nó lại gài kèo cho tôi chở em Phương về nữa chứ, sướng quá đi mất! Cơ mà đi được 1 đoạn thì gặp mấy đứa ở gần nhà em Phương nữa, con bé Trang thấy thế phóng vút đi cùng với bọn nó, bỏ lại tôi với em Phương đi sau, nó không quên dặn

- Thôi 2 người cứ từ từ đi mà nói chuyện nhé! Em đi trước với mấy đứa bạn – Nó nháy mắt với tôi

- O! – Tôi chưa kịp nói gì thì nó đã phóng đi

“Chết mẹ, vậy là mình phải chở em Phương về tận nhà rồi, mà hôm trước bé Trang nó nói mấy thằng ngoài đó ghê lắm, sao bây giờ?” – tôi vừa đi vừa nghĩ lung tung quên mất cả là đang chở em Phương đằng sau nữa, nhớ ra thì cũng chẳng biết nói chuyện gì

- Anh với mấy anh chị ấy chơi vui nhỉ? Không biết sau này bọn em có được như thế không! – Em Phương cất lời trước

- Bọn anh chủ yếu chơi với nhau từ thời cấp 2. Mà anh thấy bạn em cũng vui đấy chứ

- Dạ, nhưng mà không vui được bằng mấy anh chị, bọn em có mấy đứa con gái chơi với nhau à!

- Anh sợ đi với bọn anh em ngại thôi, chứ em thích thế thì lần sau đi chơi anh lại rủ đi nhé!

- Vâng, hihi. Mà anh xin cho Trang học thêm đây à?
- Uh, anh nói giúp rồi nó tự kiểm tra xin lớp được đây!
- Vâng, nó cũng chăm học trước giờ đó anh!
- Thế còn em thì sao?
- Em á? Em thích khối D, mà em chẳng thích học như nó. Mà anh có cái hình ở bánh xe đẹp thế?
- Em thích không? – Tôi hỏi lại khi em nó nói về cái hình tia sét tôi cuốn bằng cái sợi phàn quang ở bánh xe
- Dạ thích, tôi nhìn nó sáng lên này!
- Vậy hôm nào anh làm cho em nhé? Hàng độc quyền của anh đây!
- Dạ vâng! – Em nó có vẻ thích thú thật
- bla....bla....

Tôi với em Phương vừa đi vừa nói chuyện linh tinh như thế, tôi ko có cái tài dẻo mồm như mấy thằng bạn nên chẳng biết nói gì, cơ mà hình như em Phương cũng thích cái cách nói chuyện của tôi rồi thì phải, tôi thấy em nó vui lắm, còn kể chuyện ngày xưa với hồi cấp 2 cho tôi nghe nữa chứ!

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đi qua khu nhà tôi, sang đến khu của em Phương. Con bé Trang nó nói đúng thật, nhà em Phương ở tít cuối cái khu đó, tôi chưa ra đây chơi lần nào, đến được chỗ nhà em ấy phải đi qua 1 đoạn cánh đồng nữa, thế này thì bố thằng nào dám ra đây tán gái. Tôi còn chưa kịp xua đi cái ý nghĩ ấy thì đã phát hiện được mầm họa, tôi thấy 1 đám thanh niên với cả choai choai đang đá bóng ở vệ đường, thấy thằng lạ hoắc như tôi chờ em Phương, bọn nó đều dừng lại nhìn, quả này thì xong đời tôi rồi!

Tôi chờ em Phương về gần đến nhà thôi, em ấy sợ mọi người mắng, nhưng vẫn chỉ cho tôi về phía cái nhà to to mới xây, kiểu cách lắm. Tôi chờ em ấy đi vào nhà rồi mới quay xe ngược trở lại. “Giờ biết làm thế nào với mấy thằng kia đây?” – tôi cảm thấy bất an rõ rệt, cố gắng ngó nghiêng xem có đường nào khác để đi ko, chân thì đạp xe lững thững như rùa. Đúng lúc đang tuyệt vọng thì vị cứu tinh của tôi xuất hiện, là bé Trang

- Này, 2 người tâm sự gì mà giờ này mới về? – Nó ở đâu xuất hiện hỏi tôi
 - Sao lại bỏ anh đi 1 mình? Tính báo hại anh đây à? Mà anh đã dặn em là nói chuyện bé bé cái miệng thôi cơ mà!
 - Hihi, em nói nhỏ rồi mà! – Nó không nghe
 - Vẫn còn phải nhỏ nữa! – Tôi nạt mặc dù nghĩ cũng thấy đúng, từ ngày tôi làm hòa với nó đến giờ nó nói chuyện nhỏ nhẹ hơn hẳn thật
 - Dạ vâng, đi thôi anh zai! – Nó lí nhí chọc lại tôi
 - Từ từ, anh đang nghĩ cách đối phó với mấy thằng đá bóng đầu kia, lúc này đi qua nó nhìn anh ghê quá!
 - Anh cũng thấy tụi nó à?
 - Ax, nó đá bóng ngay vệ đường sao mà ko thấy?
 - Hihi, cứ đi với em, ko phải sợ, em đưa anh ra đây thì cũng đưa anh về được! – Nó quả quyết rồi giục tôi.
- Tôi lững thững đạp xe theo nó, trong lòng vẫn thấy bất an, tôi ko tin tưởng vụ này lắm nhưng chẳng biết làm thế nào bây giờ! Thôi thì tới đâu hay tới đó vậy, cùng lắm bị đập 1 trận chứ tôi cũng chẳng thù oán gì mà bọn nó xử đẹp tôi đâu!
- Anh Phong, về nhà em bảo cái này! – Con bé Trang nói khi tôi với nó đi đến chỗ mấy thằng tôi e ngại
 - Bảo cái gì? Mày về trước đi! Mà thằng nào đây? – Cái thằng đầu trọc lóc, hình như nhiều tuổi hơn tôi, mặt mũi thì cũng sáng sủa mà cái phong cách thì chẳng tử tế gì

- Bạn em, đi về em bảo cái này nhanh! – Bé Trang nói rồi kéo thằng ấy
- Chào anh! – Tôi cúi chào lịch sự khi nó chăm chăm nhìn tôi
- Đào đâu ra thằng bạn này? Mày đúng là lảm chuyện! – cái tên đầu trọc quay ra nói với bé Trang
- Kệ em, anh có về nhanh ko? Cả mấy anh nữa, tối rồi đi về tắm rửa cơm nước đi! – bé Trang nó nói như ra lệnh
- Tôi thấy cái thằng Phong đầu trọc kia có vẻ tức tối lắm nhưng mà nó vẫn nghe lời bé Trang, vung văng giăng lấy xe của bé Trang rồi leo lên, mấy thằng kia thì vẫn nhìn tôi chăm chăm.
- Đi anh, đi theo em nhá! – con Trang ngồi sau xe thằng đầu trọc quay lại gọi tôi
- Hơ, tôi chỉ chờ có thế là phóng theo, thế là thoát được mấy thằng đang chực ăn tươi nuốt sống mình, nhẹ hết cả người!
- Đây là anh Hoàng mà hôm trước em có kể với anh ấy, anh ấy xin học cho em ấy! – bé Trang nói với cái tên đầu trọc
- Mày là Hoàng? – Nó quay qua nhìn tôi nhưng lần này hơi ngạc nhiên
- Dạ vâng! – Tôi gật đầu
- Anh đã hứa với em như thế nào có nhớ ko? Anh mà động đến anh ấy thì đừng có trách em nghe chưa??????
- bé Trang nó “chưa” rõ dài rồi néo thằng đấy
- Tao biết rồi, mẹ, đau! – Tên kia nhảy như ngựa, chắc đau thật
- Tao là Phong, anh của cái con mắch này. Hôm trước có nghe Trang nó kể về mày, cảm ơn mày nhiều! – tên Phong tự nhiên quay lại nói với tôi rõ tử tế
- Dạ, có gì mà cảm ơn anh! – Tôi khách sáo, mặc dù vẫn chẳng hiểu bé Trang kể gì với nó cả
- Nhà tao có mỗi mình nó là học được, có gì bảo ban nó giúp tao cái. Ra đây chơi có gì cứ nói là bạn Phong, bọn nó nể. – tên Phong lại tử tế với tôi nữa
- Dạ vâng! – Tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì

Lúc sau khi bé Trang đã đuổi cái tên Phong về nhà tắm rửa tôi mới có dịp hỏi cho rõ cái tởm. Thì ra nhà nội bé Trang ở đây, ngày trước nhà nó cũng ở đây nhưng giờ chuyển đi mấy năm rồi. Nhà còn có bà nội nó nên để ông Phong ở lại với bà. Nghe nó nói thì cái tên Phong ấy hơn tôi 2 tuổi, cũng đầu gấu cái đất này, mà chính vì đầu gấu quá nên chẳng học hành gì, hết cấp 3 rồi nghỉ, giờ đang học lái xe. Tên đó vậy nhưng mà quý em nó (bé Trang) lắm, chiều nữa, bị bé Trang nó bắt nạt hoài (cái này thì tôi vừa được chứng kiến). Nó còn hỏi tôi lúc nãy có nhìn thấy cái tên cời trần mặc quần đùi trắng, đó là anh của Phương, hơn tôi 1 tuổi, năm rồi cũng thi rớt DH (thằng đấy nãy nhìn tôi hằm hằm)

Thì ra là bé Trang nó có nói về cái vụ tôi xin cho em nó học thêm ở mấy lớp, chắc có nói tốt cho tôi nữa, nghe nó nói là nhà nó mừng lắm, còn đòi hôm nào dẫn tôi về gặp nữa! Ax ax, hóa ra cái con quạ này vậy mà cũng lợi hại, nó tốt với tôi quá! Tôi phóng như điên về nhà, phần vì hoàn hồn sau khi thoát chết, phần thấy vui vì từ nay có ra nhà em Phương cũng không sợ bọn nó mắch nữa rồi! Cơ hội của tôi lại tràn trề, sướng quá!

12. Chương 12

Sau ngày 20/10, tôi cảm kích bé Trang thật sự và quyết định tặng nó một bí kíp học Hóa từ hồi cấp 2, trong đó là toàn bộ chi tiết các buổi học, giải thích rõ ràng và cụ thể lý thuyết, các dạng bài tập. Tôi thì chẳng có cái khả năng ngồi ghi chép như thế, sách vở của tôi đến bây giờ tôi còn chẳng biết mình ghi những gì trong đó, cái này là tôi xin lại của 1 đứa bạn gái học cấp 2 chung với tôi đem cho bé Trang đó. Nó cũng vui lắm!

Mối quan hệ của tôi và em Phương ngày càng được cải thiện, tuy nhiên vì lịch học trái ngược nhau, tôi thì kín lịch cả tuần nên cũng không được gặp em ý nhiều lắm mặc dù tôi đã cố gắng cắt bớt những thời gian

bóng banh, lang thang, sắp xếp lại công việc để “trùng giờ” với em ấy nhiều hơn. Được cái khả năng nói chuyện của tôi thì tiến bộ rõ rệt theo từng ngày, từng lần gặp mặt, cũng đã biết nói bóng gió xa gần.

Hôm nay trời bắt đầu trở lạnh, cái lạnh đột ngột khiến nhiều đứa không kịp trở tay, đi học mà co ro, lập cập. Thấy tụi nó mà tôi lo lắng cho em Phương quá mặc dù em ấy học buổi chiều, phần cũng vì tò mò muốn biết xem em ấy mùa đông sẽ trông như thế nào. Tôi quyết định trưa đó về nhà (bình thường tôi ăn trưa ở gần trường để chiều đi học luôn cho tiện) và chờ em Phương đi học qua rồi đi ké xe luôn. Vội vội vàng vàng quăng bát đĩa, tôi ra gần nhà thờ chờ em ấy, vẫn còn sớm mà, chờ ở gần nhà Mẹ tôi biết thì có mà tôi ăn no đòn!

- Anh Hoàng chờ Phương à? – Mấy đứa đi học qua trêu tôi

- Phương đi phía sau kia kìa, anh chờ chút nữa là nó lên tới đấy! – đứa khác tốt bụng

Cái bọn lớp 10 này cũng nhiều chuyện thật, đứa nào nó cũng biết tôi đang tìm tòi em Phương mới sợ chứ, rồi đứa nào cũng biết tên tôi mặc dù có nhiều đứa tôi chẳng quen mặt nữa cơ! Chờ một lúc thì cũng thấy mấy đứa đi lên, trong đó có em Phương của tôi. Tôi hơi giật mình khi nhận ra em ấy xúng xính trong chiếc áo khoác dày và khăn, mũ kín mít, tôi chợt nhớ đến hình ảnh của chị Mỹ trong lần đầu tôi gặp mặt. Đôi môi em ấy đỏ hơn mọi ngày, hai má cũng hồng hào hơn hẳn, đôi mắt hơi buồn sau cặp lông mày dài như cũng muốn long lanh hơn, hôm nay ko còn buồn nữa mà đôi mắt ấy đã biết cười.

- Ô sao nay anh lại ở đây? – em Phương ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi đứng cười với em ấy vờ bên đường

- Thì chờ em đi học cho anh đi ké chứ sao nữa! – tôi cười

- Sáng nay anh ko đi học à? – em nó tra khảo

- Có chứ! Nhưng trưa anh về đi cùng với em cho vui!

- Xì, hâm thế? Trời lạnh thế này cũng mò về cho cực! - em nó bĩu môi với tôi

- Em chờ anh nhá? – tôi giả bộ ngồi ra phía sau

- Mơ à? Đi ké còn đòi được chỗ nữa!

Em nó nói rồi vội leo lên cái yên phía sau như sợ tôi tranh mất vậy. Tôi chỉ biết cười trước vẻ dễ thương ấy rồi lật đật leo lên xe, chờ thêm 1 người mà chẳng thấy nặng, gió vù vù mà chẳng thấy lạnh gì cả, ngược lại còn thấy ấm áp quá!

- Hôm nay tự nhiên lạnh quá anh nhỉ? May mà em chuẩn bị trước không có không biết lấy gì mà mặc đi học nữa! – Em nó xuyết xoa

- Ủ, sáng ngày anh đi học đến lớp tưởng không viết được nữa cơ!

- Thế cuối cùng là có viết được hay không? – em nó hỏi kiểu nước đôi

- Có chứ, anh có bí quyết riêng của anh mà! – Tôi cười

- Lại đút tay vào túi, đi xe mà ko lái xe chứ gì? – em nó nói có vẻ giận dỗi

- Hì, sao em biết? – tôi giả ngơ

- Sao em biết? Em thấy anh như thế mấy lần rồi! Từ nay anh đừng đi xe kiểu đó nữa anh nhá, nguy hiểm lắm! – Em nó đổi giọng từ cái ngoa ngoắt sang dịu dàng ngọt ngào rõ là nhanh

- Uh, anh hứa ko thế nữa! – tôi như bị lời nói của em ấy mê hoặc, em nó quan tâm đến tôi thật rồi các bạn ợ!

- Là anh hứa rồi đấy nhá! Mà anh mặc thế ko lạnh à?

- Đi với em thì lạnh vậy chứ lạnh nữa anh cũng chịu được! – câu này là tôi học của thằng T.Anh, tôi vẫn giữ cái phong cách phong phanh như ngày nào

- Xì, hôm nay trời sớm anh cũng bị mát đây hay sao mà nói chuyện ghê thế? Lạnh rồi, phải như thế này!

Em Phương nói rồi từ phía sau bất ngờ quàng vào cổ tôi cái khăn của em ấy. Tôi cứ như người đang ngồi trong phòng xông hơi vậy, người thì nóng bừng, tâm trạng vui sướng không tả được. Hôm nay trở trời, tôi có vấn đề 1 thì em ấy có vấn đề 10 hay sao mà quan tâm đến tôi ghê thế?

- Ấy, em đeo vào đi, anh như thế này quen rồi, em đeo vào ko có ốm bây giờ! – Tôi hốt hoảng trong cảm giác lâng lâng

- Em đeo 2 cái khăn cơ mà! Giờ ngồi sau anh đỡ gió hơn rồi, 1 cái là đủ rồi! – tôi ko nhìn thấy em ấy nói nhưng cảm nhận thấy em ấy cũng đang vui lắm

- Mà mùa đông anh vẫn ăn mặc như thế đấy à? Đúng là bọn con trai, chẳng hiểu được! – em ấy nói tiếp rồi tự trả lời luôn

- Hihi, mặc nhiều mất công giặt nhiều chứ có gì đâu em! – tôi đùa lại

- Mà khi nào thì anh làm cái hình ở bánh xe cho em đây? – em ấy hỏi

- Cái đó hả? Cuối tuần được ko? Tại ngày nào anh cũng đi học, có chủ nhật là ở nhà thôi. Cuối tuần đổi xe đi rồi anh làm cho nhé?

- Thôi ko cần phải đổi đâu anh, em đi với bạn em cũng được ạ! Anh cứ lấy xe làm cho em là được rồi!

Vậy là cuối tuần tôi lại bận rộn rồi! May mà chẳng biết hồi trước nhà tôi làm cái gì mà nhiều cái dây phản quang này lắm, tôi lục 1 lúc thì lấy được hẳn 1 cuộn lớn, dắt con mini nhật phân khối lớn của em Phương ra quán sửa xe của ông hàng xóm đầu ngõ, cẩn thận cắt cắt, hàn hàn, Cũng may là lần này có tí chút kinh nghiệm rồi nên làm cũng có nhanh hơn, cơ mà cũng mất đứt 1 ngày. Đứng ngắm nhìn cái thành quả của mình, tôi lại tưởng tượng ra nụ cười của em Phương và đôi mắt long lanh lúc em ấy nhìn thấy cái xe của mình đã “lột xác”.

Trưa thứ 2, tôi lại “trốn trại” đứng chờ em Phương với cái xe của em ấy như lần trước. Quả đúng như những gì tôi dự đoán, em ấy vui lắm khi thấy cái xe của mình “đẹp” hẳn lên, nhìn em ấy xuyết xoa, tươi cười lòng tôi cũng xốn xang, hạnh phúc. Hôm nay em ấy đội cái mũ len dài ra phía sau, bớt đi một chút dịu dàng nhưng thêm vào đó là rất rất nhiều phần xinh xắn, em ấy cũng điệu quá! Mấy đứa bạn em nó lại xúm vào trêu tôi, không những đi đôi mà bây giờ còn có cả xe đôi nữa!

- Có cái này cho anh, coi như là trả công nhá! – Em Phương ngồi sau nói rồi mở cặp tôi ra nhét vào cái gì đó

- Gì vậy? Đưa anh xem nào!

- Không được xem, tôi về anh mới được mở ra đấy nhé! – Em ấy nói rồi gạt tay tôi ra khỏi cái cặp

- Ko cho xem thì sao biết được em trả công anh có xứng hay ko?

- Thừa xứng luôn ấy chứ! Anh mới làm có 1 tí mà đã đòi hỏi nhiều! Em không cho nữa bây giờ! – Em nó ra giọng giận dỗi

- Làm 1 tí? Sưng hết cả tay rồi đây này! – Tôi vờ đưa tay cho em ấy xem

- Sưng đâu? Em lại đánh cho sưng luôn bây giờ! – Em ấy đập đập vào tay tôi

Hơ, thế là tôi đã được chạm vào người em ấy rồi! Tôi nghĩ em ấy đeo găng tay cơ, ai ngờ em ấy lại tháo ra để ọnh tôi. Dù là chỉ một thoáng được chạm vào em ấy nhưng tôi cũng đủ thấy tay em ấy thật mềm và ấm áp, trong lòng tôi như đang có một ngọn lửa nhen nhóm cháy, cả người nóng rực, khí thế đập xe vui như đi hội vậy.

Vừa vào đến lớp, tôi đã mở cặp ra xem lúc nãy em Phương nhét cái gì vào. Một cái hộp vuông vắn, gói bằng giấy gói quà nữa, lắc thì ko thấy kêu, rất nhẹ và mềm mềm. Tò mò định mở ra xem nhưng lại sợ bọn bạn nó chọc nên thôi im luôn, đành để đến tối vậy. Tôi chờ đợi từng phút trôi qua, đạp xe thật nhanh để về đến nhà còn “mở quà”. Cẩn thận mở từng góc giấy, hồi hộp chờ đợi, mắt hấp háy. “thì ra là 1 cái khăn” – tôi nghĩ khi nhận ra cái thứ mềm mềm ở bên trong cái hộp ấy! Một chiếc khăn len màu đen sọc trắng, là hàng đan máy chứ ko phải đan tay, tôi vội vàng ướm thử, soi gương cũng thấy đẹp lắm. Có lẽ bây giờ cái

gì em ấy cho tôi cũng thấy đẹp nữa. Dốc dốc cái hộp, một mảnh giấy màu xanh rớt ra, “cho anh để mùa đông thêm ấm áp” cùng với mấy cái hình mặt cười. Em ấy quan tâm đến tôi thật rồi!

Vậy là 3 mùa đông tôi đều được 3 người con gái tặng khăn len. Năm lớp 10 là chị Mỹ, cái khăn len xám ấy tôi cũng mới đeo vài lần khi nào có việc quan trọng, nó vẫn còn rất mới, tôi gấp cẩn thận trong tủ cùng với đôi găng tay xanh, để đó như là kỉ niệm lần đầu rung động. Năm lớp 11 là cái Ngọc nó đan cho tôi, nói đúng hơn là nó đan cho thằng Cường 2 cái nhưng mà tôi xí mất 1 cái xù xì màu xanh rêu. Năm nay là em Phương với chiếc khăn còn thơm mùi nước hoa này!

Tôi thì vẫn chẳng quen được với cái kiểu quần khăn đi học, chỉ được 1 lúc thôi là thấy ...nóng với lại ngứa thành ra toàn xí xốn chứ chẳng mấy khi mang. Chiều hôm sau lan thang kiểm em Phương trong sân trường để “cám ơn” vụ cái khăn cho phải phép mà nhìn thấy tôi em nó lại tỉnh bơ đi là sao thế nhỉ?

- Phương! – tôi gọi với

- Gì vậy anh? – Em nó miễn cưỡng dừng lại

- Hi, cảm ơn em nhé! Cái khăn đẹp quá! – Tôi gãi đầu

- Ko có gì đâu mà anh! Mà đẹp sao anh ko mang?

- Ko phải là ko mang! Hihi, tại anh ko mang dc khăn, chỉ dc 1 lúc thôi là ko chịu được, anh để trong cặp ý! – tôi phân trần

- Bỏ tay với anh, đến khăn cũng ko mang được! Từ nay anh phải tập mang đi, ko chịu được cũng phải cố mà chịu! – giờ mới thấy em nó cười

- Oh‘ oh‘! Tôi gật gù

- Về mang vào đi! Tiết sau mà em không thấy anh mang thì đừng trách em đấy!

Tôi nhìn theo cái lườm của em Phương mà trong lòng khắp khối vui mừng, thì ra là em nó ko thấy tôi đeo khăn nên mới như thế, vậy là từ nay tôi phải tập đeo khăn thật rồi. Hôm đó dù khó chịu lắm nhưng mà ra chơi tôi vẫn phải cuốn cái khăn lù lù, nhưng rồi mấy hôm tôi cũng quen thật, ko thấy nóng bức và khó chịu nữa. “Quàng thêm cái khăn vào, mình đã đẹp trai rồi lại càng thấy phong độ hơn” – tôi tự suy diễn khi ngắm mình trong gương, cơ mà chẳng hiểu sao tôi vẫn thấy cái khăn của chị Mỹ cho tôi vẫn đẹp nhất, tôi thấy mình lớn hơn hẳn khi quàng chiếc khăn ấy. Tuy thế nhưng tôi chẳng đụng đến, toàn quàng cái khăn xí được của con Ngọc với cái mà em Phương tặng tôi.

Những lần gặp gỡ chóng vánh của tôi và em Phương vẫn đều đặn diễn ra, bây giờ thì cả trường tụi nó biết tôi với em ấy là 1 đôi rồi, có đứa còn đánh giá “trai tài gái sắc” nữa ấy chứ! Sướng quá! Mặc dù tôi đã nói yêu thương gì đâu. Bọn bạn tôi thấy mọi chuyện tiến triển tốt đẹp cũng mừng lắm, ko phải bày cách cho tôi nhiều nữa, giờ tôi có thể độc lập chiến đấu được rồi!

Mới có vài lần được nghỉ học, vài trận đá bóng mà vù 1 cái đã đến 20/11. Năm nay trường tôi ko làm gì to tát cả, buổi sáng tập trung 1 tiết để chúc mừng các thầy cô, hát hò vài bài, tặng hoa vài lượt là xong. Nhưng phần hấp dẫn nhất không phải là ở đó mà là cái thông tin mà tôi có vinh dự được công bố, tôi đảm bảo cả trường sẽ nổ tung vì vui sướng. Tôi đứng nơi bậc thềm của dãy nhà khối 10, bên hông của cái sân khấu nhỏ dựng tạm chờ đến lượt mình ra “trình diện”, tôi nhận ra bé Trang, em Phương đang ngồi phía dưới nhìn tôi. Em Phương cười với tôi và chỉ chỉ vào chiếc khăn ý nói tôi chính lại, tôi ước gì có em ấy đứng bên chính mình luôn thì thích biết mấy! Đang mãi cười mà nhìn em nó cười thì bất ngờ tôi bị bịt mắt bởi 2 bàn tay ấm áp, mềm mại

- Đố biết ai đây! – Giọng 1 người con gái phía sau đã được chỉnh để tôi ko nhận ra vang lên

- Làm trò gì thế? Thôi nào! – Tôi nói sau khi cố gắng mà vẫn ko nhận ra được là ai, chỉ thấy một mùi thơm nhẹ nhàng thoát ra từ người con gái ấy

- Đoán được thì sẽ thả ra! – Vẫn là cái giọng méo mó ấy

- Thôi sắp đến lượt anh lên sân khấu rồi! Tha cho anh đi nào em gái xinh đẹp! – Tôi vẫn chưa nhận ra ai, chỉ cảm nhận người đó hình như phải cao bằng tôi

- Xinh đẹp thì đúng rồi nhưng mà “em gái” thì xem xét lại nha cưng! – Người ấy vừa bỏ tay ra thì đã cho tôi 1 cái cốc đầu

Tôi ko tin vào mắt mình khi quay người lại, trước mắt tôi là một cô gái điệu đà trong chiếc áo choàng dài đến đầu gối, cổ cuốn hờ chiếc khăn trắng rất dài, mái tóc nhuộm màu hơi xoăn, làn da trắng ngần, hồng hào và đôi môi đỏ mọng đang cười với tôi.

- Trời! Chị Mỹ? Chị về khi nào thế? Sao lại ở đây? - tôi ríu rít vui mừng

- Về hôm qua rồi, nay ra thăm thầy cô chút!- Chị ấy vẫn cười

- Để chị xem nào! Lâu quá rồi ko gặp, em chị lớn quá rồi, đẹp trai, người lớn hẳn ra này! Giờ ra dáng lắm rồi! – Chị Mỹ vừa ngó nghiêng nhìn tôi vừa nói

Gặp lại chị Mỹ tôi mừng quá, quên mất cả mọi thứ xung quanh, suốt từ tết năm lớp 11 đến giờ, gần 1 năm rồi tôi mới gặp lại chị ấy, lên thành phố ở nhìn chị ấy lại càng sang trọng và quyến rũ hơn. Tuy nhiên chị Mỹ với tôi bây giờ không còn cái cảm giác rạo rực như hồi lớp 10 nữa, tôi đã lớn, đã hiểu chuyện hơn nhiều rồi, tôi coi chị ấy như chị của mình vậy, một người chị xinh đẹp đúng nghĩa đen nhé các bạn.

- Vâng, em cũng thấy lớn với chừng chạc ra bao nhiêu, đẹp trai hơn hẳn nhỉ? – Tôi cười đùa lại

- Tất nhiên rồi! Em trai của chị chơ mà! – Chị ấy cười tít mắt với tôi

Hai chị em mừng húm, nắm tay nắm chân cười cười nói nói. Phía dưới sân trường tôi thấy có tiếng xì xầm từ khu lớp 12 đang ngồi “Việt Mỹ kìa”, “hát đi, hát đi”, Mấy đứa nhận ra chị ấy đang bàn tán rồi hò hét

- Hơ, bà chị! Về khi nào thế? Bọn nó đang bảo lâu lắm rồi chưa được thưởng thức song ca của 2 chị em nhà bà kìa! Nay làm đoạn đi! – thằng Dũng ở đâu chạy ra hớn hờ nói

- Mới về, hát hò gì! Để lớp trẻ phấn đấu đề! – chị Mỹ cười nói lại

- Thôi, đằng nào tí nữa cũng phải hát 1 bài mừng thầy cô, chị hát với nó đề, em khỏi phải hát. – thằng Dũng nài

- Oh’, thôi lát chị hát với em đi. Bài “Người thầy” ấy, trước hát mãi còn gì! – tôi nói thêm vào

- Nhưng mà.... – chị Mỹ tỏ ra ngại

- Ngại ngừng gì, thể hiện chút đi! Lâu ko dc nghe chị hát bọn nó cũng “mót” lắm rồi! – thằng Dũng đùa vào

Thế là tôi lại “song ca” với chị Mỹ 1 lần nữa, bọn lớp 12 thì hò hét ầm ầm, các thầy cô cũng vui mừng, phấn khởi lắm, có khối 10 với khối 11 thì ngồi bàn tán xì xào chút, có lẽ vì bọn nó không biết chị Mỹ là ai. Tôi đưa mắt về phía chỗ em Phương ngồi, “ơ hay, sao em ấy lại cúi mặt?” – tôi thất thần trái ngược hẳn với những dự tính trong đầu, xiu nữa thì quên cả hát. Tại sao thế nhỉ?

Kết thúc cái màn hát hò, bây giờ mới đến phần quan trọng, tôi nán lại chờ ở dưới im lặng, đưa mắt nhìn về chỗ em Phương thì em ấy đã ...biến mất! “Chuyện gì vậy trời? Tôi chẳng hiểu gì cả”, đưa mắt sang chỗ bé Trang thì nó nhìn tôi lắc đầu nhưng mà vẫn cười. Thôi đành chờ xong vụ này rồi giải quyết vậy!

“Mình có 1 tin quan trọng muốn thông báo cho các bạn, im lặng nhé” – tôi bắt đầu

“Được sự đồng ý củabla.....bla.... năm nay, nhân dịp kỉ niệm 50 năm thành lập trường, chúng ta sẽ được cắm trại tại trường vào dịp 26/3”

Tôi chưa nói dứt câu thì phía dưới đã nổ tung vì vui sướng, mũ nón, khăn len, giày dép bay tứ tung cả, bọn nó còn chẳng chờ cho tôi nói hết là cắm trại bao lâu, như thế nào nữa! Chờ đợi, hồi thúc im lặng mà ko được, tôi đành chỉ biết cười rồi bỏ xuống phía dưới, thôi thì chi tiết phát giấy về từng lớp sau vậy.

Tôi muốn đi kiếm em Phương, tôi nhìn ngó đủ nơi mà không thấy em ấy đâu cả, lại vướng chị Mỹ với mấy đứa nữa chứ, chẳng bỏ đi được, đành phải đứng nói chuyện với mọi người mà trong lòng nơm nớp lo lắng

- Anh Hoàng! Lát lẽ học anh qua chỗ nhà trọ em nhé! Cái Phương nó ăn cơm ở đấy rồi chiều đi học luôn. – bé Trang chạy lại thông tin cho tôi

- Vậy à? Lúc này tự nhiên Phương bỏ đi đâu đấy? Có chuyện gì à? – tôi vô vấp hỏi

- Không biết. Để về em dò hỏi xem sao, lát anh nhớ về qua nhé! – nó nói rồi chạy vút đi

Mấy tiết học trôi qua mà tôi đứng ngồi không yên, trong đầu suy nghĩ đủ đường mà chẳng hiểu chuyện gì, chỉ chờ hết 5 tiết rồi phóng vút về chỗ trọ của bé Trang. Vừa bước vào cổng, tôi đã nghe thấy tiếng bé Trang với em Phương đang cười đùa, cơ mà thấy tôi thì im bặt, bé Trang đang nấu cơm còn em Phương thì ngồi trên ghế đọc sách gì đó.

- Sao anh lại về đây? Em tưởng anh đi chơi với mọi người chứ? – bé Trang nói

- Mọi người nào? – Tôi chả hiểu gì, nhìn em Phương thì em ấy chẳng thèm ngược nhìn tôi

- Thì cái chị hồi sáng hát với anh ấy! Tưởng đi chơi với chị ấy? – vẫn là bé Trang

Á à, thì ra là thế! Tôi hiểu rồi! Thì ra là em Phương ghen với chị Mỹ đây mà! Mẹ ôi, lần đầu tiên tôi rơi vào hoàn cảnh này, vừa buồn cười vừa thấy lo lo, cứ nhìn em Phương xem có phản ứng gì không mà em ấy cứ cắm mặt vào cuốn sách, cứ như là tôi ko có ở đó vậy!

- Chị đấy là ai thế anh? – Trang nó hỏi tiếp

- À, chị Mỹ, trước học trường mình, hơn anh 2 khóa

- Anh với chị ấy có vẻ “thân mật” nhỉ? 2 người có gì ko đấy? – nó hỏi tiếp

- Có gì là có gì? Chị anh đấy em gái! Đừng có mà nói linh tinh! – Tôi cố tỏ ra nghiêm túc, nhìn em Phương xem phản ứng thế nào mà em ấy vẫn ngồi im

- Chị anh á? – bé Trang hỏi như ngạc nhiên

- Ko phải chị thật, hồi anh mới vào lớp 10 có chơi với chị ấy, sau cũng thân, giờ chị ấy ở trên HN, lâu lắm rồi mới gặp! – tôi phân trần

- Nay em ở đây ăn cơm à? – Tôi lân la lại hỏi em Phương

- Vâng! – em nó trả lời cụt lủn, vẫn ko nhìn tôi

- Lúc này anh hát hay ko? – tôi cố gợi chuyện

- Dạ, cũng được. – em nó vẫn lạnh tanh

- Mà lúc anh nhìn xuống ko thấy em đâu cả, năm nay trường mình cắm trại đấy, biết k?

- Em đi ra ngoài chút, em có nghe anh nói mà! – em nó vẫn ko rời cuốn sách

Tôi hết cách rồi, chẳng biết làm thế nào nữa cả, không khí im lặng bao trùm lên căn nhà

- Anh Hoàng ở đây ăn cơm luôn nhé! – bé Trang gợi ý

- À ko! Anh phải về nhà, lúc sáng vội đi quên mang sách chiều học rồi! Mà thôi anh về đây, mấy đứa ăn cơm đi còn đi học nữa

- Vâng! – em Phương ngược nhìn tôi rồi vẫn buông câu cụt lủn

- Nó giận anh rồi đấy! Từ từ em nói cho ! – bé Trang thì thầm khi tiễn tôi ra ngõ

Hai hôm sau, mọi chuyện chẳng tiến triển gì cả, em Phương vẫn giữ cái thái độ lạnh lùng mặc dù ko tránh mặt tôi, lòng tôi như lửa đốt. Qua xin lời khuyên mấy đứa bạn thì bọn nó bò lẩn ra cười khi thấy bộ dạng của tôi, chúng nó ko chịu tư vấn, bắt tôi tự giải quyết “chuyện nội bộ”. Đúng là bọn dở hơi

Một buổi chiều đông rét mướt, năm nay gió mùa về sớm, vừa mới bắt đầu mùa đông mà đã lạnh tím cả thị trấn rồi, tôi đang ngồi trong lớp nghĩ cách làm hòa với em Phương thì trời đổ mưa phùn. Tôi chợt nhớ ra bé Trang có nói với tôi về sở thích kì lạ của em Phương. “Cơ hội làm hòa đây rồi” – tôi nghĩ rồi chờ hết giờ là phi thẳng về nhà con Ngọc

- Kiếm cho tao cái ô đẹp đẹp tí mày! – tôi nói khi thấy nó

- Mày ko có áo mưa à? Để tao lấy cho cái áo mưa chứ ô làm gì?

- Mẹ, ai mặc áo mưa, lấy cái ô nào đẹp nhất ra đây mau! – Tôi giục nó

- Đây, đồ hơi hay sao mà lại đòi đi ô? Cho mày mượn cái này củamẹ tao đây! – Nó trở ra dọn tôi với cái ô màu xanh nhạt trên tay

- Tao đi tán gái! Cất xe cho tao, nay tao đi nhờ xe Phương về – Tôi cười với nó rồi cuốc bộ quay trở lại trường

Ngồi uống nước chè chém gió với bác bảo vệ 1 lúc thì cũng đến giờ khối 10 tan trường, mưa lất phất vừa đủ đẹp, cái mưa phùn mùa đông mà, ko mặc áo mưa thì ướt mà mặc áo mưa thì giống bị hâm, đồ hơi thật! Tôi tiến vội đến cửa lớp em Phương khi có mấy đứa từ trong lớp bước ra về, em Phương nhìn thấy tôi nhưng cứ vờ như ko thấy gì hết vậy

- Đi ra đây với anh 1 chút nhé? – tôi đứng chắn khi em ấy bước ra

- Đi đâu anh? Mà đứng ra đây ko có bọn nó nói! – Em nó kéo tôi xích ra khỏi cái cửa lớp

- Đi dạo phố! Anh đi lấy xe nhé? – Tôi cười

- Đưa cái ô đây, em tự đi! – Em nó nói rồi giật lấy cái ô trong tay tôi

Hơ, thành công 50% rồi! Tôi chạy theo em nó, chui tọt vào ô, vậy là 2 đứa hiên ngang bước đi trong sân trường dưới 1 cái ô trước ánh mắt và lời xì xào của mấy đứa khối 10. Tôi thấy em nó cũng tủm tỉm cười nhanh lắm.

- Bạn em khen 2 đứa mình đẹp đôi kìa! – Tôi đánh liều ghé tai em Phương nói

- Ai thêm? – em ấy quay ra lườm tôi 1 cái rồi rảo bước đi, ko cho tôi đi chung ô nữa

“Ơ” – tôi ngạc nhiên trước vẻ lạnh lùng của em ấy, tôi cứ nghĩ là mình làm hòa được rồi cơ, chẳng biết nên đi tiếp hay dừng lại, tôi đành ra cổng trường chờ em nó vậy. Chiếc mini nhật hiệu “tia sét” vừa ra khỏi cổng trường, tôi đã nở 1 nụ cười thật tươi với em nó rồi tiến lại, em nó vẫn đáp lại tôi bằng cái thái độ lạnh tanh

- Cho anh đi ké nhé?

- Xe của anh đâu ko lấy mà đi!

- Xe anh để kia, cơ mà có mỗi cái ô thì 2 xe sao mà che được. – Tôi giả lả

- Vậy đây, trả ô cho anh! – Em nó nói rồi dúi cái ô vào tay tôi

“Sao thế nhỉ?, chẳng lẽ giận mình chuyện linh tinh ấy mà lâu vậy sao?” – tôi đứng thần người nhìn em nó quay đi dưới màn mưa lất phất. 1 bước, 2 bước, 3 bước vẫn không hề quay lại. “Mình thật bại rồi sao?” – tôi cúi mặt tuyệt vọng, tính quay đi

- Ê này! Anh tính ko đi thật đấy à? – em Phương quay lại gọi tôi

- Đi, đi chứ! – tôi mừng hùm

- Ai thêm cười với anh? – em Phương lại buông 1 câu lạnh lùng

- Thôi tha cho anh đi mà! Anh chở đi dạo lòng vòng nhé? – tôi gãi đầu, cái mặt rõ là thật thà, tôi nghiệp

- Còn phải để xem thái độ của anh thế nào đã! – em Phương nói rồi ngoắc tôi lên xe.

Hoho, thì ra cái trò giận hờn này cũng vui phết! Chở em Phương đi dưới màn mưa, 1 tay che ô cũng thấy lãng mạn thật, tôi cố gắng nói những chuyện gì đó vui vui để em ấy quên vụ kia đi, chở em nó đi lòng vòng qua khu phố mới, nơi đó có quán kem mà mấy đứa con gái bạn tôi hay ăn.

- Đền cho em 1 châu kem nhé? – tôi gợi ý khi đi gần đến quán

- Anh cũng giỏi nịnh quá nhỉ? Sao anh biết em thích ăn kem?

- Anh mà! Sao không biết được cơ chứ!

- Xì, thôi đi, chắc lại cái Trang nó kể cho anh chứ gì? Đã vậy em ăn cho anh hết tiền luôn! – Em Phương ra giọng hờn dỗi

- Em ăn kem gì? – Tôi hỏi khi 2 đứa đã vào quán

- Kem gì đắt nhất ở đây em ăn! – Em nó vênh mặt, nhìn kiêu căng quá!

- Ax, vậy ngồi ăn đi nhé! Anh qua nhà bạn mượn thêm tiền! – tôi vờ lật đật đứng lên

- Này! – Em nó giận dỗi

- Hihi, đùa thế thôi, anh gọi cho em 10 ly đắt nhất nhá! – tôi nhăn nhở

-Anh giỏi lắm! – Em Phương giờ giờ nắm đấm vào mặt tôi rồi phì cười khi tôi nhăn mặt lại

“vậy là cuối cùng em nó cũng chịu cười rồi” – có lẽ đây cũng là nụ cười xinh xắn, dễ chịu nhất của em nó từ ngày tôi gặp mặt, nó giúp tôi trút bỏ được bao nhiêu gánh nặng trong người

- Mà từ nay anh ko được qua lớp em tìm em nữa đâu nhé! –em Phương vừa chấm chấm miếng kem vừa nói

- Sao vậy? – tôi ngơ ngác

- Thì bọn nó cứ nói linh tinh!

- Nói linh tinh gì? Anh thấy bạn em bảo “trao tài gái sắc” đúng quá còn gì? – Tôi liếc 1 phen nữa

- Anh mơ à? Gái sắc thì đúng rồi nhưng trao tài thì phải xem xét lại!

- Chẳng lẽ như anh mà còn chưa tài? – tôi vênh mặt

- Anh cứ như ở trên mây xuống ấy! Ăn đi! – em nó bĩu môi với tôi

- Mà hôm rồi em thấy có câu bên lớp 10 chuyên đi bưng đồ thí nghiệm cho thầy, anh ko làm nữa à? – em Phương hỏi tiếp

- Đạo này anh bận quá, với lại lớp 12 rồi, phải kiếm cho thầy đệ tử khác chứ! Thỉnh thoảng anh lên nghịch thôi!

- Cái đó có gì hay đâu mà nhiều người hâm mộ thế nhỉ? – em Phương nói bang quơ

- Mà cái Trang càng ngày nó càng giống anh! – tự nhiên em nó chuyển chủ đề qua tôi

- Là sao? – tôi ko hiểu

- Thì suốt ngày nó cứ ôm lấy mấy cuốn sách, nó kêu là phải cố học để theo kịp lớp! Em thấy nó cũng mang cặp rồi ôm thêm mấy cuốn sách nữa giống y như anh vậy!

- Hihi, nó chịu học cũng tốt chứ sao! Mà em học mấy thầy cô đó tốt chứ? Để ôm nào anh kiếm cho em ít sách nhé?

- Dạ thôi, em nhiều sách lắm rồi! Em ko tu luyện được như anh em nhà anh! – em nó nói rõ chưa ngoa

- Em ăn đi, kem chảy hết bây giờ kìa! – tôi chuyển chủ đề giục em nó

Nhìn em nó ăn nhỏ nhẹ như con mèo ấy, vừa ăn vừa ngắm nghía cái ly kem như có gì đó đặc biệt lắm, lúc này trông em ấy cũng ngây thơ quá đỗi!

- Sao em lại thích đi ăn kem mùa đông? – tôi hỏi

- Dạ thì đi ăn ngồi lạnh lạnh, vừa ăn vừa run, em thích thế! – em nó trả lời đơn giản rồi lại cười híp mắt

- Vậy từ nay hôm nào rảnh anh lại chở em đi ăn kem nhé? – tôi được đà

- Anh quen em được bao lâu rồi ấy nhỉ? – em nó hỏi lại

- Humh, tính từ ngày em xô, à nhầm, anh xô vào em đến nay thì hơn 2 tháng rồi! – tôi nhăm tính

- Hơn 2 tháng mà đã đòi rủ người ta lúc nào rảnh thì đi ăn kem! Phải xem xét lại anh rồi! – em nó ra vẻ suy tư

- Sao lại xem xét lại anh?

- Hì, ko có gì! – Em nó lại cười trừ

Tôi chẳng dám hỏi thêm, cứ ngồi nhìn em nó ăn từng miếng kem mà lòng cũng thấy ngọt ngào. Nhiều lúc tôi muốn nói câu gì đó như trong lòng đang nghĩ nhưng lại bị vướng cổ họng, chẳng nói nên lời. Chở em ấy về, 2 đứa vừa đi vừa huyền thuyên đủ thứ chuyện, em ấy còn bắt tôi hát cho nghe nữa! Đúng là cũng khổ thật!

13. Chương 13

Từ hôm làm lành được với em Phương, mọi chuyện lại trở về quỹ đạo ban đầu, vẫn là thỉnh thoảng gặp, thỉnh thoảng đi chung 1 đoạn ngắn và những câu thăm hỏi đơn thuần, tôi chưa dám tiến xa hơn. Bọn bạn tôi thì quả quyết là em Phương chết tôi 100% rồi, nên đầu tư thêm nhiều thời gian chút nữa, đánh nhanh thắng nhanh, giải quyết dứt điểm. Nhưng thời gian đối với tôi là thứ xa xỉ, từ ngày quen em Phương tôi đã cố gắng “tiết kiệm” lắm rồi nhưng vẫn chẳng thấm vào đâu. Bài vở thì ngày 1 nhiều, đề nọ đề kia chất lên như núi, may mà năm nay bọn tôi bỏ tiết mục thi HSG ko có anh em cũng đến chết vì kiệt sức mất! 1 lần được gặp em Phương đã khó, 1 lần gặp để “tâm sự” thì tôi biết đào đâu ra.

Mùa đông năm nay quả là lạnh thật, 2 áo đối với tôi bây giờ ko còn đủ nữa rồi! Sáng thì sương mù, chiều mưa phùn, trời chưa 5h đã tối, còn biết rủ em Phương đi đâu nữa! Quay đi quay lại rồi Noel cũng đã đến nơi, tôi chưa kịp hẹn em Phương đi chơi nữa, thật ra là ko biết hẹn thế nào khi mà Noel tôi phải đi học đến 9h tối mới về. Hôm nay cái Ngọc nó lại bảo tranh thủ qua nhà nó có việc gì ko biết nữa!

- Nhà con đâu rồi U? – tôi đùa hỏi mẹ cái Ngọc

- Ở trên nhà ấy, chúng mày lại đi chơi đâu hả? – Mẹ nó vừa bán hàng vừa trả lời tôi

- Ko, con qua thăm nhà con tí!

- Lên phòng nó mà chơi, U đang bận!

Tôi vẫn đùa với mẹ cái Ngọc như thế, thân quen mà, nhiều khi đến nhà nó mà tôi còn tự nhiên hơn cả nhà mình nữa

- Này, mày cầm lấy! – cái Ngọc chìa ra trước mặt tôi một gói quà đã bọc đẹp đẽ, phẳng phất mùi thơm nữa

- Cái gì đây? Quà cho tao à? – tôi ngạc nhiên

- Mày hâm à? Tao chuẩn bị ày mà đi tặng cái Phương ấy! – nó nói rồi ngồi phịch xuống cạnh tôi

- O sao lại? – tôi đã nhờ nó gì đâu

- Bạn bè với nhau tao lạ gì mày! Học đã ko có thời gian rồi còn học chúng nó yêu với đương! Cầm lấy đi, tao làm trước ko 1 2 hôm nữa mày cũng lại nhờ à!

- Hihi, bạn tốt có khác! – tôi cảm động lắm, có lẽ trong những người con gái tôi quen, chỉ có nó là quan tâm đến tôi nhiều nhất thôi

- Mà cái gì đây? Mày phải nói tao biết chứ? Tao còn trả tiền mày nữa! – Tôi cầm cái hộp lên thấy nặng nặng

- Thôi, cái này coi như tao ày! – nó nhìn tôi cười

- O đệt! Quà cho gái chứ có phải cho tao đâu! Chuyện nào ra chuyện đấy chứ! Mà cái này là cái gì? – tôi hỏi lại

- Mỹ phẩm đấy, hàng xịn. Tao thấy con Phương nó cũng ăn diện, nghe mày nói là nhà cũng khá. Chịu chơi 1 lần đi! – Nó nói rồi hích vai tôi

- Mỹ phẩm à? Liệu ỏn ko đấy? – tôi ko nghĩ là mình sẽ tặng thứ này.

- Mẹ mày, hàng xịn từ Mỹ đấy, đứa con gái nào nhìn thấy chả thích! – Nó lên mặt với tôi

- Hàng Mỹ? Mày đào đâu ra? Thế này...? – tôi bối rối

- Mà có nhớ cái lão tao hay kể thích tao ko? Lão ấy sang Mỹ rồi, quà lão ấy tặng tao đấy! Mà tao chẳng dùng, bao nhiêu thứ lão ấy tặng tao toàn cho hết đấy thôi

Tôi nhớ ra cái tên mà con Ngọc mỗi lần có kẹo bánh ngon ngon hay quà gì đặc biệt cho bọn tôi là nó lại kể. Tên đó thích nó lắm mà con Ngọc nó có ưa đâu, nghe nói hồi trước lão ở Singapore, giờ qua mỹ rồi sao?

- Thật ko đấy mà? – tôi hỏi lại

- Mà vì gái mà nghỉ nghề tao nữa đấy hả? – Nó nhìn tôi vẻ giận dữ

- Ko ko, mẹ, hâm à? Là tao thấy ngại thôi, với lại làm thế, tặng thế dc ko?

- Được! Mà nghe tao hay nghe mấy thằng kia (ý nó là mấy thằng bạn tôi)

- Thì nghe cả 2! Humh, cảm ơn mà nhiều, để tao kiếm quà tặng lại mà là huê nhé! – tôi ngại thật

- Mà mỹ phẩm nó xài xong rồi thôi! Phải có cái gì nữa chứ? – tôi gợi ý thêm

- Vậy để tao bỏ vào 2 con lật đật nhé! 1 con là mà còn 1 con là nó!

- Uh, được đấy, tao cũng thích 2 con đấy! – tôi mừng rơn, tôi biết con lật đật mà cái Ngọc nhắc đến nhìn dễ thương lắm

- Mà này, tao nói thật mà đừng buồn nhé! Con Phương thì đúng là ko chê được nhưng tao thấy nó với mà cứ sao sao ấy! – con Ngọc tự nhiên suy tư

- Sao là sao?

- Tao sợ mà hiền quá, nó bắt nạt, với lại – Nó bỏ lửng

- Nói nhanh xem nào! – Tôi giục, nó hiểu tính thôi ko thích thế

- Tao có linh cảm ko tốt, tao sợ nó sẽ làm mà buồn! – Con bạn tôi xù mặt

- Mà lo cho tao quá hóa suy nghĩ lung tung rồi! Yên tâm đi, dù có thế nào tao cũng ko làm mà thất vọng đâu (nó muốn tôi chú tâm học hành). Mà thấy tao vẫn giữ được phong độ đỉnh cao đấy thôi, tao mà học thì trời có sập cũng vậy thôi mà! – tôi an ủi nó

- Ủ, cảm mà cũng chẳng được, thôi thì đến đâu hay đến đó vậy!

Tôi rời nhà con Ngọc, ko mang quà về mà để đó rồi Noel lấy sau, vừa đi vừa nghĩ mình thật là tốt số khi có được con bạn như thế. Cả đám chơi với nhau, tôi hiểu tôi là đứa mà nó quan tâm nhất. Lúc nào nó cũng sợ tôi chơi bởi nhiều, có lúc còn kiểm soát, cảm tôi thế này thế khác nữa! Rồi nó lại bảo tôi ngốc, thật thà, dễ bị lừa nên bao nhiêu lần bọn bạn tính mai mối cho tôi nhưng nó cũng cũng gạt đi, nói là con đó ko hợp với tôi. Lần này có lẽ nó thấy tôi thích em Phương thật nên nó mới ko cản nữa. Bây giờ lo sắp xếp cái vụ Noel như thế nào đây này!

Chiều 22/12 rồi mà tôi vẫn chẳng biết phải nói với em Phương như thế nào cả, đành gặp mặt rồi tùy cơ ứng biến thôi chứ biết làm sao nữa!

- Đang làm gì thế? – Tôi hỏi sau khi rón rén lại gần em nó đang ngồi ngoài sân trường

- Ui! Anh làm em giật cả mình! Em đang xem bói! Hihi – em nó ngược nhìn tôi

- Xem bói á? Thật ko đấy? – tôi ngạc nhiên

- O, anh ko tin à? Em còn xem thấy Noel anh bạn ko đi chơi được này!

“Ồ ẹt! Sao em nó biết nhỉ? Tôi có nói với ai vụ này đâu?” –tôi ngơ người nghĩ mãi mà đúng là tôi ko nói với ai cả, bọn bạn tôi cũng chưa có ý kiến tụ tập gì mà!

- Hihi, ko phải bạn ko đi chơi được mà là anh đi học 9h mới về lận! – tôi cố gượng gạo

- Mà em có kế hoạch gì chưa? – tôi hỏi nhanh

- Dạ, mấy đứa nó đang rủ đi vào nhà thờ chờ anh chơi!

- Ủ, hay đấy, nhà thờ chỗ anh Noel họ làm đẹp lắm! Em chưa đi bao giờ sao?
- Dạ chưa!
- Vậy thì năm nay phải đi thôi, bọn bạn anh cũng ra đó chơi nhiều lắm! Đi đi, rồi anh về anh dẫn vào trong nhà thờ, đẹp hơn bên ngoài nhiều! – Tôi tranh thủ gài kèo
- Thật ná? Cơ mà lúc đấy muộn rồi! – Em nó chuyển từ vui mừng sang ỉu xùi
- Anh cố gắng xin về trước, chắc 9h là về tới nơi thôi! Mà phải muộn gần lễ mới đẹp. Tin anh đi!
- Em cũng chưa đi xem bao giờ! Để em suy nghĩ đã! – em nó lưỡng lự

Sau một hồi nì nèo, thuyết phục, tôi cũng dụ được em Phương chờ mình lúc 9h ở cửa vào nhà thờ, ngày đấy ko có DTDD khổ vậy đấy, hẹn hò cụ thể từng li từng tí một. Cơ mà tôi vẫn thấy kì lạ, sao em nó biết là tôi đi học về trễ được nhỉ? Lịch học của tôi nó lung tung lắm, bạn bè tôi còn chẳng nhớ nữa là em Phương. Chẳng lẽ em ấy biết xem bói thật?

Tối đó về nhà tôi còn phải kiếm quà tặng cho con bạn thân từ ...Mẹ nữa chứ! Tôi biết con Ngọc so với tôi thì nó chẳng thiếu thốn gì, nó cũng chẳng cần đòi tôi quà cáp gì to tát, nhưng mà tôi biết có một thứ từ Mẹ tôi mà nó rất thích: món thịt kho đông. Hoho, chẳng khó khăn gì để nhờ được Mẹ tôi nấu cho nó một hộp, Mẹ tôi cũng quý con Ngọc lắm mà, biết nó thích món đấy, lần nào nấu Mẹ cũng bắt tôi mang vào cho nó một ít. Đang vui sướng vì đã “giải quyết” xong cái vụ Noel thì tôi chợt nhớ ra là còn bé Trang nữa. “Chết mẹ, tặng nó cái gì bây giờ? Mua quà thì cũng biết mua cái gì?” – tôi lục lọi trong đồng đồ nghèo nàn của mình xem có gì quý giá ko thì may quá, vẫn còn 1 hộp chả biết bánh hay kẹo của Đức, hôm trước người nhà tôi về à tôi vẫn vứt đó, ko ăn (tôi cũng ko thích ăn kẹo bánh lắm). “Cho nó cái này cũng được, dù gì nó cũng là đứa hảo ngọt” – tôi nghĩ và cười thầm.

Sáng 24, tôi đi học với 1 hộp thịt kho đông to, sách vở lĩnh kính cứ như là các Mẹ đi chợ về ấy. Tạt qua nhà con bạn vứt cái hộp thịt cho nó thì nó mừng rơn, chạy thẳng vào bếpăn sáng xừ luôn! Nó ko cưỡng lại được trước cái miệng đang thòm thèm mà! Trưa đi học về thì tranh thủ ghé qua chỗ bé Trang, gọi mãi mới thấy nó mở cửa.

- Ơc, giờ này mà còn ngủ? – Tôi tròn mắt khi thấy cái bộ dạng ngáo ngơ, lơ mơ của nó
- Em ngồi học rồi ngủ quên mất! – nó nhăn nhó mở cửa
- Thế mấy đứa kia (ở cùng với nó) đâu?
- Tụi nó đi chơi từ sáng rồi ạ!

Tôi vào nhà thì thấy sách vở ngổn ngang, chẳng biết nó học kiểu gì mà cuốn nào cũng đang mở, để hết trên bàn, dưới ghế. “Ho, con bé này càng ngày càng giống tôi thật” – tôi nghĩ thầm và cũng thấy vui khi nó chịu khó học hành như thế. Một lúc sau nó đi từ nhà tắm ra, cái mặt cũng đã tỉnh táo hơn, trông sáng sủa và dễ thương lên hẳn.

- Nhiều bài quá à? – tôi hỏi
- Dạ vâng, em đang cố học theo các bạn, sút mất 3kg rồi này! – Nó nhăn nhó
- Kết quả khả quan ko? Anh bạn quá cũng ko để ý được xem em học hành thế nào! – tôi thấy thương nó quá
- Dạ cũng tốt ạ! Tại em phải học đuổi nên về nhà phải nghiên cứu thêm. Hi! – Nó gãi đầu, cười tí mắt giống tôi lắm
- Cái này cho em ăn chơi này! – tôi lấy hộp kẹo trong cặp đưa cho nó
- Cái gì đây? – Nó hỏi ngây thơ
- Kẹo đấy, ngon lắm! – tôi đoán vậy chứ đã ăn đâu

Nó bóc luôn ra rồi lấy 1 viên cho tọt vào miệng, vừa nhai vừa suy nghĩ, tôi nhận ra cái kẹo đấy rồi, cái đó ngon thật!

- Được đây! Mà có 1 hộp thôi hả anh? – Nó phán 1 câu xanh rờn
- Ơc, chứ đòi mấy hộp nữa?
- Quà Noel của em đây à? – Nó đổi giọng dịu dàng
- Umh’, thích ko?
- Thích, cơ mà ít quá! Ko bỏ công em nói ngọt, rào trước đón sau với người ta cho anh! – Nó nói rồi bỏ đi cất hộp kẹo vào ngăn kéo
- Nói ngọt gì? – tôi ko hiểu
- Chứ ai dõ dành cái Phương cho anh, mấy hôm trước em hỏi nó bảo chưa thấy anh rủ Noel đi chơi gì cả!
- Á, thì ra là em à? Sao em biết lịch học của anh? – Tôi như hiểu ra vấn đề
- Chứ ai vào đây nữa! Hôm trước đi học em thấy lịch dạy của cô trên bảng, có thấy lớp anh học trễ!
- Uh’! Cảm ơn em nhé! – tôi cười, kể ra con bé này cũng thông minh thật đấy!
- Cảm ơn suông vậy thôi à? – Nó quay ra lèo nhèo với tôi
- Chứ giờ muốn gì nữa?
- Cho em ít sách của anh! Hihi, em nghe nói anh có nhiều sách hay lắm! – Nó nũng nịu

Đúng là tôi có nhiều sách hay thật, sách của tôi toàn là của các anh, các chị để lại cho. Hồi đấy anh tôi học xong cấp 3, bạn bè anh ấy cũng cho tôi nhiều sách lắm, mọi người còn nói tôi có cả 1 gia tài vô giá mà! Nhưng cho bé Trang sao được? Ko phải vì tôi keo kiệt mà bây giờ sợ chưa phải lúc, nói thẳng ra là tôi sợ nó chưa đủ trình.

- Vậy phải để hôm nào anh kiểm tra xem trình xem đến đâu đã!
- Xì, cái đồ keo kiệt, khinh người vừa thôi chứ!
- Keo kiệt cái gì, anh đưa cho rồi đến lúc đừng có nói là em ko nhận được nhé? – tôi đầu hàng nó rồi
- Hihi, anh nói thật nhá! – Nó mừng rơn
- Anh mà phải nói dối em à? Thôi thay đồ đi, anh dắt ra ngoài kia ăn cơm, coi như mời thêm 1 bữa!
- Dạ! – Nó “dạ” rõ to rồi tung tăng chạy đi thay đồ

Ngồi nhìn theo nó tôi lại thấy vui vui, nó khác hẳn với em Phương, lúc nào cũng vui tươi, hồn nhiên, hình như chẳng biết suy nghĩ gì hay sao ấy. Nhưng mà được cái biết nghe lời, từ ngày tôi bảo nó phải “dịu dàng”, nó cũng nhỏ nhẹ hơn hẳn, thấy cũng giốngcon gái lắm rồi!

Tối đó tôi ngồi giải hết mớ bài như một thằng điên vậy, cuống cuống, nháo nhào, mấy đứa học với tôi cũng không hiểu chuyện gì xảy ra. “Phù, tiết kiệm được 30 phút, đúng như kế hoạch” – tôi lẩm bẩm rồi xin phép cô cho về trước, phóng như điên ở trên đường, còn phải về nhà cất xe rồi xin Mẹ cho đi chơi chút nữa. Ra đến nhà thờ thì vừa đúng 9h, may thật! Tôi tìm đến chỗ hên thì đã thấy em Phương với mấy đứa bạn đứng cười nói, ngó nghiêng ngắm cảnh ở đó. Em Phương hôm nay mặc cái áo khoác màu hồng, đi đôi giày bệt màu hồng luôn, cái khăn trắng cuốn hờ trên cổ nhìn dễ thương quá!

- Em chờ anh lâu chưa? – tôi cười gãi đầu khi lại gần
- Dạ mới thôi ạ, em với bọn bạn đi lòng vòng này giờ mà! – em Phương cười với tôi trả lời
- Anh Hoàng học về trễ thế? Bọn em đi chơi hết cái nhà thờ này luôn rồi! – 1 đứa bạn em Phương chọc tôi
- Hết thật chưa? Vào trong nhà thờ chưa? Đi ko anh dẫn vào! – tôi biết là có chỗ bọn nó chưa được vào mà
- Thôi, cho anh mượn bạn em đi chơi đấy, bọn em lang thang ngoài này được rồi. – con bạn em Phương nháy mắt với tôi rồi dặn em nó cái gì đó

Còn lại tôi với em Phương, tự nhiên lại thấy ngại ngại, ở đây đông người, chen chúc nhau như hội vậy, ai cũng xúng xính lắm. Tôi đành chỉ em Phương mấy thứ bên ngoài nhà thờ, giải thích cho em nó hiểu chođỡ ngại và cũng là để xóa đi cái không gian yên ắng này.

- Vào trong nhà thờ chơi ko? – tôi quay qua nói khi em nó đang nhìn theo hướng chỉ tay của tôi

- Vào được không? – em nó cũng có vẻ hứng thú

- Đáng lẽ thì không được, nhưng mà anh là thổ địa ở đây mà, với lại bây giờ chưa có lễ, vào xem chút cũng hay lắm!

- Hi, dạ vâng, em chưa vào nhà thờ bao giờ đấy! – em phương lại cười híp mắt

Tôi định nắm tay em nó dắt đi như bao người khác nhưng mà thấy ngại quá, bao nhiêu là người biết tôi mà, với lại em ấy cứ dút tay khư khư trong túi áo nữa. Tôi để em Phương đi trước, tôi bám sát ngay phía sau, vừa vào nhà thờ vừa chào mấy người đang làm ở trong đó, toàn bà con hàng xóm với tôi mà!

- Ôi, vào trong này ấm hần lên! – e, Phương xuýt xoa

- Ủa? Nãy giờ em ko đeo gang tay à? – tôi ngạc nhiên khi nhìn thấy đôi tay trần của em ấy bỏ ra khỏi túi

- Dạ ko, lúc nãy nghịch mấy thứ em bỏ ra rồi! – em nó lại cười híp mắt

- Đi vào đây, anh chỉ cho nhiều thứ đẹp lắm!

Tôi nắm lấy tay em Phương rồi dắt đi, rất tự nhiên thôi. Thật kì lạ, em ấy không rút tay lại như bọn bạn tôi vẫn nhắc nhở, ngoan ngoãn để bàn tay ấm áp trong tay tôi, tôi cảm thấy trong lòng rạo rức, phấn khởi lắm. Nhìn em ấy ngây thơ, trong sách và ngơ ngác trước vẻ lộng lẫy của bên trong nhà thờ, tôi cứ nghĩ em ấy là một thiên thần cơ đấy!

- Đi lên đây!

Tôi kéo em ấy tiến gần hơn lên phía Linh mục hay làm lễ, em ấy rụt rè trước ánh mắt của vài người đang trang trí lại trong đó. Đáng lẽ ra là chỗ này tôi không được phép lên, cũng chẳng ai cho lên vì tôi là người ngoại đạo. Nhưng vì ai cũng biết tôi cả, ngày còn bé cũng theo các cô chú hàng xóm đi lễ suốt nên bây giờ tôi vào cũng ko ai ngăn cấm gì, với lại mình cũng biết ý nữa.

Phía trên nhà thờ sáng rực, cách xa hẳn mấy người đang làm ở phía dưới (nhà thờ rất rộng mà), nhìn em Phương sáng rực lên dưới ánh sáng của đèn điện phản chiếu qua những bức tượng và các đồ vật linh thiêng, tôi thầm nghĩ em ấy đúng là thiên thần thật rồi. Tuy nhiên đối với tôi bao nhiêu thứ huyền ảo, lộng lẫy ở trong này không thể lung linh bằng đôi mắt của em ấy, đôi mắt của thiên thần.

- Thấy chỗ này không? Chỗ này là chỗ cô dâu chú rể đứng làm phép cưới đấy! – tôi chỉ tay về cái bục nhỏ nhỏ ở giữa!

- Thật á?- em nó nhìn tôi hỏi lại

- Thật chứ, như phim ấy! – tôi quả quyết

- Có muốn thử ko? – tôi lấy can đảm nói liều

- Anh hâm à? – em ấy quay qua nhìn thẳng vào tôi

4 mắt nhìn nhau, tự nhiên cảm thấy ngượng ngùng và im lặng, lúc này nhìn em ấy lại càng xinh đẹp hơn. Tôi thấy bàn tay em ấy tựa quây trong tay tôi, rồi em ấy rút tay lại, quay đi chỗ khác, đưa mắt nhìn ngắm xung quanh, tôi vẫn đứng đó tiếc nuối.

Nhìn em Phương từ phía sau, tôi chỉ muốn choàng tay ra ôm lấy em ấy vào lòng và thì thầm những điều trong lòng tôi đã khao khát mấy tháng nay. Tôi đã định làm như thế, lúc này chẳng thấy ngại với mấy người đang bận bịu phía dưới nữa, nhưng tôi chợt nghĩ đây dù sao cũng là chỗ linh thiêng, ko phải với tôi nhưng tôi cần phải biết tôn trọng mọi người nữa nên đành kiềm chế vậy. Tôi tiến lại, lại nắm lấy bàn tay đang hờ hững của em Phương và nói chuyện, em ấy thoáng giật mình nhưng rồi cũng đáp trả cái nắm tay của tôi. 2 đứa cứ dắt tay nhau đi vòng quanh trong nhà thờ, thật là hạnh phúc biết bao, tôi cảm nhận được tình yêu chan chứa đang bao trùm lên 2 đứa chúng tôi.

- Tặng em này! – tôi với trong cặp ra cái gói quà lúc này qua nhà con Ngọc lấy
- Cái gì đây anh? – em Phương nhìn tôi hỏi
- Quà Noel cho em! Giáng sinh anh lành! – tôi thấy ngại quá, lần đầu tiên tặng quà kiểu này
- Hihi, vậy thôi à? – em nó cười rồi hỏi thêm
- Uh'....vậy thôi! – tôi chẳng nói được lời nào
- Anh đúng là hâm! – em Phương nói rồi lại nắm chặt tay tôi hơn, dắt đi hết một vòng nhà thờ

Tối đó tôi định đưa em Phương về nhưng em ấy cản, với lại cũng có mấy thằng con trai đi với em ấy nữa nên tôi tạm an tâm. Trước khi về em ấy còn ghé tai tôi thì thầm “em cảm ơn, anh ngủ ngon nhé!”. Tôi nhận thấy rõ hơi ấm từ giọng nói của em ấy phả nhẹ lên mặt mình, cả mùi thơm thoang thoảng nữa chứ! Có lẽ đêm đó là đêm đầu tiên mà tôi vừa ngủ vừa cười.

Mấy ngày sau, tôi đang lang thang trong sân trường thì em Phương ở đâu gọi tôi giật lại, em nó tung tăng vừa chạy lại chỗ tôi, vừa cười, có chuyện gì đó vui lắm thì phải

- Anh ngửi thấy mùi gì ko? – em nó đứng trước mặt tôi, rất gần cười hỏi
 - Mùithơm! – tôi cố gắng cũng chỉ nhận ra được là mùi thơm phát ra từ tóc của em ấy.
 - Thơm thế nào? – em ấy hỏi tiếp
 - Humh, rất thơmko tả được! – tôi ấp úng, tôi đâu có giỏi mấy cái trò này
 - Là mùi dầu gội anh tặng em mà! – em nó nói rồi xùi hân mặt xuống
- “Chết cha, hôm trước cái Ngọc cũng bỏ ra cho tôi xem, tôi cũng ngửi sơ sơ nhưng có nhớ cái mẹ gì đâu!” – tôi hơi hoảng tìm cách cứu chữa!
- Hi, anh có dùng mấy cái này bao giờ đâu mà anh nhớ được! Lần sau anh hứa là anh nhận ra ngay! – tôi cố nhún nhử
 - Xì, khai mau là ai mua giúp anh? – em nó nhìn tôi, chỉ tay về phía tôi như cấm tôi nói dối vậy
 - O là anh với lại chị Ngọc đi chọn. Em thích ko? – tôi lại cố cười (cố bùa cho chuẩn)
 - Em đoán đúng mà, ngốc như anh thì làm gì biết mấy thứ này! – em nó hơi quay mặt, vuốt tóc về giận dữ
 - Em nói ai ngốc đấy? – tôi giả vờ bực mình
 - Anh chứ còn ai nữa! – em nó cười rồi này
 - Hi, ngốc cũng được. Cơ mà em thích quà của anh chứ? – tôi ngây ngô
 - Không! – em nó buông tiếng lạnh lùng, nguyền tôi 1 cái rồi quay đi. Nhìn bộ dạng của em ấy tôi biết là em ấy nói vậy thôi chứ trong lòng đang vui lắm.

Mặc dù chưa tỉnh tò được với em Phương nhưng tôi biết tất cả coi như đã xong rồi, bọn bạn tôi cũng đánh giá như thế. Tôi muốn có 1 cơ hội nào đấy, rất đơn giản thôi cũng được để nói với em phương 3 từ “ANH YÊU EM” nhưng mọi thứ cứ như lảng tránh tôi. Tôi không những phải học nhiều, mà còn phải học bù để qua tết bọn tôi còn chuẩn bị cho cái hội trại, chẳng tập trung mà học hành được. Năm nay trường tôi cũng kì vọng vào đội chuyên khối A, khối B bọn tôi nhiều, 11 đứa đều nhất quyết thi DH đỗ 100% và phải trên 25d, áp lực ngày càng nặng nề, thời gian đã ít rồi lại ngày càng ít hơn.

Nhưng rồi ở hiền cũng gặp lành! Một chiều gần tết khắp cả phố đều mất điện, trường tôi cũng thế. Bọn tôi sướng như điên khi cô giáo nói là phải đêm mới có điện, vậy là bọn tôi được nghỉ trọn 1 buổi tối rồi! Tôi phóng như bay từ lớp học thêm về trường rủ em Phương đi chơi, suốt từ cái hôm Noel đến giờ tôi chưa có dịp được dạo cùng với em ấy, có mấy lần đi về học chung nhưng lần nào tôi cũng vội vội vàng vàng. Thật may mắn cho tôi là em Phương cũng vui vẻ đồng ý, có lẽ em ấy cũng muốn gặp tôi lắm!

Hôm nay em ấy học có 4 tiết, giờ mới là gần 5h, vẫn còn khá sớm, tôi quyết định đưa em ấy ra chỗ “làng sen” chơi, tôi có mấy đứa bạn học ở khu đó nên cũng ko ngại, bọn bạn tôi cũng hay ra đó chơi mà! Để xe

bên hồ nhà đứa bạn, tôi với em Phương đi bộ qua hết hồ sen này đến hồ sen khác, tôi hái cho em ấy 1 bó sen vừa tầm nở rất đẹp, nhìn em ấy cười híp mí, hai má hồng hào mới dịu dàng làm sao. Đi chán rồi lang thang lên triền dốc của cái đập lớp nhìn xuống dưới hồ xanh mướt, hai đứa nói đủ chuyện vui đùa

- Dạo này anh phải học bù để qua tết còn lo vụ cắm trại nữa, chẳng có thời gian gặp em nhiều, đừng giận anh nhé! – tôi thì thầm

- Sao lại giận ạ? – em Phương nhìn tôi hỏi

- Thì anh sợ anh ít quan tâm đến em, em lại nghĩ lung tung. – tôi chỉ nghĩ được có thế

- Anh đúng là hâm! Anh sắp thi rồi, lo học đi, em chỉ sợ anh đi chơi nhiều quá rồi ko thi được, lúc đó có mà em mang tiếng chết! – em Phương vừa nghịch mấy bông sen vừa nói

- Em yên tâm đi, anh biết tự sắp xếp mà, với lại anh học cũng tài tử lắm!

- Vâng, tài quá rồi có ngày tử! – em nó nhìn tôi bĩu môi

Hai đứa lại im lặng hồi lâu, em Phương thì cứ ngồi nghịch mấy bông sen không ngừng lại, tôi ngồi nhìn từng hành động, từng cử chỉ của em ấy, trời đã tối dần, khung cảnh cũng mờ dần đi dưới những làn sương trắng đang khẽ phủ xuống mặt hồ, 2 đứa ngồi đây mà cứ như là “tiên cảnh” ấy! Tôi thấy lòng mình rạo rực, nhìn em Phương mỗi lúc lại thấy càng thêm đáng yêu, tôi cố gắng lấy hơi, bình tĩnh, giảm căng thẳng

- Anh yêu em! – tôi ghé tai em ấy thì thầm mà như muốn rút con tim ra ngoài

- Dạ? – em ấy quay lại nhìn tôi trân trân

- Anh yêu em! Đồng ý làm bạn gái anh nhé! – tôi cố bình tĩnh nói 1 hơi rõ ràng

- Hì, nhìn anh buồn cười quá! – em ấy trả lời tôi thế đấy rồi quay đi

Tôi đơ người, chẳng hiểu chuyện gì xảy ra cả, đây là tình huống ngoài kịch bản mà mấy đứa bạn truyền đạt cho tôi. Bỗng dưng em Phương kéo tay tôi rồi ngồi dựa lưng vào vai tôi, tôi cũng vòng 1 tay trái qua người em ấy, nắm tay em ấy thật chặt, tự nhiên thấy hạnh phúc quá. Tôi cảm nhận được mùi thơm từ tóc, từ áo của em ấy, mùi ấm áp của cơ thể là hơi thở, trong lòng thấy lâng lâng, nhẹ nhàng và dễ chịu làm sao!

-Anh này, sao anh lại thích em? – em ấy thì thầm trên vai tôi

- Anh ko biết, có lẽ vì ở bên em là lúc anh cảm thấy ấm áp và hạnh phúc nhất trên đời! – câu này thẳng T.Anh dạy tôi

- Gớm, có ai bắt anh phải ăn nói ngọt ngào đâu! – em nó nhìn tôi, lại nguýt dài

- Thế lỡ bây giờ em không đồng ý thì sao? – em Phương hỏi tiếp

“Đệt, câu này ko có trong kịch bản rồi! Mấy thằng bạn tôi dạy kiểu gì thế ko biết?” – tôi hoang mang thật, chẳng lẽ em Phương ko thích tôi? Mà sao lại là “lỡ bây giờ?”. Tôi nghĩ nhanh 1 hồi rồi đánh kiêu trả lời kiểu của Hoàng fide

- Thế thì mai anh nói với cô gái khác! – tôi cố đùa cho thoát khỏi cái cảnh tra hỏi này

- Anh mà dám! – em nó lại chua ngoa với tôi

- Vậy anh theo em nói hàng ngày đến khi nào em đồng ý thì thôi!

- Hahaha, anh đúng là hâm thật mà! – em ấy cười, vui vẻ trở lại rồi

- Anh này, anh chờ em được không? – em Phương hỏi tôi sau 1 thoáng im lặng

- Chờ gì?

- Em muốn suy nghĩ, với lại sắp thi rồi, anh cũng sắp thi nữa, em muốn có thời gianem sợ Anh chờ em được không? – em nó ngập ngừng, rồi vai ngược nhìn tôi hỏi

- Uh, được chứ! – tôi nhìn em ấy dịu dàng

Em phương nhoẻn miệng cười với tôi, xinh gái lắm, hai người vẫn nhìn nhau dịu dàng như thế. Tôi đánh liều, cúi xuống định hôn lên bờ môi đang khép hờ của em ấy, em cũng nhắm mắt lại nhưng rồi khẽ cúi đầu xuống thành ra tôi chỉ hôn được lên trán thôi. Nhưng bấy nhiêu đó cũng đủ làm cho tôi hạnh phúc lắm rồi!

14. Chương 14

Mọi chuyện đối với tôi cứ ngỡ như là mơ. Mặc dù tôi vừa không được chấp nhận tình cảm của mình nhưng nhìn vào mắt em Phương, nhìn vào em ấy đang dựa hẳn vào người, lọt thỏm trong vòng tay tôi, tôi biết em ấy đã là của tôi mất rồi!

Tôi như phát điên, trở về nhà trong trạng thái tưng tưng, còn suýt bị Mẹ cho ăn roi vì “khùng” quá mức nữa. Sáng hôm sau vẫn chưa hết “bệnh”, tôi phi thẳng qua lớp thẳng Dũng, tụ tập đủ anh em bạn bè lại kể cho nó nghe và cũng là để xem cảm giác của tôi có đúng không nữa!

- Thế nó ko bảo khi nào trả lời mày à? – thẳng Kiên nghe xong hỏi phát đầu tiên
- Ko! Tao cũng chẳng hỏi, tại nó cười trừ tao chẳng dám hỏi nữa!
- Mẹ, mày bị gái nó làm lú mất rồi! Quả đây là phải sấn sổ lên chứ! – thẳng Trung tiếc rẻ
- Thế theo ý kiến của chúng mày có nghĩa là sao? – tôi hỏi
- Không có gì đáng lo cả, nếu thái độ của nó đúng như mày kể thì nó giả vờ suy nghĩ cho cao 1 tí vậy thôi, đùa con gái nào chả thế! – thẳng T.Anh phán
- Đúng đấy! Đến anh Mạnh hỏi trước tỏ tình, tớ cũng kết lắm rồi mà còn cho trồng cây mấy tháng trời nữa đấy! – con Tâm chần an tôi
- Chúng mày khỏi phải lo, kiếm đéo đâu ra được thẳng “đần” thế này để mà yêu nữa! Con đây nó chẳng dám thả ra đâu! Giải tán! – thẳng Cường làm 1 câu rồi cấp dứt đi thẳng

Được bọn bạn tư vấn cho, tôi càng khẳng định là suy nghĩ của mình đúng. Vài ngày sau đó, tôi với em Phương vẫn rất bình thường, nếu ko muốn nói là thân mật hơn, tôi vẫn được nắm tay em ấy trong vài lần gặp mặt. Loanh quanh vài ngày rồi cũng đến tết, valentine năm nay cũng sau tết một chút luôn, càng tiện, đỡ phải lang thang nhiều! Tôi với bọn bạn đã có kế hoạch là mừng 4 tết sẽ tụ tập đi biển ăn chơi, đó cũng là ngày các anh, các chị họp lớp, được gặp lại nhiều người quen sẽ rất vui. Nhưng mục đích chính của tôi vẫn là được đi chơi với em Phương, được nghe thấy “câu trả lời ngọt ngào” từ em nó.

Thế rồi đời không như là mơ, 6 ngày nghỉ tết của tôi đã trở thành ác mộng, tôi sốt từ đêm 30, sốt cao đến nỗi mừng 1 tết tôi đã được đi xông ...bệnh viện. Có lẽ do mấy ngày trước tết thu dọn nhà cửa, tôi cứ phong phanh, gió lạnh, nước lạnh cả ngày nên bị nhiễm. Cũng may người nhà tôi là bác sĩ, tôi không phải nằm lại cái nơi “kinh hoàng” ấy (tôi sợ bệnh viện lắm) nhưng 2 ngày nằm ở nhà, nước truyền như voi uống philatop mà sốt vẫn chẳng đỡ là bao, Bố Mẹ cũng khổ với tôi. (đến bây giờ, năm 1012, tôi đoán là hồi đấy tôi bị sốt virus)

Bạn bè cũng chỉ có con Ngọc là biết tôi đang nằm như “cún trú mưa” ở góc nhà, chắc nó có nói cho vài đứa nữa, mừng 4 tết thấy tụi nó ko đi biển mà kéo nhau ra nhà tôi, tôi thì cũng đã tạm đỡ hơn

- Mấy hôm nữa valentine rồi, mày lại giúp tao mua quà nhé! – tôi nằm trên giường nói với con Ngọc
- Xong hết rồi! Mày được bao nhiêu tiền mừng tuổi đưa hết đây! – nó vẫn tỉnh bơ ngồi ăn cam của tôi
- Chỉ có mày là lo cho tao nhất!
- Thôi, đừng có mà nịnh. Năm nay cho anh em chúng mày chơi độc 1 món như nhau! – nó vẫn tỉnh bơ ngồi bóc cam ăn
- Là sao?
- Đặt hàng con Tâm hết rồi, mấy thằng kia cũng đồng ý là mua quà giống nhau hết, thấy con Tâm khoe là có socola mới ngon lắm!

- À, ra vậy! – tôi hiểu rồi
- Mai học rồi, chắc mày éo đi được nhỉ? Mà mấy bữa nữa va – nên – thai rồi, bỏ được ko? – thằng Dũng từ ngoài vườn đi vào, miệng vẫn còn ngậm ngòai quả gì đấy hỏi
- Đi éo gì, chắc Mẹ tao nhốt tao ở nhà còn lâu, thấy hôm qua đốt vàng mã, cái ông thầy xem cho tao bảo năm nay vận hạn éo gì đấy, đời khổ rồi! – tôi chán nản
- Thôi mày ở nhà cho nó khỏe hẳn đi đã, có gì tính sau! – con Ngọc gàn tôi
- Thế có gì valentine mà tao chưa đi học thì mày nhớ mò ra đây đấy nhá! – tôi dặn thằng Dũng

Đúng là cái số tôi nó đen như chó mực, 2 hôm sau tôi đã thấy đỡ đỡ hơn rồi, trốn Mẹ ra nhà ông chú ở đầu ngõ chơi, lúc về vội vàng vàng thế nào, vừa đi vừa nghĩ đến cái cảnh đi học gặp lại em Phương, mắt thì để lên trời nên bước hụt 1 cái ...lộn cmn xuống ao, làm mấy hộp nước lún. Về nhà đã ko những ko được quan tâm mà Mẹ tôi còn cho tôi ăn mấy cái chửi nữa, xui xẻo hết chỗ nói. Cũng may mà tôi ko bị ốm nặng thêm lắm, cũng sốt lại một chút nhưng ko cao bằng đợt đầu, cơ mà Mẹ tôi cấm cửa, cứ bắt ru rú trong nhà thêm vài ngày nữa, đến tận valentine.

Tôi thấy tình hình này ko ổn, mặc dù trong người đã khỏe hơn, tôi có thể đi lại chạy nhảy được rồi nhưng Mẹ tôi vẫn muốn “cắm cửa” 1 – 2 ngày nữa cho chắc. Tôi đành lên gọi điện cầu cứu thằng Dũng với con Ngọc, tối hôm đó nó ra nhà rủ tôi đi chơi 1 chút. Mặc dù Mẹ tôi ngăn cấm lắm nhưng trước thái độ cương quyết nhưng mềm dẻo hứa ngon hứa ngọt của tôi, Mẹ tôi cũng cho tôi đi “ra ngõ” 1 chút.

Tôi với thằng Dũng để con Ngọc và thằng Cường ở lại nhà 1 đứa bạn học chung gần nhà tôi (con Ngọc cũng chơi với bé đó) rồi 2 thằng nhắm hướng nhà em Phương thẳng tiến. Cũng may là thằng Dũng nó kiếm được cái xe máy của nhà nó nên ko phải lóc cóc xe đạp, cơ mà con Ngọc còn quá Mẹ tôi, nó bắt tôi mặc tới mấy cái áo khoác, nhìn tôi cứ như cục bông di động vậy.

- Stop, Stop! – tôi cuống cuống bắt cu Dũng dừng lại khi nhận ra 1 người quen quen
- Clgt? – thằng Dũng cũng ngạc nhiên ko hiểu chuyện gì
- Anh Phong, anh Phong! – tôi gọi cái tên đầu trọc đang phì phèo điếu thuốc đi bộ ngược chiều
- Thằng nào đây? – Nó neho mắt nhìn tôi trong bóng tối lơ mờ
- Em Hoàng này! Ko nhận ra à? – Tôi lột 2 cái mũ của cái áo khoác, nới bớt khăn ra
- DM mày mới ở Bắc cực về à? Bịt kín thế ai nhận ra!
- Úi giời, ốm cả tết nay rồi đó anh! – tôi than
- Mà mày đi đâu đấy? – tên Phong vẫn cứ nhơn nhơn hỏi tôi
- Em đang tính ra nhà Phương, hôm nay là valentine mà anh! – tôi cười
- Bọn nó vừa tụ tập ở nhà tao này! Chả biết giờ đi đâu rồi, cũng có thể ra nhà con Phương chơi rồi!
- Sao lại tụ tập hôm nay? –tôi hơi ngạc nhiên
- Biết được, thấy lúc chiều 5 – 6 đứa nó kéo về nhà, bánh trái rùm beng, mới đi lúc này rồi!
- Thế giờ sao được? Hay anh dẫn bọn em ra nhá!
- DM ra nhà nó thằng anh nó ko xé xác mày ra, thằng đấy nó bị hâm đấy! Thôi về nhà rồi tao bảo đứa em nó đi gọi cho

Tôi với thằng Dũng mừng hóm, 2 thằng đang bàn không biết ra đến nơi phải làm như thế nào thì lại gặp ngay được ông anh của bé Trang này, kể ra nhìn hần vậy mà cũng tốt tính gớm! Tôi với thằng Dũng vào nhà nội bé Trang ngồi, tên Phong cứ bắt uống rượu nữa chứ, từ chối mãi cũng chuyển thành uống trà, chờ đứa em nó đi kiếm em Phương. Một lúc sau thì tôi thấy có người ở ngõ đi vào, chưa thấy dáng thì đã thấy cái loa phóng thanh của con Trang

- Anh Hoàng, lì xì của em đâu! – Nó hét từ ngõ rồi chạy vào

- Anh đã dặn em phải dịu dàng cơ mà, cứ oang oang lên là sao? – tôi nói khi nó ở cửa, người phía sau chắc là em Phương mới vào đến sân

- Ô hay? Anh làm sao thế này? – Nó tròn mắt nhìn tôi

- Ôm! Chờ cô hỏi thăm thì chắc tôi xanh cổ rồi!

- Thảo nào mấy nay ko thấy anh đi học, em cũng chẳng dám hỏi. Phương! Người yêu mày bị ốm sắp chết rồi này! – nó lại oang oang

Tôi thấy em Phương đi vào, chào mấy anh em tôi, em ấy liếc nhìn tôi rồi cũng hốt hoảng không kém gì bé Trang, nhưng có lẽ vì ngại nên chỉ bẽn lễn ngồi ra ghế phía sau lưng tôi, ko nói gì cả. Mấy người kia biết ý rủ nhau xuống bếp ăn ...sắn luộc, để lại tôi với em Phương ở trên nhà, lúc này em nó mới chịu lại ngồi cạnh tôi

- Anh ôm sao ko nói gì cho em biết? – em nó giận dỗi

- Anh nằm lù lù ở nhà cả tuần nay, có ra khỏi cửa đâu mà nói với ai?

- Anh bị sao thế? Đã đỡ nhiều chưa? Em thấy anh xanh quá! – em ấy xót xa làm tôi cũng ảm lòng

- Tự nhiên sốt suốt từ hôm 30, giờ cũng sắp khỏi rồi mà Mẹ anh cứ bắt ở nhàbla....bla.... – Tôi bắt đầu than

- Em lại tưởng anh ghét em rồi tránh mặt luôn rồi? – em nó vẫn giận hờn

- Sao lại ghét? Anhnhớ em! – tôi thì thào vào tai em nó

- Hơ, ở đâu ra cho anh nhớ chùa thế? – Giờ em nó mới chịu cười

- Thế anh hối lộ nhé! Quà cho em này! Valentine ngọt ngào nhé! – tôi nói rồi đặt vào tay em nó 1 bông hồng với 1 hộp quà (tất nhiên là socola bên trong)

- Còn thiếu lì xì của em nữa! – em Phương xòe tay trước mặt tôi

- Ôcái đấyanh quên mất rồi! – Tôi gãi đầu

- Hi, anh đúng là hâm thật mà! – Em Phương vuốt nhẹ lên má tôi rồi đứng dậy bỏ ra ngoài

Tôi cũng đi theo em ấy, 2 đứa đứng tâm sự 1 lúc lâu ngoài hè trước khi xuống ăn sắn chung với mọi người và tôi bị ...đuối về.

- Thế là xong nghĩa vụ nhé chim nhơn! Làm tao cũng mất cả bữa đi chơi! – thằng Dũng phàn nàn trên đường về

- Uh, hôm nào bố trả! Mẹ, đi nhanh, tao lại thấy lạnh rồi

May mắn là tôi vẫn “an toàn” sau buổi tối đó nhưng 2 hôm sau tôi mới được đi học. Gặp lại bạn bè, thầy cô, được ngồi chém gió thật là hạnh phúc, tất nhiên là được gặp lại em Phương của tôi nữa rồi

- Em tặng lại anh này! – em Phương nói khi gặp lại tôi

- Cái gì đây? – Tôi cầm cái gói quà nhỏ nhỏ

- Chúc anh valentine vui vẻ! – em nó cười hí mắt với tôi rồi quay đi

Hóa ra em nó cũng tinh nghịch lắm đấy chứ, hôm nay đâu còn là valentine nữa mà cũng tặng socola cho tôi. Miếng socola ngon nhất mà tôi từng được ăn trong cuộc đời, tiếc là tôi phải chia phần cho bọn bạn, nói đúng hơn là bị bọn nó cướp.

Vậy là còn hơn 1 tháng nữa thôi trường tôi sẽ tổ chức cắm trại, tôi đã bận rộn lại càng bận rộn hơn mặc dù các thầy cô cũng giảm tải cho tụi tôi một chút. Lớp tôi quá ít người. lại toàn một sách nên chẳng tự tổ chức riêng được, cũng may nhờ cái tài ngoại giao của tôi, tôi đã xin được bọn lớp thằng Dũng cho bọn tôi làm trại chung. Bọn lớp tôi mừng lắm. dù gì thì lớp thằng Dũng cũng là lớp ngoan hiền và dễ thương nhất trong khối mà!

Tôi lại phải nhận thêm nhiệm vụ mới, vừa lo làm trại cho lớp, vừa lo chuẩn bị sân khấu với khu trại của các thầy cô, lại vừa lo công tác tổ chức nữa. Năm nay trường tôi cắm trại tới 3 ngày (thật ra là chiều thứ 6 dựng trại, ăn chơi đến trưa chủ nhật là tan tiệc) nên tổ chức cũng có nhiều khó khăn, tôi dù gì cũng là 1 nhân vật tiêu biểu lớp 12, chẳng làm được bao nhiêu nhưng cũng phải có đóng góp chút. Bấy nhiêu đó cũng đủ mệt rồi.

- Lớp em đã chuẩn bị làm trại chưa? – Tôi hỏi em Phương trong 1 chiều đi học về chung
- Dạ cũng thấy bọn nó rục rịch hò hét rồi ạ?
- Ủa em ko tham gia sao? Vui lắm đấy!
- Có chứ anh! Nhưng mà tại lớp em còn đang cãi nhau chưa đâu vào đâu cả
- Anh chắc là bận lắm đúng ko?
- Ừ, thêm vụ này nữa chắc anh tiêu quá!
- Anh phải giữ sức khỏe đấy, đừng có mà để ốm nữa! Với lại anh sắp thi rồi, anh phải tập trung ôn thi đi nữa!
- Ừ, anh biết mà! Nhưng cả đời học sinh mới có được 1 lần vui, chẳng lẽ lại bỏ. Em cứ nghe anh xui đại đi, ngày mới vào lớp 10 anh cũng nhát lắm, may mà tham gia này khác mới khá hơn được
- Chứ bây có bạo hơn đâu mà kêu ngày xưa anh nhát lắm! – em Phương quay qua chọc tôi
- Như thế này là khá lắm rồi đó em! Mà sắp tới chắc anh chẳng được gặp em nhiều nữa, anh còn chưa biết sắp xếp thế nào đây! Em đừng giận anh nhé?
- Giận gì ạ? Em biết là anh bận mà!

Tôi thấy nhẹ cả người sau câu nói ấy của em Phương. Đúng là sắp tới tôi rất bận thật, được cái bọn lớp tôi với lớp thằng Dũng làm trại ở nhà con Ngọc (một cái nhà khác nữa, nhà nó nhiều nhà lắm) nên tôi cũng có thể nán nã ở lại được, cũng có ý định nhờ mẹ của Ngọc nói với mẹ tôi giúp rồi. Còn chuyện trên trường, trên Đoàn nữa, ko biết sắp xếp thế nào đây. Đây là còn may mắn là tôi cũng thuộc thành phần “đáng tin tưởng” nên mấy thầy cô mới tha bớt cho tôi vài tiết học rồi đấy.

Kể từ hôm bắt tay vào cái hội trại này, tôi ít gặp em Phương hơn thật, tôi toàn phải tranh thủ giờ ra chơi buổi chiều để qua “nhìn mặt” em ấy một chút cho yên tâm thôi. Lịch “làm việc” của tôi bây giờ là: sáng đi học, chiều học về sớm tranh thủ tạt qua chỗ Đoàn thể tham gia tổ chức 1 chút rồi để lại cho tụi nó làm, tối ghé qua chỗ nhà con Ngọc xem tình hình thế nào rồi mới về nhà. Hôm nào về đến nhà là tôi cũng lặn ra ngủ như chết. Cũng may là năm nay rét sớm cũng ấm sớm, giờ thời tiết đã dễ chịu lắm rồi, ban ngày còn hừng nắng nữa! Thời gian học bài của tôi bây giờ là tranh thủ những giờ ra chơi và buổi trưa ở chỗ....bé Trang. Tôi hay trốn ra chỗ bé Trang trọ để tranh thủ học, tránh mấy đứa bạn tôi vừa làm vừa nghịch như giặc, thành ra tôi lại gặp bé Trang nhiều hơn Phương.

Nhưng vất vả cũng có cái giá của nó, tình bạn của bọn tôi lại ngày càng chặt chẽ hơn, những kỉ niệm ngày một nhiều, những tối cả đám ngồi dựa lưng vào nhau ngấm sao nói chuyện tương lai, lúc nào cũng cười nói rôm rả, chúng tôi cũng quên hẳn cái “gánh nặng” trên vai mình, chúng tôi như trở lại cái ngày lớp 10 ngây thơ vậy. Được cái thằng Kiên, thằng Trung, thằng T.Anh với thằng Cường nữa, trại lớp nó thì ko chịu làm mà cứ suốt ngày sang lớp 12A5C (tên chung của lớp tôi với lớp thằng Dũng) la liếm nên lại càng vui nữa!

Một tuần nữa là đến ngày tổ chức hội trại, mọi công việc đều được đẩy nhanh và tiến hành khẩn trương, tôi đuối sức thật, buổi trưa thay vì trốn về chỗ bé Trang học thì tôi lại toàn...tranh thủ ngủ. Tôi cũng đã xin Mẹ cho ở lại nhà con Ngọc mấy bữa (thật ra là Mẹ con Ngọc xin cho tôi). Có lẽ đây cũng là những ngày vui nhất trong quãng đời học sinh của bọn tôi, mãi mãi chẳng đứa nào quên được. Tôi cũng chẳng có thời gian để ngồi mà nhớ em Phương nữa, được cái tôi vẫn gặp “chống vánh” ở trên trường.

Một buổi tối, cả bọn đang ngồi trang trí lại cái “tác phẩm nghệ thuật đồ sộ” thì một thằng một sách lớp tôi qua “thăm công trình”, nó nói oang oang

- Tao vừa nhìn thấy người yêu mày đi với thằng nào ấy Hoàng ạ!

- Dcm, mày biết người yêu tao éo đâu mà nói! – Tôi chờ sau 5 giây hoảng hồn, đánh rơi cả cái chổi sơn
- Xe người yêu mày có cái hình giống y chang của mày chứ gì? – Nó quả quyết
- Mẹ cái thằng mù dở này (nó cận lòi) thì nhìn thấy cái gì mà nói! – thằng Dũng chọc vào
- Mù nhưng mà cái bánh xe ấy tối nó sáng rực như đèn pha, mù thật còn thấy nữa là ! – thằng lớp tôi cãi lại
- Chắc đi với bọn lớp nó hay đứa nào gần nhà! Nó cũng đi làm trại như hội mình mà! – tôi tự an ủi
- Thằng gì lớp 11 ấy, quen lắm mà tao ko nhớ tên! – Nó lại quả quyết
- Thôi mày biến ra chỗ khác để anh em tao làm việc! Nói linh tinh đấm cho phát giờ! – thằng T.Anh cầm cái gậy đuổi nó

Từ lúc đấy tôi cứ như mất hồn, dạo này tôi ít gặp em Phương thật, có lý nào lại thế? Tôi cố lật đi lật lại những mối quan hệ của em Phương mà tôi biết, cũng có mấy tên lớp 11 ở chỗ khu nhà em nó thật. Chắc tối em nó bảo bọn kia chở về hay gì đó, chẳng tin cái thằng “mù” lớp tôi được. Lòng thì nghĩ vậy nhưng tôi vẫn tranh thủ ghé qua chỗ bé Trang để dò hỏi thêm

- Mấy bữa nay em cũng đi lm2 trại rồi học hành túi bụi, cũng chẳng gặp Phương nữa! – bé Trang than thở khi tôi hỏi
- Thế em có thấy Phương hay ai nói gì khác không?
- Ko, hâm à? Biết thì em đã nói với anh rồi! Chắc nó đi với mấy tên lớp nó hay mấy ông chỗ gần nhà thôi!
- bé Trang cũng chán an tôi
- Uh, anh cũng nghĩ vậy!

Thế rồi tôi cũng quên mất cái lời thằng lớp tôi nói, tôi thấy gặp em Phương em nó vẫn vui vẻ với tôi mà! Chẳng có gì khác hết cả, tôi chẳng cần phải bận tâm

Sáng thứ 6, ngày đầu tiên của hội trại, bọn tôi được nghỉ. Tôi lên trường từ rất sớm cùng với mọi người bên Đoàn và thợ (phải thuê mà) dựng sân khấu, dựng trại cho các thầy cô. May mà có mấy anh khóa trước về giúp nữa nên khoảng 10h là đã xong rồi. Tôi phóng vội về nhà con Ngọc chuẩn bị những thứ cuối cùng để chiều còn dựng trại.

2h chiều bọn tôi đã hò nhau chất đồ lên xem để chở ra trường chờ dựng trại, có cả cái phần thi dựng trại nhanh nữa, nhưng mà bọn tôi biết là bọn tôi thua đứt đuôi rồi vì cái trại của bọn tôi nó phức tạp lắm. Dù gì cũng 2 lớp chung làm 1 mà, ko phức tạp sao được chứ! Người ta dựng trại có 45’ là xong, trong khi đó 2 lớp tôi dựng trại từ 3h đến 5h mới hoàn thành. Nhưng một khi tác phẩm đã dựng thành thì các lớp khác cũng phải ngó sang thán phục, nhất là khi bọn tôi chưng diện lên. Dù gì trại lớp tôi cũng có sự tham gia của 1 họa sĩ (bố 1 đứa lớp A5) và 1 chuyên gia âm thanh, ánh sáng cho các chương trình lớn (anh thằng Dũng) cơ mà!

Năm nay được cái tôi thoát cái nạn văn nghệ, nhường hết cho lớp trẻ phấn đấu, tôi chỉ hát mở đầu cho chương trình văn nghệ thôi. Năm nay cái lịch văn nghệ thì dài thôi rồi, bọn tôi phải dời sang chiều ngày mai, chơi đến khuya luôn, lớp nào cũng tham gia mà! Bọn lớp tôi với lớp thằng Dũng thì nhường tất cho chị em phụ nữa, bọn nó diễn thời trang rồi đóng kịch cũng nhộn lắm.

Sau khi ăn uống qua loa, về nhà con Ngọc tắm rửa cái, tôi quay trở lại trường đi “văn cảnh”, cả cái sân sau của trường lung linh màu sắc, đèn điện ngập trời, trên sân khấu thì mấy đứa bên Đoàn đã bắt đầu mấy trò chơi tập thể để mua vui. Tôi rảo bước qua từng khu trại, chào hỏi mấy đứa quen rồi dừng lại trước cổng trại lớp 10A4 – lớp em Phương, cũng 2 – 3 hôm nay tôi không gặp em ấy rồi

- Phương có đây không em? – tôi hỏi 1 tên lớp em Phương
- O! ... Chạy đâu rồi ấy anh ạ! Vừa lúc chiều còn lang thang ở đây mà! – Nó trả lời tôi sau khi ngó đồng ngó tây
- Mà lớp bọn anh làm cái trại hoành tráng thế? Đúng là đội chơi khối 12 có khác? Năm nay anh Hoàng có hát hò gì ko thế?bla....bla.... Mấy đứa xúm lại hỏi tôi

- Omh', có gì tối sang trại bọn anh chơi, có party đấy! – Tôi ồm ờ trả lời cho qua chuyện

“Em Phương đi đâu thế nhỉ? Tôi cũng quên mất hẹn em nó, nhưng đáng lẽ phải ở đây chứ?” – tôi vừa đi vừa tự hỏi. Vòng qua lớp bé Trang thì nó cũng chạy đâu mất tiêu rồi, tôi cứ lang thang như thằng mất hồn. Chạy lại chỗ sân khấu kiểm em Phương thì chẳng thấy đâu, lại còn bị mấy thằng quỷ bên Đoàn lân lên sân khấu làm trò một lúc nữa chứ! Chán nản tôi lui về trại lớp tôi nằm, cũng mệt nữa

- Mày sao thế? Thất tình à? – Con Ngọc thấy tôi nằm xó 1 chỗ chạy lại hỏi

- Uh'! Tôi ko nhìn nó, vẫn nhắm mắt trả lời

- Thôi ra bán hàng với bọn tao này! Mấy thằng kia bọn nó đi chơi với đi về tắm rửa hết rồi, chẳng có đứa nào phụ cả.

Nó lân tôi xềnh xệch ra phía trước của trại, bọn con gái A5 đúng là nhanh nhẹn thật, bọn nó còn bày ra bán nước với bán đồ ăn linh tinh nữa chứ! Độc quyền đấy, cũng vui lắm! Nhưng tôi chẳng thấy vui nổi, trong lòng cứ buồn buồn, thiếu thiếu thế nào ấy.

- Tao kiếm chỗ nào lui 1 tí đây. Đến giờ chiến (giờ party của bọn tôi) tao về! – tôi vỗ vai con Ngọc nói

- Uh', mày về nhà tao mà ngủ, nhìn mày cũng lờ đờ quá! – Nó nhìn tôi thông cảm

- Thôi, chắc tao loanh quanh đây thôi, lát nữa đứa nào hỏi thì bảo nó ra đằng trước gọi tao!

Tôi lang thang ra phía sân trước ngồi nói chuyện với bác bảo vệ 1 lát, thấy bọn nó túm 5 tùm 7, đứa thì dắt bạn gái theo để vào trường chơi tôi lại thấy chạnh lòng, đành lui ra phía sân chỗ hội trường, trèo lên cây hoa sữa to tướng quen thuộc nằm vắt vẻo trên đấy. Cách 1 dãy nhà dài nên cũng thấy yên tĩnh hơn, tôi nằm ngửa mặt nhìn ánh sáng từ khu hội trại hắt lên qua dãy nhà sáng rực một góc trời, nhớ lại những kỉ niệm lại thấy vui vui, nằm cười 1 mình, lơ mơ ngủ.

Bỗng tôi nghe thấy tiếng chân người, tiếng thì thầm nói chuyện ko rõ, từ được từ không. Mở mắt nhìn xuống phía dưới, dưới ánh sáng mờ mờ của bóng điện tuýp hắt ra từ hành lang dãy nhà tôi chỉ nhận ra được đó là 1 cặp đang đi ra thôi, chẳng nhận ra gì khác nữa. “Bọn rồi hơi nào lại ra đây phá cậu thế này? Mà hết chỗ hẹn hò rồi hay sao lại dắt nhau vào trường tâm sự nữa? Hội trại các cậu làm ra đâu phải để tụ tập bay dắt nhau ra đây hẹn hò” – tôi nghĩ rồi lằm bằm chửi đủ điều, chắc là vì trong lòng đang ghen tị. Chẳng biết 2 đứa nó có nghe thấy tôi chửi ko, có ghét ko mà lại chọn ngay cái ghế đá gần gần chỗ tôi ngồi nói chuyện. Ở chỗ này hơi tối, tôi lại ở tít bên trên cây cao nên chẳng biết được đứa nào, mà cũng chẳng rảnh hơi. Tuy nhiên thỉnh thoảng vẫn nghe được vài từ linh tinh làm tôi khó chịu, tôi rút cái máy nghe nhạc lúc này mới chán lệt được của con Tâm, nhét vào 1 tai nằm nghe rồi thi u thi u ngủ.

- Ba hồn bảy vía thằng Hoàng fide mày ở đâu về đây ông bảo!

- Bớ Hoàng ơi mày sống khôn chết thiêng hiện hồn về đây báo mộng cho tao con đề nào!

Tôi nghe thấy tiếng người gọi tôi oang oang, là thằng Kiên với thằng Trung đang lang thang trong sân trường kiểm tôi, chắc bọn nó ra đông đủ rồi nên gọi tôi về, tôi uể oải vươn vai, chẳng thèm trả lời bọn nó, chẳng lẽ lại bảo “tao đang ở trên cây!”

.

- Oh' oh', cặp nào đây? Mày hả Hoàng? – thằng Kiên nhìn thấy 2 đứa đang ngồi tâm sự, nó bô bô

- Ái chà! Sân trường thành nơi hẹn hò từ khi nào thế? – thằng trung cũng nói to ko kém

Tôi ở trên cây nhìn 2 thằng nó giả vờ soi mói, trêu chọc mà buồn cười, chúng nó cứ khoác tay nhau lù lù tiến lại phía 2 đứa kia

- O, ko phải em Phương đây sao? Mà, ơ dcm ...thằng Tuấn điên? Sao 2 đứa mày.... Sao lại?

Tôi vừa cọt đặt chân định trèo xuống thì chết đứng người trước sự ngạc nhiên và lấp bắp của 2 thằng bạn. “Cái gì vậy trời? Chẳng lẽ lại là” – tôi hoảng hồn chẳng suy nghĩ gì được nữa cả.

- Sao mày lại ngồi đây với em Phương? Thằng Hoàng đâu? – thằng Trung cất lời hỏi, nó vẫn còn ngạc nhiên chẳng hiểu chuyện gì thì phải

- Các ông bị điên à? Chẳng liên quan éo gì đến các ông ở đây cả. biến đi! – tôi thấy thằng con trai kia bực tức chửi
- Ồ dcm thằng “chơi” này, mày bảo ai biến? – thằng Kiên như sôi máu, nó vẫn thường như thế mà
- Ông đừng tưởng là bạn anh Cường thì tôi sợ các ông! Phương là bạn gái tôi rồi, các ông cũng bảo ông Hoàng thôi đi! – Nó nói như chửi vào mặt thằng Kiên
- Dcm mày, cần dis gì phải là bạn thằng Cường. – thằng Kiên hét chịu nổi, nhảy bổ vào thằng con trai kia đâm đá
- Thôi ngay Kiên!

Tôi hét như muốn thổi hết những suy nghĩ trong người ra ngoài, 1 , 2, 3 cái đu là tôi đã nhảy tọt xuống đất trước sự bàng hoàng của mọi người. Thằng Kiên với thằng Trung thấy vẻ mặt của tôi thì lấp bắp nói ko ra lời, thằng Trung nó giữ thằng Kiên lại. Tôi liếc qua em Phương đang đứng như trời trồng, khuôn mặt hoang mang tột độ, thằng con trai kia thì khuôn mặt đỏ rực vì bực tức. Tôi kịp nhận ra đó là thằng Tuấn – thằng em họ hàng gì đó của thằng Cường, nó ko lớn lên ở đất này mà ở Quảng Ninh, về đây học cấp 3, dưới tôi 1 lớp. Tôi biết nó từ lâu rồi, nó nhỏ con hơn tôi, trắng trẻo, ăn chơi và ...đẹp zai nữa. Nhưng trái với vẻ bề ngoài hào nhoáng, nó chẳng được anh hùng bằng 1 nửa thằng anh nó, trái lại thì tiểu nhân, bẩn tính, suốt ngày dao du với mấy thằng mất dạy (có lẽ nó cũng là 1 thằng mất dạy), cũng chính vì thế mà nó ko được đi theo bọn tôi dù thời gian đầu nó mới về cũng có đi chung vài lần.

- Thôi, về đi!

Tôi bước vài bước tới chỗ thằng Kiên vỗ vai nó, chán nản nói. Trong tôi bây giờ chẳng biết là cảm xúc gì nữa, chỉ biết giống như bầu trời trên cao đã đổ sụp xuống đầu, mọi thứ trước mắt trở nên đen kịt

- Dcm, chúng mày để tao cho nó biết nó chẳng đáng tuổi éo gì! – thằng Kiên gạt tay tôi, vùng ra khỏi thằng Trung
 - Từ từ Kiên! – thằng Trung ôm nó lại
 - Dcm, thả bố ra! –thằng Kiên vẫn hang máu nhưng sao thoát được thằng Trung to tới =2 nó
 - Im đi! Chúng mày về trước hết đi! – Tôi dồn tất cả sự uất ức vào lời hét
 - Mày nữa, bình tĩnh đi Hoàng! – Thằng Trung lại kéo tay tôi
 - Mày cho thằng Kiên về trước đi, tao về sau, tao ko sao đâu!- tôi chùng giọng
 - Thôi mày về với bọn tao luôn đi! – thằng Trung hình như cũng sợ trước thái độ kì lạ của tôi
 - Bố đã bảo mày về đi cơ mà! – tôi bực cả với nó
 - Ủ, thì về! Đi Kiên! – thằng Trung nói rồi lôi thằng Kiên xênh xệch, mặc kệ thằng Kiên vùng vằng chửi bới, nó chửi cả tôi
 - 2 đứa nữa! Đi đi! Bọn nó kéo ra lại to chuyện! – Tôi nói với Phương và thằng Tuấn mà chẳng quay lại nhìn, bây giờ tôi chỉ muốn được yên tĩnh
 - Ông lại đây nói chuyện với tôi! – thằng Tuấn bước lại kéo tay tôi
 - Bỏ ra! Mày chưa bao giờ xứng nói chuyện với tao! – tôi vùng tay ra chỉ thẳng mặt thằng Tuấn nói
- Hình như nó cũng hiểu là tôi ghét nó, không phải vì chuyện này mà từ xưa đến giờ, cũng có thể là do nó thấy tôi đang rừng rực lửa hận nên nó cũng chùng ko nói gì. Mà nói thật chứ lúc đó nó có máu lên đi nữa tôi cũng chẳng sợ, tôi ko phải thằng Kiên, cỡ thằng này tôi đâm 3 cái thì cơm cháo cũng chẳng còn.
- Anh Hoàng, em xin ... Thôi đi anh Tuấn! – bây giờ em Phương mới mếu máo đứng vào giữa
- Tôi thấy ánh mắt của em ấy không còn dành cho tôi mà nhìn vào thằng Tuấn, lòng tôi như đóng băng hết vậy, tôi nuốt đắng, ngoảnh mặt quay đi
- Anh Hoàng, anh đứng lại em nói! ...em Phương nói như đang khóc

- Anh để em nói chuyện với anh Hoàng nhé? – em ấy lại nói với thằng Tuấn

Lời nói của em ấy như có sức thôi miên vậy, tôi đứng sững lại còn thằng Tuấn thì lùi ra cái ghế đá xa hơn. Tuy dừng bước nhưng tôi vẫn ko quay đầu lại, chẳng hiểu sao lúc đó tôi chỉ thấy uất hận nhưng lạnh cả người

- Anh nghe em nói đi được không? – em Phương chạy ra trước mặt tôi

- Những gì cần thấy anh đã thấy, cần nghe anh đã nghe, anh hiểu rồi, em ko cần phải nói nữa! – tôi ngửa mặt nhìn trời nói, có lẽ là để ko cho nước mắt chảy xuống

- Anh, em xin lỗi, em biết ... - Em Phương khóc thật

- Sao phải xin lỗi? Yêu ai là quyền của em, em ko cần phải xin lỗi ai cả, anh ko trách em. – Tôi ngắt lời em Phương

- Anh đừng như thế được không? Anh nghe em nói đi mà!

- Rồi, anh nghe, em nói đi! – Tôi cố hít 1 hơi thật sâu nhìn em Phương

- Em biết là anh yêu em nhiều lắm, anh là người con trai rất tốt nhưng Em Phương lấp bắp

- Thôi được rồi. Nếu em muốn nói những chuyện đó thì ko cần đâu! – tôi lại ngắt lời em nó

- Không, anh nghe em nói hết đi mà! – những giọt nước mắt lăn dài trên má em Phương

- Nghe em nói rồi có thay đổi được gì ko? – tôi bực mình gắt, em Phương im lặng

- Chắc ko cần phải anh nói em cũng biết thằng Tuấn là người như thế nào chứ? – tôi nói tiếp

- Em hiểu điều anh muốn nói, nhưngem biết anh ấy...cũng yêu em. – em Phương ngập ngừng

- Vậy thì em cũng nên biết là những đứa như thằng Tuấn ở cái đất này bọn anh coi như không có, chúng nó không bao giờ đáng để anh phải nhắc đến. Em đã chọn em đi theo nó ...vậy từ nay cũng đừng nhận là quen anh! – Tôi nói như muốn nghiền răng ken két

- Anh – em Phương như muốn khóc to hơn

- Những gì cần phải nói anh cũng nói hết rồi. Em đi đi! – tôi nuốt đắng dỗi lòng

- Tuấn, mày đưa Phương đi chỗ khác đi! – tôi quay ra nói to hơn 1 chút với thằng Tuấn

Tôi nói rồi bước đi như muốn chạy nhưng từng bước chân thì nặng nề như ngày Sơn Gô Ku mới lên chỗ Thần Vũ Trụ vậy, có lẽ ko chỉ có đôi chân, trong lòng và trong đầu tôi cũng thế, tôi nghĩ về một cái gì đó chẳng thể hình dung nổi. Phía xa, tôi nhận ra bọn bạn tôi đang nhao tới, mấy đứa con gái đuổi theo sau, ló ló, la hét

15. Chương 15

Ngay cả đến bây giờ tôi cũng chẳng hiểu được tại sao lúc đó tôi có thể xử sự như vậy. Thật lòng tôi rất muốn đứng trước mặt em Phương, hỏi em ấy hàng trăm câu mà tôi có thể nghĩ ra, tôi muốn níu kéo, muốn hỏi em ấy tại sao, muốn em ấy nói với tôi rằng tất cả đều không như tôi tưởng tượng. Nhưng rồi cũng để làm gì? Sự thật vẫn mãi mãi là sự thật, em Phương không phải là dành cho tôi. Có lẽ ngay trong lúc hoang mang ấy tôi hiểu ra được điều đó, và lòng tự trọng, kiêu căng của một thằng con trai dù gì cũng có thể coi là hình mẫu ở cái trường này đã không cho phép tôi chùng xuống. Tôi cảm thấy uất hận chính mình, nhục nhã, chán nản, tiếc nuối, ...đủ mọi cảm giác như muốn trào dâng trong cổ họng.

- Mày không sao chứ? Thằng cờ hó kia đâu rồi! – Mấy thằng bạn tôi nhao nhao

- Tuấn, mày bước lại đây! – thằng Cường mặt hầm hầm quát thằng em nó ở tít phía xa

- Tao ko sao, thôi về đi! – tôi chán nản nói và giữ lấy thằng Cường

- Dcm, để tao hỏi nó! – thằng Cường vùng tay gỡ tay tôi ra, nó muốn xử thằng em nó quá

- Bó đã bảo về, về hết! – tôi nhu trút hết sự uất hận vào câu nói và cú đâm thẳng vào ngực thằng Cường
- O dcm thằng này! – Nó đau thật, nhăn nhó nhưng có lẽ ko chấp với tôi
- Thôi về đi, đủ nhục rồi!

Tôi cúi mặt, lắc đầu, chán nản nói rồi kéo mấy thằng bạn về, mấy đứa con gái cũng phụ tôi 1 tay. Chẳng biết thằng Kiên nó về nó nói với bọn này thế nào, chắc lại 1 thối thành 10 hay sao ấy mà thằng nào thằng đấy mặt cũng hầm hầm, bị lôi về bọn nó cứ vừa đi vừa chửi, đâm đá lung tung. Về đến trại, bọn con gái nó bắt anh em tôi ngồi hết xuống, đưa nước cho uống, tôi lia mắt nhìn quanh thì đứa nào đứa đấy cũng có vẻ bực tức, chẳng nói chẳng rằng gì, mỗi đứa nhìn 1 hướng

- Thế này là sao Hoàng? Có chuyện gì? – thằng T.Anh ngồi cúi mặt bực tức hỏi tôi
 - Mà hỏi tao thì tao hỏi ai? – tôi chán còn bằng 10 nó
 - Mà với con Phương có chuyện gì mà để ra nông nổi này? – nó đổ tôi lên đầu tôi
 - Chuyện cái ...! Lúc này chờ bọn mày, tao leo lên cây ngủ rồibla...bla. Tao biết éo gì đâu! – tôi bực tức kể lại
 - Dcm, để tao lôi thằng oắt đấy về đây hỏi cho ra nhê! – thằng Cường đứng lên toan bỏ đi sau khi nghe tôi kể xong mà cũng chẳng biết là tại sao lại như thế?
 - Thôi, anh đừng gây sự nữa, em xin anh đấy! – con Ngọc kéo người yêu nó lại
 - Cái Ngọc nó nói đúng đấy, hỏi thì cũng giải quyết được cái gì nữa? Cùng lắm là choảng nhau 1 trận. Mà đánh nhau vì 1 đứa con gái mày chả bảo là nhục lắm đấy sao? – tôi chán nản nói với nó
 - Chẳng lẽ cứ thế này mà chịu được à? – thằng Kiên vẫn còn hùng hổ
 - Thế mày muốn thế nào? Đánh nhau nhé? Hay là tao đi cướp con Phương về? – tôi chau mày nói
 - Dcm, cái loại con gái đấy thì cần cái ... gì? – thằng T.Anh gắt
 - Thôi, bỏ đi! Coi như 1 lần cháu nó trót dại. – thằng Dũng ngồi cạnh tôi, vỗ vai, nó cũng chán nản không kém
 - Uh'. Thôi đi các cậu ạ! Bạn Hoàng cũng đừng có buồn, bạn như thế này cũng thiếu gì gái theo, ko có con này thì có con khác, nhê! – lần đầu tiên tôi nghe giọng con Tâm nó thật thà đến thế
- Cả đám lại im lặng, một lúc sau rồi tụi nó đặt ra hàng trăm câu hỏi giống như tôi suy nghĩ, bắt đầu phân tích
- Mà cái thằng cờ hó Tuấn đấy thì có cái vị ... gì mà con Phương cũng chui đầu vào? Chẳng lẽ nó chưa nghe danh thằng đấy? Hay là nó cũngấy lắm rồi!
 - Tao nghĩ cũng mới thôi chứ lâu rồi thì bọn nó đã đồn ầm lên, mình đã biết
 - Hay là con Phương nó có chuyện gì khó nói?
 - Con Phương mà theo thằng đấy thì mấy tháng nữa cũng chẳng còn “cái gì”. Nó đã vậy rồi thì thằng Hoàng bỏ được cũng là may.
 -Bla.....bla Bọn nó tha hồ giả định trong khi tôi cứ ngồi lì ra
 - Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Tự nhiên tôi hét vang cả trường như muốn đẩy tất cả mọi muộn phiền ra ngoài, tôi vẫn làm thế mỗi khi mệt mỏi. Nhưng có lẽ lần này là lần tôi hét to nhất.
 - Thôi im hết đi! Taoxin lỗi bọn mày,tai tiếng quá! Haizzzz – tôi thở dài
 - Ai bắt lỗi mày mà xin? Thôi quên cmnd!
 - Haizzz, bọn mày đi chơi đi, chắc tao đi ngủ 1 cái quá! – tôi đuổi bọn nó rồi ngơ ngáo kiếm cái gì đó để nằm
 - Thôi, chúng mày đi đi, để tao ở lại với nó! – con Ngọc phủ tay đuổi phụ tôi nhưng nó thì ko chịu đi

Đúng lúc đấy bé Trang ở đâu chạy sang, nhìn nó cũng hốt hoảng, buồn phiền chẳng khác nào bọn tôi. Nó chạy vào nhìn thấy mấy đứa tụi tôi đều ngồi bệt, chán chường cứ như là đội vừa thua chung kết C1 thì lại càng ngạc nhiên, tròn mắt nhìn bọn tôi

- Em sang đây làm gì? – thằng Trung cất lời hỏi

- Có chuyện gì thế ạ? Mọi người sao thế?

- Điếc à? Anh hỏi em sang đây làm gì? – thằng Trung lặp lại câu hỏi

- Tự nhiên vừa rồi gặp Phương, nó bảo em sang xem anh Hoàng thế nào! Sao mọi người lại....? Mà sao? – bé Trang ngơ ngác hẳn

- Thôi em ra đây!

Con Ngọc kéo bé Trang ra 1 góc đằng trước nói chuyện, tôi thấy con Ngọc cứ nói được 1 lát thì bé Trang lại đưa mắt nhìn tôi, xong rồi nó bùm miệng chạy luôn đi, chẳng hiểu gì cả!

- Mà nói với nó làm gì? – thằng T.Anh trách khi con Ngọc đi vào

- Tao tính hỏi xem nó biết gì ko mà nó cũng chẳng biết gì hơn mình. Chuyện này trước sau gì nó chả biết mà nói với lại ko nói! – con Ngọc phân bua

- Thôi, ko nhắc nữa! Đi chơi nào! Đệt, Có mấy ngày hội mà tự nhiên dính vào chuyện này, dẹp hết cmnd, đi đập phá cho nó sướng. – thằng Dũng hô hào

- Haizzzz, rồi, đi thì đi! Tội éo gì phải buồn vì 1 đứa con gái? Tao nói chuẩn ko?

Tôi kéo vai bọn nó, cố gắng nói những lời bất cần, đúng phong cách của bọn tôi để cho tụi nó thấy tôi không sao, nhưng thực ra ở trong lòng thì buồn, chán nản lắm. Có lẽ tôi cũng muốn thoát khỏi cái tâm trạng này nhưng chẳng thể được, miệng thì cười đùa nhưng lòng vẫn nặng trĩu.

Cả hơn chục đứa, trai gái lẫn lộn dắt tay nhau đi vòng quanh các trại, chơi đùa vui vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra. Tôi thì ko vui nổi rồi nhưng cũng phải cố ko để bọn tôi buồn thêm nữa, còn bọn tôi thì tôi cũng chẳng biết chúng vui thật hay cũng đang cố vui để cho tôi khỏi đỡ buồn. Thì thoáng nhìn quanh đám bạn đang khoác vai nhau đi, tôi cũng thấy mình được an ủi nhiều khi bên cạnh còn có những người bạn thật tốt. Không phải bây giờ và chỉ có tôi mới nhận ra điều đó. Hội của bọn tôi vốn đã nổi tiếng sẵn vì sự đoàn kết, vui vẻ, vốn đã là một điều đáng để tự hào rồi.

- A! Anh Hoàng đây rồi, đi đạu em kiếm nãy giờ! – một thằng lớp 11 làm bên Đoàn hót hả chạy đến

- Có gì ko? – tôi hỏi lạnh tanh

- Lát anh xử giúp em cái vụ “giới nghiêm” với, tình hình đông quá, sợ bọn em nói ko được.

- Rồi, mà cứ để đấy! Cũng đang muốn xử vài thằng cho bõ tức đấy. – thằng Cường trả lời hộ tôi trong sự ngơ ngác của thằng bé lớp 11.

Bọn tôi sang chỗ trại của các thầy cô chơi, mấy anh chị khóa trước về chơi cũng tụ tập ở đấy nhiều, ngồi chém gió, hỏi han loằng ngoằng cũng đến gần 10h30 – đến giờ giới nghiêm.

- Ngồi đây tao đi xử xong vụ giới nghiêm rồi về nhà mình party nha! – tôi quay qua nói với tụi bạn

- Bọn tao đi nữa! – Mấy thằng bạn lại nhao theo tôi

“Giới nghiêm” là lúc bọn tôi bắt đầu “tiễn khách”, lớp nào về trại lớp đấy và phải đăng ký xem có những ai ở lại, lộn xộn xảy ra ở lớp nào là lớp đó phải chịu. Vậy nên thằng lớp 11 nó sợ không làm được vì lo có 1 số thành phần ko nói được. Ngay cả đến bọn tôi đi cũng thế, ko phải vì “đang điên” thì cũng chẳng đuổi được tụi nó. Đến gần 11h thì trường đã vắng tanh, mỗi trại chỉ còn lại vài người (toàn đực rựa ở lại trông trại) riêng có trại bọn tôi là gần 20, cả trai lẫn gái (cơ bản là thành phần BTC nên cũng lộng quyền, mấy đứa con gái cũng chưa chịu về nữa)

- Thằng Dũng đâu rồi? – thằng T.Anh hỏi khi chợt nhận ra là thằng Dũng chạy đâu mất nãy giờ

- Đi kiếm cái giải sầu rồi! – thằng Kiên trả lời

Bọn bạn tôi bắt đầu mở nhạc, trái cây, bánh kẹo rồi cả đồ ăn lúc nãy tụi nó bán để lại nữa, mấy đứa trại khác quen biết cũng mò sang, chẳng lẽ lại đuổi về? Thế là lại bắt đầu um xùm, tôi thì vẫn nằm 1 xó bên trong lều, thì thoảng lại ra ngoài đi lòng vòng cho khuây khỏa mà đầu óc vẫn nặng trĩu, gió lạnh lạnh tôi lại cảm thấy khoan khoái hơn, có lẽ nó hợp với tôi lúc này.

12h hơn chút rồi, thằng Dũng đi đâu vẫn chưa thấy về, bọn con gái thì đang xì mặt ra vì bị đuổi, nhất định ko chịu về, mấy đứa lớp khác cũng giải tán vì “hết giờ party”. Chợt có người đi từ hướng cổng trường lại, vội vàng lắm, nhìn kĩ thì ra thằng Dũng đang xách cái bịch gì đó.

- Hàng về, hàng về! Ra đỡ phụ bố mau! – Nó đi gần đến nơi chửi

- Clgt? – mấy đứa tò mò

- Ôi dcm, thật chó! – thằng T.Anh như la lên

- Có cả mực với thịt gà cho bọn con gái đấy. Đi cả phố mới kiếm được nhiều đó, mà éo thằng nào đi phụ nữa! – thằng Dũng trách móc

- Thịt chó ăn với Coca à? – thằng Cường mỉa mai

- Còn hàng! Hoàng! “khinh công”! – thằng Dũng nói rồi ngoắc tay ra hiệu cho tôi trèo lên tường

- Dcm, rượu éo mang lối cổng được, tao để đằng sau kia! – thằng Dũng giải thích thêm

Ax, ax, bó tay thằng bạn tôi, nó tha cả rượu vào trường? Các thầy cô mà biết thì có mà lên đường cả đám! Mà ba mặt của trường tôi đều là mương với bụi cây, chỉ có phía sân sau là tường xây cao lắm, sau bức tường ấy là ruộng, trong trường muốn trèo tường ra đã khó, ngoài ruộng trèo vào thì lại càng khó hơn vì nó thấp hơn nhiều. Vậy nên nó mới nhờ đến cái thuật “khinh công” của tôi. Tôi hiểu ý thằng bạn tôi rồi!

Với sự trợ giúp của mấy thằng bạn, chẳng khó khăn gì tôi với thằng Dũng đã trèo được lên tường, đứng chênh vênh bên hàng chông sắt nhọn hoắt. May mà trại của bọn tôi cao, với lại muộn rồi nên ít người để ý, tôi nhảy xuống dưới, buộc can rượu vào sợi dây cho thằng Dũng kéo lên. Mặc dù có “khinh công” nhưng cũng phải đến lần thứ 4, thứ 5 tôi mới trèo lại vào được, cả đám nhìn nhau cười khà khà, đúng là toàn quỷ sứ!

Mấy đứa con gái cũng ko cản được bọn tôi nhưng bọn nó bắt uống trong “yên lặng và hòa bình”. Đây ko phải lần đầu tiên tôi nhậu nhẹt, bọn bạn tôi cũng thế, nhưng có lẽ vì hôm nay đang buồn nên uống nhanh lắm, tôi đã bắt đầu thấy choáng, bắt đầu uống càng nhiều hơn, ai cản cũng ko được

- Bọn mày kệ nó đi, cho nó uống, nó “giả vờ” vui vẻ nãy giờ chưa đủ sao? – thằng Cường nạt mấy đứa cản tôi

Tôi cầm ly lên mà cảm thấy bao nhiêu buồn phiền, chán nản cứ theo dòng rượu ủa về, càng uống càng thấy nhục nhã, đau lòng. Điều cuối cùng tôi nhớ là tôi lảm nhảm xin lỗi hết đứa này đứa khác, than phiền như dốt hết mọi thứ trong lòng và con Ngọc nhìn tôi rơm rớm nước mắt. Có lẽ lúc đấy nhìn tôi thảm lắm!

Tôi mở mắt ra mà thấy trong người uể oải, hơi thở vẫn còn mùi rượu, may mắn là ko đau đầu, cổ họng thì khô rát. Lắc lắc đầu cho tỉnh táo hơn, tôi nhận ra một khung cảnh quen quen phía sau chiếc màn, là nhà con Ngọc, cái nhà mà bọn tôi làm trại ở đó. “Ơ dcm, sao mình lại ở đây nhỉ?” – tôi tự hỏi và cố nhớ xem chuyện gì xảy ra mà tôi lại ở đây thì chẳng nhớ được gì hơn ngoài việc tôi say. Lò dò ra khỏi giường, tôi thấy trên bàn có ca nước và 1 mảnh giấy nhỏ, chẳng vội đọc, tôi bê ca nước làm 1 hơi hết nhẵn, thấy tỉnh tỉnh hơn chút.

“Em đi ra ngoài mua mấy thứ linh tinh, có đồ ăn cho anh ở trong bếp ấy” – tôi lảm nhảm đọc và nhận ra là chữ của bé Trang! “Sao lại là chữ bé Trang?” – tôi càng ngạc nhiên hơn và càng chẳng hiểu chuyện gì, đành phải đợi có người về cứu mạng thoát thân chứ biết làm sao nữa! Sao lại là chữ bé Trang? Mà tối qua mình về thế nào? Bây giờ là gần 9h, bé Trang nó ở đây từ khi nào? Mà bọn bạn tôi đâu? Tôi tự hỏi hàng loạt câu hỏi và cố nhớ lại cái vụ nhậu nhẹt nhưng chẳng nhớ được gì, lại nhớ về chuyện tối qua, lại muốn uống, lại muốn say

Một lúc sau tôi thấy có tiếng mở cổng, là bé Trang về

- Anh dậy rồi à? – Nó hỏi tôi từ ngoài sân

- Ủ! Sao anh ở đây? Mà sao em lại ở đây? – tôi hỏi luôn, đang tò mò mà

- Sao anh ở đây sao lại hỏi em?

- Say quá, chẳng nhớ gì! Thế em ở đây từ khi nào? – tôi tra hỏi

- Lúc sáng em ra trường tìm anh, chị Ngọc bảo em về đây trông anh. Còn lại em chẳng biết! Mà tối qua anh uống nhiều lắm hay sao? – Nó nhìn tôi hỏi lại

- Thế con Ngọc nó đưa chìa khóa cho em à?

- Vâng, chị ấy dẫn em về, bảo em ở đây trông khi nào anh dậy. Em ngồi mãi, vừa đi ra ngoài tí thì anh đã dậy rồi. Hi! – Nó nhăn nhó cười với tôi

“Chắc tối qua mấy đứa con gái đưa tôi về đây” – Phu““““““! Tôi thở phào khi giải đáp được vài thắc mắc nhỏ, chẳng trả lời em Trang, ngồi dựa vào ghế, ngửa cổ nhắm mắt lại suy nghĩ đến những chuyện không vui

- Anh ăn sáng chưa? Chị ngọc để đồ trong bếp cho anh đấy! – bé Trang ngồi cạnh nhỏ nhẹ hỏi

- Ko muốn ăn! – tôi trả lời cụt lủn và trống không, vẫn giữ nguyên tư thế cũ

- Anh, chuyệnhôm qua là thật hả anh? Nhưng sao lại....? – Nó lắc lắc tay tôi hỏi nhỏ

- Thôi, đừng nhắc nữa! – tôi chán nản trả lời

- Em ko tin đâu! Em phải hỏi con Phương cho ra chuyện mới được! – nó giận dữ

- Anh tưởng bạn em nói với em rồi? – tôi hỏi với cái giọng khá đều

- Hôm qua nó chỉ bảo em sang xem anh thế nào. Em thấy nó buồn lắm. tưởng 2 người có chuyện gì, ai ngờ – nó ngập ngừng

- Là thật hả anh? – Nó lại nhìn tôi hỏi

- Oh, thật, anh thua rồi! – Tôi nói và thở dài, cố làm mặt thoải mái hơn

- Nhưng sao lại thế? Sao lại thế được? – bé Trang như vẫn chưa tin

- Thôi em đừng nói nữa đi, anh ko muốn nhắc đến chuyện đấy nữa, đủ nhục rồi! – tôi nói như quát nó

Hơ, chẳng biết vì nó cũng buồn hay là vì do tôi quát mà mắt nó đỏ hoe lên rồi nước mắt ở đâu tự dung chảy ra lăn dài trên má. Nó ko mếu, ko nói gì, cứ ngồi im vậy rồi nước mắt cũng tự động chảy ra thôi. Tôi thấy sợ nó quá!

- Này, anh xin lỗi, anh hơi to tiếng! – tôi dịu giọng dỗ nó

- Ko phải tại anh nói! Tại em tức con cái Phương thôi!

Ax ax, tôi còn chưa khóc mà nó tức ngồi khóc ngon lành vậy trời? Tôi sợ nó thật rồi!

- Tức cái gì? Yêu ai là quyền của người ta chứ em. Anh ko buồn thì thôi, em buồn gì chứ! – tôi cố nhe răng cười dụ nó

- Anh còn nói là ko buồn? Em biết thừa là anh muốn khóc như em mà không khóc được ấy!

“Och, cái con này nó đi guốc trong bụng tôi từ khi nào vậy trời?” – tôi nghĩ rồi lại ngồi phịch xuống ghế, thở dài như cũ.

- Thôi em về nhà hay ra trường đi! Anh về đây, về tắm rửa, thay đồ cái còn lên trường, chiều còn phải diễn nữa! – tôi lên lại dây cốt sau 1 hồi im lặng

- Em đi với anh! – nó nói như trẻ con vậy

- Anh về nhà thay đồ, đi với anh làm gì?

- Kệ, chị Ngọc bảo em chờ đưa anh lại trường mà! – “ọc, nó mang cả con Ngọc ra dọa tôi”

- Thế để anh đưa em ra trường.

- Ko, đã bảo em đi với anh mà! – nó bị hâm thật rồi

Tôi nhăn mặt lườm nó nhưng nó thì cứ phụng phịu như trẻ con vậy, tôi đành chịu thua cho nó đi theo về nhà tôi.

- Về nhà cấm nói linh tinh với Mẹ anh đấy! – tôi phải dặn nó trước

- Em biết rồi! Còn phải dặn! – Nó ngồi sau ngoa ngoắt trả lời

- Mà anh này! – tự nhiên nó lại dịu giọng

- Gì?

- Anh có tin là Phương nó thích tên Tuấn thật ko?

- Anh đã bảo là em đừng nhắc đến nữa rồi cơ mà! – tôi gắt gỏng

- Ko, em ko tin đâu! Nhất định em phải hỏi cho ra chuyện mới chịu! – nó cũng ko kém tôi

- Thế thì tùy em, còn muốn đi với anh thì làm ơn đừng có nhắc tới chuyện đó, anh ko nói lại lần nữa đâu! – Tôi lại nuốt đắng cảm đoán bé Trang

Cái con bé này đúng là ngây thơ thật, mà càng ngày nó càng ương giống tôi. Suốt cả đoạn đường từ lúc bị tôi nạt đến khi về nhà tôi nó chẳng nói rằng gì, nhưng về nhà tôi thì nó trở thành con người khác hẳn. Kể ra nó cũng đáng là 1 đứa con gái ngoan, lễ phép, biết nói chuyện và ko tỏ ra ngại ngùng giả tạo.

- Anh làm gì đấy? – Nó đang ngồi nhặt rau với Mẹ tôi thì ngược lên hỏi khi thất tôi quần đùi, cởi trần đi từ nhà ra

- Giết người! – tôi trả lời mà mặt lạnh tanh

Thật ra tôi thấy mệt mỏi quá, tối qua uống nhiều, sáng nay đạp xe 1 đoạn mà vẫn chưa thấy bớt nên vận động 1 tí cho nó ra mồ hôi. Tôi có 1 cái xà kép, 1 bao cát và 1 cái mộc nhân ở góc sân sau (cũng biết vài đòn lể võ vè do chú tôi dạy), chiều chiều tôi vẫn đấm đá nghịch ngợm thế. Nhưng hôm nay ko chỉ là để vận động, tôi muốn làm 1 cái gì đó để xả hết những buồn phiền trong người.

- Em đi xem! – Bé Trang nói rồi đứng dậy đi theo tôi. Tôi kệ! Mẹ tôi thì càng đứng đưng vì bà biết thừa là tôi sắp làm gì

Tôi ra sân sau đấm đá, hò hét như 1 thằng điên, trong lòng tôi có 1 sự thù hận gì đó khó nói lắm. Thật lòng tôi ko ghét em Trang, ko hận thằng Tuấn, với 2 người đó tôi chỉ thấy buồn. Có lẽ là tôi hận tôi, hận cái thằng ở trong con người đã làm mất mặt Hoàng fide danh tiếng. Tôi đấm đá chán rồi lại hít xà, xoay vòng rồi lại đấm đá, hét âm ỉ cả lên đến nỗi Mẹ tôi còn phải ra chửi, bà tưởng tôi bị điên. Bé Trang thì chẳng nói gì, nó cứ ngồi nhẩn nhó ở cái gốc cây, có lẽ nó cũng sợ cái bộ dạng của tôi lúc này. Được khoảng 30 phút, tôi thấy trong người đã ổn hơn, mồ hôi ra nhiều cũng thấy đỡ uể oải, hò hét đấm đá lắm cũng chán tay, có lẽ dừng được rồi.

- Ê! – tôi ngoắc tay gọi né Trang

- Dạ? – Nó tròn mắt ngạc nhiên đứng dậy tiến lại chỗ tôi

- Ngồi xem thấy gì ko?

- Anh đúng là điên! Cái đồ hôi hám – Nó bịt mũi tránh xa tôi

- Ý anh là hết mùi rượu rồi chứ? Vậy tốt! – tôi hỏi rồi tự trả lời luôn

- Vào nhà chơi đi! Anh đi tắm cái đã rồi lên trường. – tôi nói tiếp

- Lúc này anh làm em thấy sợ quá! – Nó lí nhí nhẩn nhó nói

- Biết thế thì tốt hơn là đừng làm anh bực mình! – Tôi nói lạnh tanh rồi đi thẳng xuống vào nhà

Tôi vừa trong nhà tắm chui ra thì bé Trang đã chạy đến nhăn nhó, hóa ra là Mẹ tôi bảo ăn cơm rồi đi, chắc là nó ngại, nhưng Mẹ tôi đã nói rồi, tôi sao dám cãi? Ngồi ăn cơm mà nhìn nó cứ thỏ thẻ, ngại ngần chẳng giống nó mọi ngày tí nào tôi cũng phải phì cười, lần đầu tiên tôi cười kể từ cái vụ tối qua. Chẳng biết có phải do có bé Trang hay ko mà hôm nay Mẹ tôi cũng tâm lí ghê, khi tôi đi còn đưa cho 1 giỏ bánh kẹo với lại trái cây, nói là “mang đến cho bọn nó ăn chơi”. Trên đường đi thì bé Trang nó cứ khen Mẹ tôi hiền. Ho, đây là nó chưa biết cái lúc Mẹ tôi vác gậy rượt tôi quanh xóm đó thôi!

Tôi mặc bộ quần áo thể thao cho nó thoải mái, đồ để chiều lên sân khấu thì tôi đã cất trong ba lô sau lưng hiên ngang bước vào trường, nhìn thấy cái bóng cây và góc trường yêu quý của tôi hôm nay sao lại gợi lên những cảm xúc buồn bã quá, tôi lại nhớ chuyện tối qua, mọi hình ảnh dường như vẫn còn hiện rõ mồn một ở đó, lòng lại nặng trĩu.

- Từ từ em bảo! – bé Trang đi sau tôi gọi với, lẻo đẻo chạy lên

- Gì? – tôi dừng lại lạnh tanh

- Phải như thế này mới giống anh chứ! – Nó đặt cái giỏ kẹo xuống đất, lấy 2 tay kéo mà tôi bắt tôi nhếch miệng tươi tỉnh, đúng là lắm trò

- Thôi được rồi, anh ko đùa!

Tôi hít 1 hơi nhăn răng giả vờ cười cho nó vừa lòng rồi lại đi tiếp, kệ nó lon ton theo sau. Bước đi mà khác hẳn mọi ngày, cái sự hiên ngang, oai vệ của tôi giờ đã đi đâu mất, tôi nhìn ai cũng thấy ngại ngại, cũng cứ như là chúng nó đang bàn tán xì xào chuyện ko hay của tôi. Tôi làm 1 lèo phi thẳng đến trại của lớp tôi

- Mà tỉnh rồi hả?

- Ồ ờ, ngon cơm rồi thấy!

- Biến đâu sáng giờ thế?

Bọn bạn mỗi đứa hỏi 1 câu khi nhìn thấy tôi. “Về tắm cái” – tôi trả lời cộc lốc rồi đi thẳng vào trong.

- Hoàng!

Một tiếng gọi quen quen làm tôi dừng lại và đưa mắt theo, đó là chị Mỹ. Chị ấy đi cùng với con Tâm và con Ngọc, ánh mắt chị ấy nhìn tôi cũng thấm buồn, khác hẳn những lần gặp trước kia. Tôi hiểu là chị ấy đã biết chuyện của tôi, mấy đứa con gái nhiều chuyện chắc là đã kể sạch.

- Em ko sao chứ? – Chị Mỹ hỏi khi đi đến gần tôi

- Ko sao! Chị về khi nào đấy? – tôi vẫn giữ cái thái độ chẳng vui vẻ gì

- Chị về lúc sớm, ra đây chơi ko thấy em đâu. Ngọc nó mới kể cho chị nghe. Em phải cứng rắn lên nhé! – chị Mỹ vẫn rất quan tâm đến tôi

- Yên tâm đi, em là em của Chị cơ mà! – tôi cố cười

- Nhìn cá mặt em thế này yên tâm sao được? – chị ấy chau mày với tôi

- Thôi nó chuyện khác đi! Mẹ tao gửi bánh kẹo với lại hoa quả gì cho bọn mày kia! – Tôi gạt chuyện kia đi rồi nói lớn với đám bạn khi thấy bé Trang xách giỏ đồ vào đến nơi

- Mà 2 lớp sao lèo tào mấy móng thế này? – Tôi hỏi to cho át chuyện kia đi

- Bọn nó về ăn cơm hết rồi, sáng giờ ở đây đông quá còn ko có chỗ ngồi.

- Ah‘ oh‘! Bọn mày ăn uống gì chưa? – tôi nhìn đồng hồ đã hơn 12h

- Mới về con Nọc ăn xong, mấy đứa nữa chắc cũng sắp ra rồi

- Chị ăn gì chưa? –tôi hỏi chị Ngọc

- Chị mới đi ăn với mấy bạn em về này! – chị ấy cười chắc là thấy tôi đã lên gân lại được

- Thế thì party thôi, nhà có khách mà im ắng như cái chùa! – tôi nói làm bọn bạn cũng vui theo khi thấy tôi có vẻ ko sao thật

Trong lúc tôi nói thì bé Trang đứng nói gì đó với con Ngọc, nó cười rồi chào mọi người đòi về lớp. Tôi giữ nó lại nhưng nó nói về lớp 1 chút rồi sẽ qua. Thế là tôi lại bắt đầu khởi xướng cho cái sự điên khùng, lên nhạc, bánh kẹo, nước ngọt rồi nhảy múa, cơ mà được 1 lúc thì đứa nào cũng mệt, còn phải giữ hơi cho cả ngày chơi bởi nữa mà. Tối nay mới vui! Cả đám lại ngồi nói chuyện linh tinh, tôi ko muốn để đầu óc rảnh rồi 1 chút nào để khỏi phải nghĩ đến những điều ko vui, thế là lại bày trò, lại cười đùa rôm rả.

16. Chương 16

Đang ngồi nghe anh em chém gió thì mấy đứa bọn tôi lại phải đi họp ngắn về cái vụ chương trình chiều nay. Tôi bị mắng là mang tiếng thành phần BTC mà ko thấy mặt mũi đâu, cũng may ko có tôi thì còn con Ngọc vs thằng Dũng, bọn nó cũng giải quyết hết phần của tôi luôn rồi. Xong đâu đó gần 3h lại giải tán về chuẩn bị ấy trò tiếp theo. Tôi đã cố chối để cắt cái phần của tôi đi nhưng ko được, mọi người ko cho, bạn bè tôi cũng thế. Vậy là tôi vẫn phải khởi đầu cho 1 ngày ăn chơi nhảy múa.

- Thay đồ đi sắp đến giờ rồi kìa Hoàng! – con Ngọc hỏi tôi

- Hay là thôi mày! Tao oải quá! – tôi uể oải trả lời nó

- Mày bị điên à? Càng như thế này mày càng phải thể hiện cho nó biết! Mày là con trai cơ mà!

Nó quát rồi lôi tôi đi xênh xệch lên hội trường, phía sân khấu, đèn điện và loa đài đã âm ỉ chuẩn bị cho 1 đêm “vui tới bến” như bọn tôi muốn tổ chức. Ngoái nhìn lại khung cảnh rực rỡ sắc màu phía sau, tôi thấy mình thật là lạc lõng.

Tôi thay bộ đồ jean, áo thun khá năng động, tôi sẽ mở màn bằng một tiết mục rất vui và có phần máu lửa mà! Soi mình trong gương cũng thấy phong độ ra phết, nhưng khi nhìn lên cái mặt thì thật là kệch cỡm, hình như trong gương ko phải là thằng tôi nữa! Chán nản bước ra khỏi phòng thay đồ, con Ngọc vẫn đứng đó canh chừng tôi.

- Mày nhếch cái mép lên xem nào! Tội gì phải thế chứ? – con Ngọc chửi tôi

Cười giả tạo với nó 1 cái, đưa mắt nhìn xung quanh thì cũng thấy khá đông người, bọn nó cũng đang đồ đạc, quần áo, phấn son chuẩn bị diễn, có cả mấy đứa lớp tôi với lớp A5. Con Ngọc nó lại lôi tôi xênh xệch ra 1 góc, có cả con Tâm và chị Mỹ đứng đó nữa. Tôi kệ cho 3 đứa con gái nó hành hạ mình, đeo khăn, đánh phấn, chải tóc, ...đủ trò. Nhìn 3 người vừa làm vừa chửi tôi, tôi lại thấy buồn cười, là lần cười thứ 2 của tôi trong ngày.

“Lo cho tôi” xong, con Ngọc với con Tâm bỏ đi thay đồ, có tôi với chị Mỹ ngồi lại ở cái góc hội trường đó

- Hồi hộp ko? – Chị Mỹ cười hỏi tôi

- 2 năm trước thì có Chị! – tôi vẫn làm mặt buồn trả lời

- Vậy chứng tỏ là em đã lớn hơn nhiều lắm rồi đúng ko?

- Chắc vậy! – Tôi gật đầu

- Lớn rồi thì phải biết chuyện nào ra chuyện đấy chứ? Mọi người tin tưởng em mới để cho em “khuấy động phong trào”. Em định vác cái mặt này đi à?

- Haizzz, chả có tâm trí gì mà khuấy với chả động nữa!

- Hít thở sâu vào xem nào! – Chị Mỹ nói rồi ngồi trước mặt nắm tay tôi

Tôi lại nhớ đến cái cảnh hồi lớp 10, ngày đầu tiên tôi lên sân khấu, chị Mỹ cũng nắm tay tôi như thế này. Lần này thì tôi ko ngại nữa, mà lại thấy buồn cười, tôi cười thành tiếng thật.

- Vui vẻ thế mới là em chứ? – chị Mỹ lại cười, hình như chẳng có gì cưỡng lại được nụ cười của chị ấy thì phải

- Vâng, thế này xứng làm em chị chưa? – tôi nhún nhử
- Oh, tốt hơn rồi đây! Cố lên, đừng làm chị thất vọng!
- Hồi hộp quá! – tôi đứng dậy nhún nhảy giả vờ thế
- Lang thang chút đi cho thoải mái! – Chị Mỹ kéo tôi đi

Đi bên cạnh chị Mỹ lòng vòng trong trường, qua các trại lại thấy ánh mắt ngưỡng mộ của bọn lớp 11 và lớp 10 tôi chợt nghĩ đúng là có cần mình phải buồn phiền hay không? Bên cạnh tôi lúc nào cũng có những người con gái quan tâm đến mình, rất tốt với mình, tôi còn cảm thấy làm phiền họ nữa. Nếu nói muốn cần 1 người con gái xinh đẹp mà oai với thiên hạ thì con Tâm, bé Trang cũng chẳng kém em Phương là mấy, chưa kể đến chị Mỹ thì ăn đứt em Phương rồi! Tôi cố gắng xua tan những ý nghĩ ko hay, ko nhìn về hướng đó, ko chờ đợi bóng dáng đó như thói quen mấy tháng nay, đầu óc thật thoải mái tận hưởng những thứ thuộc về mình.

Sân sau của trường bây giờ gần như đã chật ních, nhưng nhúc nhủc người, phía sân khấu cũng đã nhốn nháo các lớp đang xí chỗ, sắp đến giờ tôi lên thót rồi, phải tranh thủ lên gần một lúc nữa mới được!

“Mọi người đã chuẩn bị tinh thần cho buổi tối lịch sử chưa?”

Tại sao vẫn còn nhiều người chậm chân chưa quy tụ về đây thế này?

Ai chưa ăn cơm vui lòng tránh xa khu vực đông đúc để nhường chỗ cho những người đủ sức nhé!

....Bla.....Bla”

Tiếng cậu MC lớp 11 đang PR cho chương trình vang lên cũng là lúc sắp đến phần của tôi. Bọn bạn lại xô đẩy, cổ vũ tôi lên sân khấu như những ngày đầu tiên vậy, tôi thấy trong lòng vui sướng lắm, quên hẳn những chuyện ko hay. Bước lên cánh gà, đưa mắt nhìn xung quanh phía dưới đám bạn đang kéo miệng ra hiệu cho tôi phải cười tươi hơn, nhìn mọi người ai cũng hơn hớn, phấn khởi. Đưa mắt xa hơn 1 chút, phía lối vào, tôi nhận ra dưới ánh sáng rực của ngọn đèn cao áp trong trường là mái tóc mây bồng bênh, chiếc áo thun nửa đen nửa trắng, một người con gái đang đi bên cạnh 1 tên con trai bánh bao cười nói, chỉ tay huyền thuyên, lòng lại thấy buồn. Nhưng thoáng buồn ấy cũng qua nhanh khi tôi giật mình nghe thấy từ “bắt đầu” của cậu MC và 1 cái đá đít của thằng bạn múa phụ họa đẩy tôi ra sân khấu.

Đúng là chẳng có gì giúp con người ta giải sầu tốt hơn sự điên cuồng và âm nhạc, tôi quên hẳn mọi thứ, có lẽ làm tốt hơn cả những gì mọi người mong đợi, tiếng hò hét đã âm ỉ ngay từ phút đầu. Tôi thở hồng hộc sau bài trình diễn, chính thức mệt nhưng thấy sáng khoái vô cùng.

“Xin 1 phút im lặng nào!” – tôi đưa tay nói với mọi người phía dưới và cũng muốn nói để “2 người” phía cuối sân khấu thấy tôi đang vui như thế nào!

“Thật may mắn và vinh dự cho Hoàng fide khi lại một lần nữa là người mở màn cho những cuộc vui hoành tráng của trường. Tuy nhiênlần này mọi người làm tôi...thất vọng! Tôi chưa thấy được một không khí như mong đợi và tôi biết mọi người có thể cuồng nhiệt hơn thế này nữa! Mọi người đã thật sự sẵn sàng?Bla....bla....”

Tôi nói vài câu “khích bác” mở màn đúng theo phong cách Hoàng fide và hiệu quả đã đến ngay lập tức. Xoong nôi khua loảng xoảng, hò hét, huýt sáo vang trường. Cả người con gái đứng phía xa mà tôi vài lần liếc mắt qua cũng đang vỗ tay cười nhưng nụ cười ấy chẳng còn ý nghĩa như trước, nó chỉ mang đến cho tôi sự chua xót. Vâng, đó là em Phương.

Tôi trở xuống tất nhiên là trong những lời khen ngợi của bạn bè, bé Trang cũng tíu tít chạy lại tươi cười với tôi, chợt thấy mình thật là hạnh phúc. Nhưng rồi niềm vui ấy cũng nhanh chóng qua đi, tôi đã hết vai diễn của mình, lại thấy buồn mênh mông. Giờ mới hiểu được cái câu “nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm” là như thế nào, có lẽ mỗi cuộc vui qua đi, khi chỉ còn lại ta với ta thì nỗi buồn lại càng lớn hơn hay sao ấy.

Không thể chịu đựng thêm được nữa, tôi lại kiểm tra phá phách, ngồi dưới cổ vũ, la hét om sòm, khản hết cả tiếng. Tôi tìm đủ mọi cách để vui, để điên, để quên đi hình ảnh 2 người đang tay trong tay ở phía sau mà tôi tưởng tượng ra. Những người ko biết chuyện thì có lẽ chẳng hiểu sao hôm nay tôi lại nhiệt tình đến thế.

Rồi cuộc vui nào cũng có lúc tàn, dư âm 3 ngày hội trại vẫn còn đọng trên môi mỗi đứa học sinh, vẫn còn râm ran trong từng câu chuyện. Tôi cũng đã có những ngày thật vui, nói khách quan là như vậy, tuy nhiên bây giờ ko phải lúc cho chuyện đó, tôi lại lao vào cày cuốc, phải cày bù cho những ngày nghỉ và một phần là vì tôi muốn thế.

Chẳng biết từ ngày nào tôi lại để ý đến những lời xì xào khi đi ngang qua, có lẽ vì lòng tự ái, tôi trốn tránh, nhốt mình trong lớp, chẳng chơi bởi gì, chỉ biết có đề, bút, vở và máy tính. Tôi lao vào học như điên, học như chưa bao giờ được đi học vậy. Thật may mắn cho tôi là tôi có thể gạt bỏ những suy nghĩ trong đầu nhờ việc ấy!

Hơn một tuần trôi qua sau hội trại, bọn bạn tôi cũng ko nhắc đến chuyện đó nữa, bọn nó cũng để cho tôi “yên”, vậy là câu hỏi “tại sao” vẫn chưa có lời giải đáp, mà tôi cũng chẳng cần giải đáp. Tôi ý thức được là mình phải quên, chẳng muốn níu kéo 1 chút gì cả (có lẽ vì ngày đó kiêu quá). Tôi cũng chẳng gặp bé Trang nữa, trốn hết mọi người, lủi thủi và lảm lủi 1 mình

Một buổi chiều đầu hè vẫn còn chút hơi lạnh cuối xuân, tôi nằm bò ra xe đạp từng bước chậm rãi qua khu phố mới về nhà, hai bên đường thoáng mát, trong lành và yên tĩnh thật là dễ chịu. Bỗng tôi nhận ra chiếc mini Nhật hiệu “tia sét” dựng ở bên đường phía trước ko xa, một vài đứa con gái đang chỉ chỗ gì đó, trong lòng lại thấy bồi hồi. “xe em Phương kia? Em ấy làm gì ở đây nhỉ?” – những suy nghĩ hối thúc tôi đạp xe nhanh hơn.

Tôi nhận ra em Phương đang đứng cúi mặt, xung quanh em ấy là 4 đứa con gái đang chỉ chỗ, to tiếng. cái giọng láo lếu, chua chat của con bé đứng đối diện em Phương và cả cái điệu bộ nữa, chẳng khó khăn gì để nhận ra con Linh – yêu quái cái ở cái đất này. Nhìn tình hình là biết ngay em Phương bị bắt nạt, chuyện này chẳng phải là hiếm ho gì, tôi lại lo chuyện bao đồng?

- Gì thế Linh? – tôi đứng lại cạnh xe của em Phương cất lời hỏi

- DM, con này nó láo, đang muốn dạy dỗ! – vẫn là câu nói láo toét quen thuộc của đám “đàn anh đàn chị”

- Láo sao thế nói bạn nghe cái! – tôi hỏi rồi đi xuống gần, tôi đứng trước mặt em Phương trong khi em ấy nhìn tôi được 1 cái rồi lại cúi gằm

- Ông lại muốn làm anh hùng à? – con Linh hỏi tôi

- Thôi bỏ qua đi, bạn tôi, nhìn xe kia! – tôi nói rồi hất hàm về phía 2 cái xe hiệu “tia sét” dựng cạnh nhau

4 đứa con gái kia quay đầu lại nhìn, có con Linh là tôi biết còn 3 đứa kia thì chịu, nhưng nhìn điệu bộ thì chắc là mấy đứa đàn em của con Linh quá

- Ông vẫn còn bệnh cho nó được à? Nó xỏ mũi ông vậy chưa thấy nhục sao? – con Linh vênh mặt chửi tôi

- Thôi, bỏ qua đi, coi như tôi xin! – tôi muối mặt lẩm ròi, đến con Linh còn biết nữa

- Nó cướp người yêu của đứa em tôi, tôi ko như ông, ko nhịn được!

Con Linh to tiếng hơn và chỉ về 1 con bé cũng khá xinh gái, con bé định “manh động” nhưng tôi đẩy ra, em Phương thì vẫn nép ru rú sau lưng tôi.

- Thôi, nể mặt bạn tí đi mà! Tôi với bà tuy chẳng thân thiết gì nhưng ngày xưa cũng từng học chung, đến giờ ra đường vẫn cười chào nhau được 1 cái, chẳng thù oán gì. Thôi, bỏ qua cho bạn nhé! – tôi dụ dỗ

- Ông biến ra kia! – cái con bé lú nãy ko chịu được

- Chưa đến lượt em nói chuyện! – tôi trợn mắt chỉ tay vào mặt nó, nó im luôn. Bọn này dựa hơi thôi chứ bản lĩnh gì, mà 4 đứa này nói thật chứ tôi tát ối đứa 1 cái cũng đủ nhịn ăn vài ngày rồi.

- Bà ko nể mặt tôi thì cũng nể mặt thằng T.Anh, con Ngọc, con Tâm chút chứ! Hàng xóm với nhau cả. Quen biết nhau hết làm khó nhau làm gì? Thôi, xin đấy, chẳng lẽ lại bắt tôi quỳ xin bà như mấy đứa khác? – tôi lại tiếp tục “vô mồm”

- DM, ..éo hiểu được ông! – con Linh nhìn tôi lắc đầu

- Tha cho nó lần này! – con Linh quay qua mấy đứa kia nói tiếp

3 đứa kia thấy “chị 2” nó nói thế thì sao dám bật, bọn nó quay lại chửi em Phương vài câu rồi cũng bỏ đi theo. Còn lại tôi với em Phương ở lại, không khí thật ngột ngạt, em nó vẫn đứng sau tôi

- Có sao ko? Dây đến bọn đấy làm gì? – tôi cất lời hỏi trước, vẫn ko quay lại

- Dạ em ko sao. Em – em Linh vẫn đứng sau tôi nói

- Ko cần phải cảm ơn! Coi như chuyện bất bình thôi. Về đi! – tôi nói rồi toan bước đi

- Anh ko thèm nhìn em nữa sao? Anh hận em đến thế sao?

- Thèm hay ko thèm cũng thay đổi được gì? Em có lựa chọn của em, anh ko trách, cũng chẳng có gì để hận! – tôi vẫn ko quay lại

- Em...xin lỗi! – em Phương ngập ngừng

- Ko cần phải xin lỗi. Coi như 1 chút quan tâm, anh nhắc em đi với thằng Tuấn nên cẩn thận. Còn anh đã nói rồi, em đi với nó thì đừng nhận là quen anh nữa! 1 lần này anh giúp em nữa thôi, ko có lần sau nữa đâu. Em đi trước đi! – Tôi cay đắng nói lại những lời chua chát

Em Phương chẳng nói gì nữa, lí nhí chào tôi rồi lấy xe đi trước, tôi lại đau đớn trông theo. Thật lòng tôi muốn nói, muốn hỏi em ấy nhiều điều lắm, nhưng cái suy nghĩ “để rồi làm gì?” và hình ảnh chán nản của mấy thằng bạn tôi nó cứ lớn vồn trong đầu, tôi lại điên máu nên chẳng nói được gì ngoài những lời cay đắng. Tôi biết tôi còn thương em ấy nhiều lắm! Hít 1 hơi sâu và thở dài, chán nản nhìn cái tia sét mang thương hiệu Hoàng fide, tôi lấy luôn con dao rọc giấy trong cặp ra cắt bỏ sạch cái hình ấy, giờ mọi thứ đều là “nothing”.

Hôm sau lại là 1 ngày tôi muốn quên và tập quên, đang nằm gục đầu xuống bàn lơ mơ tranh thủ ngủ thì có tiếng lộn xộn và chửi bới ngoài cửa lớp tôi

- Dcm,thằng cờ hó Hoàng! Mày có giỏi thì bước ra đây!

Tôi nghe rõ ràng tiếng thằng nào đó đang rất tức giận và chửi lớn tôi, giật mình ngược mắt nhìn lên thì là thằng Tuấn, nó đang như con hổ đói mồi mà tôi là mục tiêu, nếu không phải có mấy thằng lớp 11 bạn nó giữ lại thì chắc nó đã nhảy bổ vào lớp tôi rồi, phía cửa lớp lộn xộn lắm.

- Mày muốn gì? – Tôi nhìn nó hất hàm rồi bước ra cửa lớp, mấy đứa lớp tôi cũng định cản tôi lại

- Dcm thằng cờ hó, mày tưởng bố mày sợ mày à? Lúc dis nào cũng tỏ ra ta đây nhưng mà lại làm cái việc tiểu nhân như cờ hóbla....bla.... – Nó gân cổ chửi trong khi tôi bước ra

- Mày muốn nói chuyện hay muốn đánh nhau?

Tôi gạt cái cây gậy sắt trong tay nó đang chỉ về phía mình sang 1 bên rồi bình tĩnh nói. Mấy thằng lớn nhón này bản lĩnh gì mà tôi phải sợ, bọn nó mà tính bem tôi thì đã chẳng đứng ru rú giữ thằng Tuấn lại.

- Tao làm dis gì phải nói chuyện với hạng cờ hó như mày! – thằng Tuấn vẫn hùng hổ nói tiếp

- Muốn đánh nhau thì biến đi chỗ khác, tao dis dư thời gian với loại mày! – tôi khinh khỉnh nói lại nó và tính quay đi

- Dcm, hôm nay bố ày biết!

Thằng Tuấn hét lớn rồi vùng ra được khỏi mấy thằng bạn nó, nó nhảy bổ lại sau tôi, vung cái gậy lên định đập tôi thì “rầm!” – thằng Cường ở đâu chạy tới đập thằng em nó 1 cái ngã nhào ra đất. Mấy thằng lớp 11 thấy thằng Cường thì xanh hết cả mặt, chẳng dám đỡ thằng Tuấn dậy nữa.

- Dcm, mày sang đây làm gì? Mày định đánh ai? – thằng Cường hằm hằm nhìn thằng em nó hỏi

- Dcm, anh còn bênh thằng cờ hó đấy! – thằng Tuấn nhăn nhó chửi lại

- Mày ăn nói cho đàng hoàng, tao dis nhịn mày nữa đâu đấy! – Tôi chỉ mặt nó

- Nó làm gì? – thằng Cường nhìn thằng Tuấn hỏi

- Dcm, nó xui bọn con Linh bắt nạt cái Phương. Anh nghĩ xem có phải là cờ hó hay không? Lúc dis nào cũng tỏ ra ... thằng Tuấn đứng dậy ôm ngực kể

- Bốp! –thằng Cường vung tay tát cho nó 1 cái nữa khi nó còn đang chửi dở

Cái chuyện này tôi với thằng Cường chẳng lạ. Chắc em Phương lại về kể gì với nó cái vụ chiều qua, nó lại đi tìm con Linh rồi con Linh nó bảo là tôi xui nó. Toàn mấy đứa chẳng đầu vào đâu nói chuyện với nhau mà! – Nghĩ thế tôi đứng nhếch mép cười, cái cười chua xót lắm. Giờ tôi mới cay cú cho cái việc gọi là lo chuyện bao đồng.

- Giờ mày muốn đánh nhau đúng ko? Đứng đang hoàng lại! – Tôi cười đều nói với thằng Tuấn

- Mày điên à Hoàng? Sắp thi rồi! Đừng gây sự! – Mấy đứa cản tôi

- Ai ày đánh nhau vì 1 đứa con gái! Mẹ, có đáng ko? – con Ngọc giữ tôi lại và chửi

- Bọn mày yên tâm! Để tao! – tôi quay lại nói với bọn bạn

Bằng một động tác lắt người thi triển món khinh công tuyệt đỉnh, tôi đã áp sát thằng Tuấn trong tiếng la hét của bọn bạn. Mấy thằng con trai bạn tôi thì tụi nó cứ đứng yên, chắc bọn nó cũng muốn tôi làm gỏi cái thằng Tuấn mất dạy này, kể cả thằng Cường. Thằng Tuấn thấy tôi lao tới thì nó cũng hét lớn và vung cây gậy sắt lên thủ thế, nhắm thẳng đầu tôi phang tới với tốc độ kinh hoàng. Nhưng nó nhanh 1 thì tôi còn nhanh tới mười, sử dụng thêm 1 thế võ của Đạt Ma Sư Tổ kết hợp với đòn nội công trong Cửu Dương Chân Kinh, tôi đã tránh được đòn, dí sát nó vào vách tường. Cây gậy sắt trong tay nó cũng đã đảo chiều nằm gọn trong tay tôi và chỉ vào mặt thằng Tuấn. (Nhiệm kiểm hiệp tí)

Tất cả đều im lặng khi các thế võ dừng lại, thằng Tuấn đang đứng dựa lưng vào tường, trước mặt nó là cây gậy sắt chĩa thẳng vào mũi. Tôi đứng mặt hầm hầm, tôi bực mình thật, nó mà ho một tiếng là tôi tông thẳng cái gậy vào mặt nó ngay. Mấy đứa con gái thì rít rít cản tôi, thằng Tuấn đứng im, mặt nó xanh lét như tàu lá chuối.

- Sao? Ko phải mày muốn đánh nhau sao? Mày có đánh nổi ko? – Tôi gần giọng hét vào mặt nó

- Ko phải ai cũng là loại bản thủ như mày. Cờ mày đ...éo xứng chết dưới tay tao. Biến đi! – Tôi quát nó 1 câu nữa rồi thả ra

- DM, mày còn sang đây gây sự nữa thì đừng trách tao ko bênh anh em! – thằng Cường đuổi thêm

Thằng Tuấn hình như ức quá, nó ko nói được câu gì, miễn cưỡng để mấy thằng bạn dắt về. Tôi cũng chẳng buồn nói gì thêm, lủi thủi đi vào lớp, mấy đứa bạn cũng biết ý, tụi nó để tôi 1 mình rồi cũng giải tán. Ngồi 1 mình tôi lại thấy lạnh lạnh, nghĩ đủ thứ chuyện, haizzz....không ngờ có ngày mình cũng dính vào mấy cái chuyện bản thủ này.

Chiều hôm đó bé Trang nó rủ tôi về học ghé qua nhà nó, tưởng chớ chuyện gì ai ngờ về đến nơi đã thấy em Phương ngồi ở đó nữa, nhìn thấy thôi em ấy lí nhí chào rồi lại cúi mặt xuống, bé Trang cũng làm mặt buồn thiu, tôi chẳng hiểu chuyện gì

- Gọi anh về có chuyện gì đây? – tôi cất lời hỏi bé Trang

- 2 người nói chuyện với nhau đi! Em đi ra ngoài! – bé Trang nó nói rồi chạy vù ra khỏi phòng

Tôi tính kéo nó lại nhưng không được, lại một lần nữa tôi phải đối mặt với em Phương, tôi đã nói là tôi không quen biết gì nữa rồi cơ mà! Tôi lặng lẽ bước vào nhà, lại chỗ cái bàn học của em Trang đứng nghịch mấy cuốn sách, tôi ko muốn mở lời trước

- Em xin lỗi, em mới biết sáng ngày anh Tuấn qua gây sự với anh! – em Phương mở lời

- Lỗi của em à? Nếu thế thì nhắc nó đừng có động tới anh. Anh chẳng thích dây vào mấy chuyện này đâu. 2 người anh coi như ko biết, muốn làm gì thì làm.

- Anh ghét em đến như vậy thật sao? Em phải làm như thế nào mới được đây? – Em Phương như muốn khóc

- Có gì mà ghét? Phải thế nào là thế nào?

- Chẳng lẽ anh không thể như trước với em? Em sợ khi thấy anhnhư thế này!
 - Sợ gì? Anh phải nói bao nhiêu lần nữa em mới hiểu? Em có quyết định của em, anh tôn trọng, anh ko hỏi, ko trách, ko để ý nữa, tùy em. Vậy tại sao em ko tôn trọng quyết định của anh? Anh phải như thế nào em mới vừa lòng?
 - Chẳng lẽ anh với em không thể là bạn, là anh em như anh và Trang? – em Phương vừa thút thít vừa nói
 - Anh có khó xử riêng của anh. Anh ko ghét gì em cả, vẫn luôn mong em được vui vẻ, nhưng em biết anh với những đứa như thằng Tuấn vốn là mặt trăng và mặt trời, anh ko quan tâm đến bọn đó và những người xung quanh nó. Em hiểu ko?
 - Em hiểu! – em Phương lại lí nhí
 - Hiểu thì tốt rồi, anh đi trước đây! – tôi nói và toan quay đi
 - Anh Hoàng, em ...xin lỗi! – em Phương nói như muốn nín kẻo tôi
 - Thôi được rồi, em muốn rõ ràng thì anh cũng hỏi rõ ràng: em thích thằng Tuấn thật hay là vì lí do gì khác? – tôi nhìn thẳng vào mắt em Phương
 - Dạ ...thật! Em biết....
 - Ngán thôi! (tôi ngắt lời) – Thế em cũng biết nó là người thế nào chứ?
 - Dạbiết!
 - Vậy thì anh ko còn gì để thắc mắc nữa rồi! Hi vọng em cũng có thể làm nó thay đổi.
 - Em biết em làm anh buồn nhiều lắm, nhưng em xin anh đừng vì chuyện của em mà suy nghĩ lung tung anh nhé! Anh sắp thi rồi ...
 - Cái đó ko cần em phải dặn. Nếu em có nghĩ cho anh thì cũng cứ coi như là chưa từng biết anh, vui vẻ mà sống. Vậy sẽ tốt. Anh đi đây.
- Tôi quay bước đi thẳng, thở dài một cái cho nhẹ bớt những cảm xúc đang muốn trào dâng, tôi biết tôi vẫn còn tiếc nuối. Đi ra đến ngõ, bé Trang đang ngồi ôm gối ở đó, thấy tôi nó ngược lên thì khuôn mặt đã tèm lem nước mắt
- Sao lại ngồi khóc ở đây? – tôi hỏi
 - Ko sao! Là em buồn thôi! – Nó vội gạt nước mắt
 - Buồn chuyện gì?
 - Thì chuyện của anh với Phương!
 - Ho, anh ko buồn thì thôi sao em cứ buồn hoài thế? Em gái của anh mà hay khóc nhè vậy à? Đứng lên lau nước mắt đi xem nào! – tôi dỗ dành
 - Lúc nãy em nói chuyện với Phương, ko ngờ là nó thích cái thằng Tuấn kia thật! Tại sao lại thế chứ?
 - Sao trắng gì? Em buồn cười thật đấy, tình cảm con người ta đâu phải lúc nào cũng giải thích được. Chẳng lẽ em muốn bao nhiêu người theo bạn em thì bạn em phải yêu hết bấy nhiêu người à? – Tôi cay đắng giải thích
 - Ko phải vậy, nhưng mà....
 - Nhưng nhị gì nữa! Thôi bỏ đi! Mà đừng vì chuyện của anh làm hỏng tình cảm bạn bè đấy! Em thấy anh Cường ko? Thiếu gì người ghét nó mà bọn anh vẫn chơi bình thường đó thôi, quan trọng là người ta sống với mình như thế nào chứ ko phải là người ta như thế nào? Hiểu ko?
 - Oh! – Nó gật gật đầu
 - Thôi vào nhà đi, anh về đây! Từ nay ko nói chuyện này nữa, nhé!
 - Em ko nói nhưng anh hứa là ko được buồn? – Nó mặc cả với tôi

- Uh' thì hứa! Trẻ con quá! Vào nhà đi!

Tôi leo lên xe, cố gắng phóng thật nhanh để những cơn gió chiều thổi ào ào vào mặt, thổi bay đi cái tâm trạng nặng trĩu những muộn phiền này. Giờ tôi phải làm thế nào đây? Tôi mệt mỏi, tôi muốn suy sụp, muốn điên, muốn chán nản lắm chứ chẳng phải lúc nào cũng ưỡn ngực, ngẩng cao đầu như thế này. Tôi sợ tôi không chịu nổi, tôi sợ tôi sẽ vì chuyện này mà mất hết cả tương lai.

Từ buổi nói chuyện cuối cùng với em Phương ấy, có lẽ tôi đã là một người khác, tôi lầm lì, ít nói, hay nghĩ lung tung và hay cáu gắt. Thi thoảng lại chạm mặt em Phương ở trường hay những buổi chiều trên phố nhìn em ấy cười nói với người khác tôi lại thấy chạnh lòng.

Không biết có phải may mắn cho tôi hay không mà tôi còn có bé Trang ở bên cạnh, chẳng biết nó với cái Ngọc thương lượng thế nào mà nó cứ kè kè, lèo đèo theo sau tôi, cứ thấy tôi là nó chạy theo hỏi đủ mọi chuyện, rồi bắt tôi cười, nhiều lúc cũng muốn bực mình lắm nhưng nạt nó 1 cái thì nó lại xiu mặt ra, sợ nó khóc nên tôi lại phải dỗ dành. Thế nên thành ra tôi lại trở nên thân với bé Trang hơn nữa, trưa nó bắt tôi về chỗ nó ăn cơm chứ ko cho ăn lang thang như trước, bắt tôi học hành, coi xem tôi có làm bài hay không cứ như làMẹ tôi ngày tôi còn nhỏ vậy.

- Anh, chỉ cho em bài này! – nó nhõng nhẽo với tôi trong 1 lúc học bài chung

- Sao em cũng học đến đây rồi cơ à? – tôi ngạc nhiên khi thấy 1 bài hóa lớp 11

- Là em đang tự học theo cái cuốn bí kíp anh cho đấy! – Nó cười tít mắt

- Ax ax, học được ko?

- Cũng bài được bài ko! – Nó gãi đầu, giống hệt tôi

- Phải từ từ đừng có vội làm gì! Để anh chỉ cho

Nó say sưa ngồi nghe tôi giảng, lần đầu tiên giảng bài cho nó, thấy nó cũng thông minh quá, ngồi gật gù và phân tích nhanh lắm, tôi cũng thấy có hứng thú hơn

- Em học cũng được đấy chứ! Nhưng mà luyện chưa đủ, ko được học cách trình bày à? – tôi hỏi

- Ko, ai dạy đâu? – Nó làm mặt tội lỗi

- Thôi được rồi, để anh chỉ cho khoảng tháng là biết!

- Thật á? Sao nay anh hảo tâm thế? - Nó mừng rơn, hai mắt mở to ngây thơ lắm

- Oh' thì coi như trả công em nấu cơm cho anh! – tôi kiếm cớ vậy chứ tôi đâu ăn cơm chùa của nó làm gì

- Hihi, thế ngày nào em nấu cơm cho anh ăn cũng được! Anh dạy em học hết chiêu của anh nhé! – Nó đòi hỏi

- Còn phải để xem thái độ sao đã! – Tôi giả vờ

- Hihi, sướng quá! – Nó nói rồi vui vẻ chạy đi, nhìn như trẻ con mới được cho kẹo vậy

Tôi nhìn theo nó lại chợt thấy buồn cười. Nó đúng là vô tư thật, rất dễ buồn nhưng cũng rất dễ vui, hình như nó chẳng để chuyện gì ở trong đầu hay sao ấy. Khẽ nhếch mép lắc đầu cười, tôi chợt nhớ ra hình như mấy hôm rồi tôi ko cười hay sao ấy!

Thời gian cứ thế trôi qua chẳng chờ đợi chuyện gì cả, cái ngày bọn tôi ra trường cũng sắp đến. Cả trường bây giờ chỉ còn lại có khối 12 bọn tôi đi học, khối 10 và khối 11 đang thì cử rồi. Những ngày qua nhờ có bé Trang mà tôi ko bị rơi vào những thứ tồi tệ, những lúc chán nản, nhìn thấy cái vẻ ngốc nghếch, ngây thơ của nó lại làm tôi vui bất được phần nào. Có nó tôi tập trung học hành được hơn, ko bị xao nhãng, những đề ôn luyện thử tôi giải quyết cũng rất tốt, rất tự tin vào kì thi sắp tới. Bé Trang cũng tiến bộ rõ rệt theo từng ngày, nhiều lúc tôi nghĩ nếu nó được học hành như tôi từ nhỏ thì có lẽ giờ nó còn làm sư phụ tôi nữa ấy chứ!

Một buổi trưa hè oi bức, ngồi nhìn từng mảng hoa phượng đỏ rực một khoảng trời, đang ngán ngẩm với cái món Lịch sử mà lại phải nhai tặn tiết 5 thì bé Trang ở đâu nó chạy vù vù tới

- Anh Hoàng! – Nó vậy tôi từ phía xa
 - Đi đâu mà lại ra đây? Làm gì mồ hôi mồ kê thế kia? – Tôi nhìn cái vẻ mặt hớt hải đầy mồ hôi của nó, một khoảng áo trắng cũng ướt mồ hôi nữa
 - Úi giời, có tin báo cho anh đây! Chạy bộ gần chết! – Nó vừa thở vừa nói
 - Sao lại chạy bộ? Xe đâu? Mà em đi đâu giờ này? – Tôi hỏi liên khúc
 - Đang đi đến đây thì xe bị hỏng. Có tin này phải nói với anh gấp. Anh nhắm mắt vào đi!
 - Lại bày trò gì đây? Suốt ngày như trẻ con, nói mãi ko chịu nghe!
 - Anh cứ nhắm mắt vào đi, cái này ko trẻ con. Nhắm mắt vào nhanh lên! – Nó vừa cười vừa nũng nịu
 - Ừ thì nhắm mắt. Được chưa!
 - Cấm anh ti hí đấy!
 - Được rồi! Anh mở mắt ra xem này! – Nó nói sau khoảng 30s
- Tôi mở mắt ra thì chẳng thấy gì ngoài mấy tờ giấy nó đang dí sát vào mặt tôi
- Cái gì đây? – tôi gạt ra hỏi
 - Cái gì là cái gì? Anh ko nhìn thấy à mà còn hỏi? – Nó vạch vạch lại mấy tờ giấy
 - Em để sát thế sao anh thấy được!
- Tôi ghé lại mấy tờ giấy chỉ chit chữ và số. Thì ra là bảng điểm lớp học thêm của nó. Đúng là 1 điều bất ngờ thật, tôi ko tin vào những gì mình nhìn thấy nữa: xếp thứ 2 lớp Hóa, thứ 4 lớp Lý và thứ 5 lớp Toán! Nó tiến bộ nhanh vậy sao? Mặc dù so với bọn lớp Chuyên thì vẫn chưa phải là đối thủ nhưng nó như thế này cũng là 1 bước tiến bộ nhảy vọt rồi, cứ đà này thi DH chắc chắn đỗ! Tôi ngược nhìn cái khuôn mặt đang nhăn nhó cười của nó mà đầy ngạc nhiên
- Anh thấy em giỏi ko? – Nó vui mừng ra mặt
 - Thật ko đấy? Hay là có nhầm lẫn gì? – tôi vẫn chưa tin
 - Xí, công sức cả năm của em anh bảo nhầm lẫn là nhầm lẫn thế nào! – Nó trở mặt giận dữ
 - Mà vì khoe cái này nên chạy đến đây đây à?
 - Dạ vâng! Vừa mới có kết quả cái là em chạy ra khoe sư phụ luôn! Em giỏi ko? – Nó rõ ngây thơ
 - Uh‘ giỏi! Nhìn cái mặt kia, như mặt mèo ấy! Lau mặt đi! – Tôi nhìn nó lại thấy buồn cười
 - Hihi, tại nắng quá nên mồ hôi ra hơi nhiều, thôi kệ tí về rửa mặt chứ ko có khăn!
 - Ax ax, con gái kiểu gì vậy?
- Tôi bó tay với nó rồi! Đi nắng mà k mũ nón gì, nhìn cái mặt thì nhể nhại từng vệt mồ hôi. Tôi phải chạy vào xin khăn giấy của mấy đứa cho nó.
- Ngồi im xem nào! – tôi cau mày
- Nó ngoan ngoan ngồi ngửa mặt lên, 2 mắt nhắm tít, cái miệng thì vẫn toét cười cho tôi lau mặt cho nó. Lúc này nhìn nó cũng ngoan hiền và xinh xắn dễ thương lắm đấy chứ!
- Anh định thưởng cho em cái gì đây? – Nó hỏi tôi
 - Ax, hóa ra là đến đây để đòi quà đấy hả?
 - Chứ sao nữa! Phải tranh thủ chứ! – Nó nhanh nhẩu
 - Để coi nào! Em thích cái gì?
 - Humh, em thích cái gì anh cũng thưởng hả?

- Đừng có mơ! Còn phải xem xét! – tôi gõ đầu nó
- Vậy để em suy nghĩ! – Nó nhăn nhó gãi đầu, đứng trẻ con
- Để xem, 3 món tặng cho 3 thứ! Thứ 1 là để trưa nay anh trở tài cho em biết nấu ăn là như thế nào! Thứ 2 thì anh sẽ mua cho 1 thứ! Còn thứ 3 thì tùy em. Ok?
- Yeah! Nói thật đấy nhá! – Nó nhảy chồm lên cầm tay tôi vung vẩy
- Anh thêm nói dối em à? Thôi về trước đi. Lát anh về sau!
- Thôi em ở đây chờ anh! Sợ anh xù lắm!

Nó nói rồi lại tung tăng chạy đi khoe với mấy đứa bạn tôi, có vẻ vui sướng còn hơn cả bọn tôi đồ HSG nữa cơ đấy! Nhìn bộ dạng của nó tôi lại cười.

Tan học, tôi chở nó đi mua cho 1 cái nón khá là nữ tính. Ko phải là do nó ko có mũ nón gì nhưng nó toàn đội mũ lưỡi trai như mấy thằng tôi thôi. Đội cái nón này vào thấy cũng duyên dáng hẳn ra. Rồi tôi còn phải đi chợ, nấu cơm như đã hứa với nó nữa chứ! May mà tôi biết nấu ăn thật, với lại cũng cảm thấy rất vui, có lẽ cũng khá lâu rồi mới thấy như thế.

Tưởng đâu nó phụ tôi nấu ăn, ai ngờ cứ chạy lăng xăng ngo cái nọ cái kia rồi giục tôi rồi rít. Nó cũng biết lợi dụng quá! Đã vậy lúc ăn ko khen dc 1 tiếng mà còn chê ông chê eo, 2 anh em nạt nhau cười đùa vang cả nhà

- Anh, em nghĩ ra quà thứ 3 rồi! – Nó nói với tôi trong khi ăn
- Nói nghe xem nào!
- Cuối tuần này đi biển chơi nhé! Hè đến giờ chưa được đi!
- Đơn giản vậy thôi à? – tôi ngạc nhiên
- Dạ vâng! – nó cũng ngạc nhiên với câu hỏi của tôi
- Oh! thì đi! Vậy chiều thứ 7 hết tiết 3 anh chở đi! – tôi trả lời ngắn gọn

Tôi thấy rõ niềm vui hiện lên trong mắt nó. Từ ngày quen nó đến giờ hình như hôm nay mới là ngày tôi thấy nó vui đến vậy hay sao ấy. Hay có khi nào nó thích tôi ko nhỉ? Chẳng lẽ lại thế? – Những suy nghĩ linh tinh ấy của tôi nhanh chóng bị gạt ra khỏi đầu khi tôi nhìn vào khuôn mặt thật ngây thơ và trong sáng của nó. Tôi lại cười!

17. Chương 17

Chiều thứ 7, một ngày nắng nhẹ và gió lồng lộng, tôi bước ra khỏi trường thì bé Trang đã đứng chờ sẵn tôi ở cổng, nó mặc cái áo phông trắng và chiếc quần rờ là...con gái, đội cái mũ tôi mua cho và cười thật tươi khi nhìn thấy tôi

- Ra đây làm gì? Ko ở nhà chờ anh?
- Ra đây chờ không có anh quýt mắt thì sao? – Nó tinh nghịch
- Có muốn quýt luôn ko? – Tôi cốc đầu nó
- Phải về cắt sách vở đã! – tôi nói tiếp

Nó chỉ cười hì hì rồi ngoan ngoãn leo lên xe tôi, mấy đứa đi qua chợ thì nó lại oang oang cái miệng nói lại, chẳng ý tứ gì cả! Chở nó đi ra biển, ngược gió đã mệt muốn lử cả người mà nó còn ngồi sau hỏi liên khúc, hết hỏi rồi quay ra hát với lại sà bên nọ bên kia, ko phải là trót hứa đưa nó đi biển chơi thì tôi đã lãng nó xuống đường mất rồi.

Vừa ra đến biển, tôi chưa kịp gửi xe thì nó đã vút dép với mũ vào giỏ, chạy vù vù xuống bãi biển, cứ như là chưa bao giờ thấy biển ấy. Hôm nay biển cũng vắng người, chỉ thấy có 1 vài đám đang nghịch và tắm thôi.

- Chưa thấy biển bao giờ à? – tôi đi ra chỗ nó hỏi
- Hi hi, em thích đi biển lắm ý! Mà trước giờ chả được đi nhiều!
- Nhìn như trẻ con! – Tôi phán khi thấy mấy hành động tung tăng của nó
- Kệ em, còn hơn anh cái đồ ông già!

“Hơ, nó lại dám nói tôi thế đấy” – định gõ thêm cho nó 1 cái nữa thì nó đã chạy vụt đi, lại còn quay lại té nước tung tóe về phía tôi nữa chứ! Chẳng thèm chấp, tôi đành lẻo đẻo theo nó nghịch hết trò này đến trò khác, hết xây lâu đài rồi đến đuổi sóng, thi vẽ. Nó cũng làm cho tôi thấy vui quá, tâm trạng thoải mái chẳng suy nghĩ nhiều như mọi ngày, tôi quên hể cả bài vở, xả 1 ngày!

- Tắm biển ko? – tôi chọc nó
- Thôi, đi chơi vậy được rồi!
- Tưởng tắm vào kia thuê bộ bikini trẻ em mặc cho nó đẹp! – tôi chọc
- Anh nói ai trẻ em đấy hả? – Giờ nó lại rượt tôi

Chơi chán rồi nó bắt tôi đi bộ ra cái bãi thông tít tắp phía xa, vừa đi nó vừa đùa nghịch những thứ chẳng đâu vào đâu, đến lúc có vẻ mệt rồi mới chịu ngoan lại, lẻo đẻo đi bên cạnh tôi

- Sao anh đi nhanh thế? – Nó không nhẽo
- Là tại em đi chậm đấy chứ!
- Ai chả biết chân anh dài! Có mệt ko? – Nó tinh nghịch hỏi tôi
- Ko! Đi nhanh về cho nhanh!
- Ko mệt thì công em! Em mỏi chân lắm rồi!

Nó chẳng để tôi kịp trả lời đã bá cổ rồi trèo lên lưng tôi, không ngờ nó nhỏ nhỏ vậy mà cũng nặng ra phết

- Mệt thì đi về nhá! – Tôi ko bắt nó xuống mà hỏi
- Ko, phải đi đến đó mới được về! – Nó không nhẽo
- Uh’ thì đi!

Nó lại vừa ngồi trên lưng tôi vừa nghịch, vừa hát, hình như nó chẳng chịu nghỉ ngơi bao giờ hay sao ấy. Được 1 lúc có vẻ chán rồi nó mới quay qua nói chuyện

- Anh này! – Nó nói rõ nhỏ nhẹ
- Gì? – Tôi lạnh lùng, tôi biết mỗi lần nó như thế là lại tâm sự gì đấy
- Anh còn nhớ Phương ko?
- Anh đã bảo em ko nhắc chuyện đấy nữa cơ mà! – Tôi hằn giọng nạt
- Em quan tâm đến anh mới hỏi chứ! – Nó chẳng vừa nhéo tai tôi
- Ko, anh quên chuyện đấy lâu rồi!
- Nói dối nó hiện trên mặt anh kia!

Cái con bé này đúng là nhiều chuyện. Thật lòng thì tôi làm sao mà quên nhanh thế được, nhiều lúc vẫn còn nghĩ đến, vẫn còn buồn lắm chứ! Nhưng về cơ bản có lẽ tôi đã quên, tôi đã có thể làm chủ được suy nghĩ của mình. Những cảm xúc bây giờ chỉ còn là 1 chút gì đó thoáng qua, tiếc nuối và hơi buồn. Tôi làm được điều đó cũng là do học được ở bé Trang cái sự hồn nhiên, tôi thấy vui khi ở bên nó nhưng tôi biết đó ko phải là tình cảm gì đặc biệt

- Oh' thì lâu lâu cũng nghĩ đến! Nhưng chẳng có ý nghĩa gì! Giờ anh lo học
 - Nói vậy thì còn nghe được! Thấy anh thế này em cũng vui lắm!
 - Quan tâm đến anh nhiều vậy sao?
 - Chứ còn sao nữa! Anh mà buồn ai chơi với em!
- Hơ, tôi trẻ con đâu mà chơi với nó? Nhưng nó nói có vẻ cũng có lí, bạn bè và những người nó quen có lẽ chỉ có tôi là trùng máu với nó mấy cái vụ học hành.
- Em nói chuyện này anh đừng buồn nhé! – Nó lại nhỏ nhẹ
 - Chuyện gì?
 - Anh hứa là ko được buồn cơ!
 - Đừng có mà ra điều kiện với anh! Ko nó thì thôi! – Tôi bực mình, tôi ghét cái kiểu nói chuyện ấy
 - Thì nói! Chuyện về Phương ấy! – Nó xiu giọng
 - Lại Phương? Có chuyện gì?
 - Theo anh thì Phương nó nghĩ anh như thế nào?
 - Thì chắc là cũng tốt! – Tôi giả bộ suy nghĩ trả lời
 - Thế anh có biết nó với ông Tuấn như thế nào ko?
 - Thế nào là thế nào? Anh ko quan tâm! – tôi cũng hơi tò mò thật
 - Ko biết sao anh ko hỏi rõ nó?
 - Hỏi làm gì? Chắc Phương nó thắc mắc với em à? – tôi đoán
 - Uh', hôm rồi nó hỏi anh, rồi mới ngồi nói chuyện, mới hỏi
 - Có cần phải kể anh nghe ko? – tôi ko thích rồi
 - Ông Tuấn đầy học và chơi với 1 ông ở gần nhà Phương, cũng hay ra chơi lắm. Ông ấy còn quen với tán Phương trước anh cơ! – Nó kể mà ko trả lời câu hỏi của tôi
 - Thế à? – Tôi ra vẻ quan tâm
 - Vâng! Nhưng ông đấy kín lắm, vậy nên anh em mình mới ko biết anh nhỉ? – Nó vẫn hồn nhiên kể
 - Rồi sao nữa?
 - Nhưng mà từ lúc có anh thì khác! – Nó nói dứt khoát
 - Khác thế nào?
 - Thì anh theo Phương, nó cũng thích, nó bảo cũng suy nghĩ nhiều lắm, cũng tính quyết định ngay cái đợt Noel. Lúc đó nó đã bơ ông Tuấn rồi
 - Vậy sao? – Tôi cười nhạt
 - Nhưng tất cả cũng là do anh, đúng lúc quyết định thì anh lại biến mất. Tết ko thấy đâu, valentine ko thấy đâu, rồi lại suốt ngày hội với chả trại. Nghe nó kể thì em đoán hình như ông Tuấn biết hành tung của anh hay sao ấy. Lúc đó mới nhân cơ hội tán tỉnh lại.
 - Vậy lại là tại anh à?
 - Chứ còn sao nữa! Nhưng hình như ông ấy yêu con Phương thật lòng hay sao ấy! Thấy nó kể cũng tốt lắm!
 - Uh'. Được thế thì tốt! Lỗi tại anh thì anh chịu nên anh có trách ai đâu? – Tôi chưa chát nói
 - Anh hứa là ko buồn rồi mà! – Bé Trang như sợ khi tôi nói thế
 - Buồn gì, hăm à! Thôi đi bộ đi, bắt công mãi sao?

Bé Trang nó nhảy xuống rồi lại tung tăng bày trò để cho tôi vui, nó sợ tôi buồn nhưng nó thật là lúc đó chỉ có 1 chút cảm giác thôi, ngoài ra tôi chẳng nghĩ gì nữa cả! Hai đứa đi đến được bãi thông thì cũng là lúc gió vù vù, từng đám mây ở đâu kéo đến, trong cái mùi mặn mặn của biển, tôi vẫn cảm nhận được chút gì đó tanh tanh của hơi mưa

- Về thôi, mưa đến nơi rồi kìa! – Mình giục

- Kệ mưa chứ! Mưa càng mát! – Nó cãi lại mình

- Nhanh lên không có quả này là mưa to đấy!

Mình vừa nói vừa lôi nó chạy, từ phía ngoài biển nhìn rõ gió đang mang mưa tới, có vẻ to lắm. Nó vừa chạy như ma đuổi vừa cười khoái chí, còn đòi chạy thi với mình nữa chứ! 2 đứa cố gắng lắm nhưng cũng chỉ chạy được nửa đường về bãi gửi xe là dính mưa rồi. Từng hạt mưa to như cái ...nồi cơm điện rơi lộp bộp, bé Trang có vẻ bị đau khi mưa lớn nên nhìn nó cứ tránh tránh, nhảy nhảy buồn cười lắm, rồi nó lại nô nghịch, đùa giỡn dưới mưa.

Được một lúc có vẻ nó đã thấm mệt và lạnh, không nghịch nữa mà lại ru rú bước sau tôi, nó tắm lấy cánh tôi mà tôi cảm nhận rõ nó đang run run

- Lạnh rồi hử? Bảo về từ nãy thì ko chịu! – tôi quay qua nói với nó

- Bây giờ mới thấy hơi lạnh tí! – Nó run run nhìn tôi cười

Tôi đưa mắt nhìn qua khuôn mặt như con nít của nó hơi tái vì lạnh nhưng môi thì đỏ hơn, đôi mắt to đang nheo nheo vì mưa. Nó lại tung tăng chạy trước vài bước, đứng dang tay ra đón mưa như muốn gột rửa hết đi điều gì đó. Bây giờ tôi mới thấy cái áo của nó ướt sũng đã dính vào người, áo thun trắng nên ...nhìn rõ lắm! Vậy mà nó cứ thản nhiên như không, may mà ở biển giờ ko có ai.

- Ê! – tôi gọi rồi chỉ chỉ vào người nó, tôi thấy ngại ngại

- Sao anh? – Nó ngơ ngáo nhìn người rồi hỏi tôi

- Ax ax, con gái gì kì cục vậy? Anh nhìn thấy hết bây giờ! – Tôi cố đùa nhắc nó cho đỡ ngượng

- Ai cho anh nhìn? Mà cũng có thấy gì đâu? – Nó lại ngơ ngáo nhìn lại người, cái áo vẫn mặc như ko mặc

- Ax, sợ em luôn! Thế như thế nào mới là thấy gì? Con gái con đùa ý tứ 1 tí chứ! – Tôi nhăn mặt

- Hi, thì mưa ai mà chả thế? Mà có anh với em chứ có ai đâu mà phải ngại! – Nó lại nhăn nhó cười

- Anh với em làm sao ma ko ngại? Lớn tướng rồi chứ có phải trẻ con đâu? – Tôi lại nạt

- Kệ anh ngại thì ngại. Anh là anh trai của em, em chẳng có gì phải ngại cả. Nhì? – Nó nhăn nhó đứng cạnh tôi

- Anh cho em làm em anh lúc nào? – Tôi ko thích em gái linh tinh thật

- Anh ko cho thì tự em cho! – Nó nói rồi kéo tôi đi, lại tung tăng như chẳng có gì thật

“Bỏ tay, nó càng ngày càng ương giống mình” – tôi cười thầm rồi đành phải cởi cái áo trắng tôi đang mặc cho nó khoác. Mặc dù ko được sạch lắm với lại cũng ướt sũng cả, nhưng mà nó khoác lên thì che bớt được ...những thứ cần che.

Trời vẫn mưa âm âm ko ngớt, tôi với nó chẳng nán lại trú nưa làm gì, 2 đứa đạp xe dưới mưa về nhà. Nó ngồi sau nghịch đủ trò cho bớt lạnh, nhiều lúc còn ôm lấy tôi nữa chứ, 2 đứa cứ như bị điên ở trên đường. Lâu lắm rồi tôi mới được một ngày vui thật sự.

- Vào nhà tắm thay quần áo luôn đi ko lại ốm! – Tôi nói với nó khi đưa nó về đến nhà trọ, trời vẫn mưa

- Anh ko vào à? – Nó ngơ ngác

- Vào làm gì? Anh cũng phải về tắm! Sách vở để đấy lấy sau

- Hihi! Vậy anh về nhà tắm thay quần áo luôn đi ko lại ốm! – Nó nói lại câu của tôi rồi đi vào

- Này.....cảm ơn em nhé!

- Cảm ơn cái gì cơ? – Nó ngạc nhiên hỏi

- À, ko có gì! Lịch sự nó phải vậy! – Tôi đánh trống lảng, cười với nó cái rồi đi về

Vừa đạp xe vừa nghĩ đến nó tôi lại thấy buồn cười. Từ hình ảnh cái con quạ cứ suốt ngày quang quác cái miệng đến một cô bé ngây thơ, trong sáng đến trẻ con, đôi mắt to tròn của nó hình như chẳng bao giờ phải buồn vì suy nghĩ chuyện gì. Sống như nó cũng sướng thật!

Sau buổi chiều dầm mưa ấy may mà 2 đứa ko bị ốm đau gì! Tôi lại lao vào giải đề thi, kết quả khả quan lắm nếu ko muốn nói là nhiều lúc tôi đã mơ đến 2 chữ “thủ khoa”. Bé Trang cũng chịu khó học, hình như có tôi học cùng nó lại càng siêng hơn hay sao ấy, mặc dù giờ nó đang nghỉ hè! Chỉ có điều từ cái hôm đi biển về nó cứ suốt ngày anh trai với lại em gái làm tôi sốt hết cả ruột, tôi chẳng thích thế tí nào!

Rồi cái ngày bọn tôi phải xa trường, xa bạn bè cũng đến. Sau buổi thi tốt nghiệp cuối cùng, tôi với đám bạn lại kéo nhau đi ăn chè bàn chuyện “chia tay lớp”. Mặc dù ko phải là học sinh lớp A5 nhưng mấy đứa bọn tôi đã coi đó là lớp của mình từ lâu rồi, chia tay lớp đó sao ko có mặt tụi tôi được.

- Hay là hôm nào bọn mình làm buổi chia tay riêng đi bọn mày? – thằng Kiên đề xuất

- Thôi chung với riêng gì! Làm 1 ngày với bọn A5 được rồi! – thằng Cường gạt đi

- Uh’, còn thi cử nữa, làm 1 ngày được rồi! – mấy đứa đồng tình

- Thế hôm đấy kéo hết “vợ con” đi chứ? – thằng T.Anh hỏi

- Sao ko mày? Cứ đóng tiền đầy đủ là được! – con Ngọc trả lời

Cả đám lại ngồi cười bàn bạc vui vẻ, chỉ có tôi lại thấy chạnh lòng. Từ ngày vụ em Phương không thành, chẳng mấy khi tôi đi chơi mà có mặt bạn gái, bạn trai của tụi nó cả, thấy mặc cảm sao sao ấy. Con Ngọc nhìn thấy thái độ của tôi, chắc nó cũng hiểu, nó kéo ghế lại gần gần tôi hỏi nhỏ

- Mày với con Trang dạo này có gì ko đấy? Thấy thân thế?

- Có gì? Mày điên à? Tao tâm trí đéo đâu nữa! – Tôi bực

- Ko phải nói hay nhưng mà càng ngày càng thấy nó cũng đáng yêu đấy chứ mày nhỉ?

- Uh’, nó cũng xinh mà! – Tôi dịu giọng

Đúng là bé Trang nó không được xếp vào hàng “nhan sắc” ở trường tôi, nhưng nó cũng khá đấy chứ chẳng phải là kém cỏi gì, chắc vì cái tính trẻ con ban đầu của nó nên chẳng mấy đứa để ý tới.

- Tao thấy nó cũng quần mày lắm mà! – cái Ngọc hỏi tiếp

- Nó cứ suốt ngày anh anh, em em sốt hết cả ruột! – tôi than vãn

- Hay là mày yêu nó đi! Tao thấy được đấy! – con Ngọc đá tôi

- Cấm mày nhắc đến chuyện đấy! – Tôi trừng mắt

Con Ngọc biết tôi ko thích nên ko nói gì nữa, lại quay qua nói chuyện với mấy đứa. Thật lòng tôi cũng quý bé Trang lắm, càng ngày càng thấy quý, tôi chẳng biết tình cảm ấy gọi là gì nhưng tôi hiểu đó ko phải là cái thích của 1 thằng con trai khi thấy 1 đứa con gái. Với lại tôi còn nhiều suy nghĩ, tôi ko muốn....

- Mày rủ cả con Trang đi cùng cho vui Hoàng! Nó cũng được coi như người nhà . – Giọng thằng Trung cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi

- Uh’ đúng đấy, rủ nó đi nữa, có nó càng vui! – mấy đứa bạn tôi có vẻ cũng quý bé Trang

- Rủ thì rủ, lát về qua tao bảo nó! – tôi trả lời

Một lúc sau giải tán, tôi tạt qua nhà trọ bé Trang, nó đang nấu cơm, mặc quần sọc với cái áo thun ngắn, nhìn nó tròn tròn, mũm mĩm dễ thương như mấy đứa bé vậy nhưng ko phải là mập đâu

- Hôm nay thi thế nào anh? – vừa nhìn thấy tôi nó đã hỏi

- Tốt nghiệp có gì mà thế nào! Very tốt! – Tôi trả lời tỉnh bơ
- Mấy đứa kia đâu? – tôi hỏi khi vào nhà
- Bọn nó đi mua đồ rồi, bắt em ở nhà nấu cơm đây này!
- Nấu cả phần anh nữa, tí ở lại ăn cơm!
- Thật nhá! Em nấu nhiều lắm, sắp xong rồi đây! – Nó mừng rơn
- Đùa đấy, ghé chơi tí thôi.
- Ờo, chán anh! – Nó lại hệt hăng, bị tôi lừa mãi mà nó ko thấy chán hay sao ấy

Tôi ngồi chơi 1 lúc, tính là chờ bạn nó về rồi tôi mới về. Bé Trang nấu cơm xong cũng ra ngồi cạnh hóng chuyện với tôi

- Ngày kia đi chia tay bọn anh nhá! Bọn anh tụ tập hết lớp cái Ngọc
- Được đi thật ă? – Nó long lanh mắt nhìn tôi vui mừng
- Có gì mà ko được? Mấy đứa lớp 11 với lớp 10 bạn mấy thằng kia cũng đi đấy!
- Thế là em được mời à? Sướng thế?
- Uh', được mời! – tôi cười cho nó vui
- Nhưng mà ai mời? – Nó nhiều chuyện
- Thì bọn anh mời em! Mấy chị cũng bảo em đi mà còn quấy rối phụ nữa đấy!
- Chứ ko phải anh mời em à? Anh ko muốn cho em đi ý gì? – Nó làm mặt buồn
- Làm trò gì đấy? Là anh với các anh chị có lời mời em đi dự thật lòng! Được ko nào? – Tôi giả vờ dễ dàng
- Em hỏi thật nhé! Nếu anh ...với Phương còn yêu nhau thìanh có rủ em đi ko? – Nó nói buồn thiu
- Anh đã bảo em ko nhắc chuyện đó mà! Hâm à? – Tôi khó chịu

Tôi thấy mặt nó cúi gầm, ko nói gì, không khí im lặng 1 lúc lâu, tôi cũng chẳng hiểu mô tê gì đang xảy ra cả. Cái con bé này sao tự nhiên hôm nay lại sinh chuyện vậy thế k biết.

- Này, em bị làm sao đấy?

Tôi hỏi mấy câu, hích nó mấy cái mà nó ko trả lời buộc tôi phải kéo mặt nó lên. Ôi mẹ ơi! Thì ra nó đang khóc, mà ko phải, chỉ thấy mặt hơi buồn với nước mắt chảy ầm ầm thôi

- O hay? Sao tự nhiên lại khóc? – tôi ngạc nhiên
- Ko sao! – Nó ngoan ngoãn chứ ko phải là giận tôi
- Làm gì mà hay khóc thế? Anh sợ em quá! – tôi lau nước mắt cho nó
- tại tự nhiên nghĩ linh tinh rồi nước mắt nó cứ chảy ra! – nó nói rõ ngay thơ
- Ax, thua em rồi!

Nó ngồi xoay người lại dựa vào vai tôi nhìn trời nhìn trăng, ko khóc nữa nhưng cũng ko nói gì. Tôi cũng kệ nó, cũng thấy yên bình thật. Tôi lại nhớ đến lời con Ngọc nói với tôi lúc nãy, suy luận đến cái cảnh bé Trang vừa rồi. Chẳng lẽ nó thích mình? Tôi chợt thấy hoang mang. Suy nghĩ 1 lúc rồi tôi quyết định hỏi thử nó xem như thế nào, tôi ko run, chẳng hiểu sao nữa

- Này! Em quý anh lắm đúng ko? – tôi hích vai cất lời hỏi
- Sao tự nhiên nay anh hỏi vậy?
- Thì tại bình thường ko hỏi, nay thích hỏi. – tôi cố trả lời tự nhiên
- Vâng, quý! – Nó làm cụt lủn chưa ngoa

- Quý đến múa nào? – tôi hỏi tiếp
- Humhquý bằng này! – Nó giả bộ nghĩ rồi đưa nắm tay ra so sánh
- Thế có muốn làm bạn gái anh ko? – Tôi hỏi sau 1 thoáng suy nghĩ rất nhanh nhưng đủ để chắc chắn
- Cái gì cơ? – Nó rời khỏi vai tôi ngạc nhiên hỏi lớn

- Anh bảo là em có muốn làm bạn gái anh ko? – Tôi nhìn thẳng vào nó hỏi rõ ràng

Trái hẳn với những dự đoán của tôi, nó vẫn ko hết ngạc nhiên rờ đầu, rờ trán tôi, đôi mắt cổ ngợ ngợ như đùa cợt

- Anh bị hâm đấy à? Có nóng đâu, bình thường mà! – Nó cố đùa

- Anh nói thật mà! – Tôi gạt tay nó ra, nghiêm túc

- Hì, anh đúng là bị hâm thật rồi! – Nó lại nhăn nhở cười

Tôi đến bó tay với nó rồi! Nhưng nghĩ lại thế cũng tốt, chứ nó mà đồng ý là tôi lại làm bạn trai nó à? Ko phải là ko xứng nhưng mà tôi ko sẵn sàng! Có lẽ tôi sợ yêu ai đó rồi, và đối với tôi bé Trang xứng đáng được nhiều hơn thế, được nhiều hơn cái thằng tôi lúc này. Nhìn nó ngồi vui vẻ ngắm trăng lên sớm, tôi chẳng đoán được nó đang nghĩ gì về câu hỏi của tôi lúc này nữa. Một lúc sau 2 đứa bạn nó cũng về, tôi cũng phải về luôn. Vậy là mất công hỏi mà chẳng biết được điều gì.

Năm nay bọn A5 ko tổ chức chia tay ở nhà con Ngọc như dự kiến mà chuyển sang nhà 1 con bé gần đây rộng rãi và thoải mái hơn. Từ sáng sớm bọn tôi đã đến để chuẩn bị mọi thứ, khung khí vui vẻ như cái ngày cắm trại vậy. Mấy đứa con trai thì lo sắp bàn sắp ghế, chén bát rồi loa đài. Mấy đứa con gái thì lo cơm nước, rau củ mặc dù đồ ăn thì có người lớn nấu nướng. Bé Trang cũng vui vẻ làm cùng với các Chị, nó cũng đâu có lạ lòng gì tụi này.

Ăn chơi nhảy múa từ 1h trưa đến tận tối, hát hò, bia bọt, tâm sự, khóc lóc sụt sùi của bọn con gái có đủ cả, một ngày đầy những kỉ niệm. Đến tối chỉ còn lại khoảng 1 nửa, chủ yếu là hội của bọn tôi và mấy đứa hay chơi cùng lại ngồi ngêu ngao hát hò, cười nói đến khoảng 9h mới chịu kéo nhau về. Bọn nó đi với bạn trai bạn gái đi chơi, tôi cũng chẳng kém, cũng chở em Trang đivề.

- O hay sao lại khóa cổng? – tôi ngạc nhiên khi về đến nhà trọ bé Trang

- Hai đứa kia hôm nay nó về nhà hết rồi mà! – bé Trang tỉnh bơ trả lời

- Ax, vậy để anh chở em về nhà! Chứ ở đây 1 mình à?

- Anh hâm à? Nhà em đi có mà đêm mới về tới à? Mà thỉnh thoảng em vẫn ở 1 mình có sao đâu?

- Vậy à? – Tôi ngơ ngác

Nhà bé Trang ở trọ là 1 ngôi nhà riêng, ở quê mà nên đâu có phòng trọ như thành phố. Hình như đây cũng là nhà của họ hàng gì đó với đứa ở cùng bé Trang, đã lên HN ở rồi, cái nhà để không vậy. Nhà ko rộng lắm nhưng cũng dư sức cho 3 đứa ở, lại có cái sân khá lớn và nằm phía sau của dãy nhà phố, cũng khá yên tĩnh và an toàn. Tôi vào nhà loanh quanh rồi ra cái ghế đá ở ngoài sân ngồi, chơi cả ngày cũng mệt. Bé Trang cũng ra ngồi bắt chước tôi ngắm trăng ngắm sao.

- Anh này! Sao người ta cứ phải yêu nhau nhĩ? – Nó vẫn nhìn trời hỏi tôi

- Ko yêu nhau rồi sao cưới? Rồi sao có anh em mình?

- Ko, em ko nói người lớn, em nói trẻ con mà! – Nó chữa lại câu hỏi

- Oh' thìđến tuổi lớn thích ai đó thì yêu chứ sao! – tôi trả lời đại

- Em chẳng thích thế, em thích làm trẻ con hơn, với lại em cũng trẻ con mà! – Nó nhìn tôi cười tít mắt

- Chứ em người lớn với ai? – Tôi gõ đầu nó

- Từ hồi đầu năm đến giờ cũng có mấy tên đòi tán tỉnh em chứ! – Nó nhẹ nhàng nói rồi cười

- Vậy à? – Tôi cũng chẳng hỏi chuyện này bao giờ
 - Vâng! Nhưng mà em chẳng thích
 - Sao vậy? Lại mấy thằng linh tinh à?
 - Ko phải! Tại em ko thích! Với lại em ...sợ. – tự nhiên nó rụt rè
 - Sợ gì?
 - Em sợ yêu được mấy hôm rồi lại chán, lại chia tay. Tình học trò mà có bao giờ bền anh nhỉ?
 - Cái đó thì còn tùy chứ!
 - Với lại thấy chuyện của anh với Phương, em lại càng sợ! – nó vẫn rụt rè
 - O hay? Sao lại xoay sang anh? – tôi ko thích nhắc chuyện này
 - Ko phải, là em nói vậy ý! Em chỉ muốn được như anh, có nhiều bạn bè thân thiết, vui vẻ, rồi có anh làm anh trai em nữa, như vậy tốt quá đúng ko anh? – Nó cũng biết nói dịu dàng
 - Uh, tốt chứ!
 - Anh có biết là em quý anh nhiều lắm ko? Ko phải là bằng này đâu! (nó nói rồi giơ nắm tay lên). Thấy anh buồn em cũng buồn, cũng sợ lắm, em sợ anh suy nghĩ lung tung rồi lại học hành sa sút như những người khác, lúc nào cũng chán đời ...
 - Anh biết mà! Những ngày qua có em anh cũng vui vẻ thêm được bao nhiêu. Anh còn chưa cảm ơn em nữa ấy chứ!
 - Vậy nên em mới sợ yêu!
 - Là sao? – tôi chẳng hiểu nó nói gì
 - Sao hôm nay anh ngốc thế? Thì là em sợ...em yêu anh rồi 1 ngày nào đấy chẳng may chia tay, lúc đấy lại như anh với Phương, em sợ mất đi 1 người thân... - Nó lí nhí
 - Em yêu anh à? – Tôi nhìn nó hỏi
 - Ko! Anh là anh trai em thôi! – nó đắm ùm ùm vào người tôi
 - Sau này thì em ko biết nhưng mà bây giờ em chỉ muốn anh làm anh trai của em thôi. Vì em chưa muốn yêu, cứ như thế này cũng tốt chứ việc gì phải yêu nữa! Anh làm anh trai em thôi anh nhé! – Nó không nhéo
 - Em mới là đồ hâm ấy! – tôi kéo nó vào lòng, nó ngoan ngoãn như 1 đứa trẻ vậy
 - Anh có yêu em thì bây giờ cũng ko phải là lúc để nói. Anh ko muốn em phải mang tiếng là người thay thế này khác. Anh thương em bao nhiêu thì anh muốn em được tốt bấy nhiêu. Em nói đúng, cứ như thế này cũng tốt rồi, anh cũng chẳng còn tâm trí mà yêu thương gì nữa!
- Bé Trang ko nói gì, nằm yên trong vòng tay của tôi, có lẽ ai cũng hiểu chẳng cần phải nói gì nữa. Tôi chợt thấy ấm áp, ko phải vì được ôm 1 người con gái trong lòng mà đó là cảm giác của sự yêu thương. Nghĩ lại lời bé Trang nói, tôi cũng đúng là 1 người may mắn thật, tuy tôi ko có người yêu nhưng xung quanh tôi chẳng bao giờ thiếu thốn tình cảm.
- Anh hát cho em nghe đi! – Bé Trang không nhéo
 - Hát gì bây giờ? Mà thôi anh về đây!
 - Ko, ai cho anh về? – Nó kéo dài như muốn níu kéo
 - O hay? Ko về thì ngủ ở đây à? Có bị ám đầu ko?
 - Kệ! Ngủ ở đây thì cũng đã sao? Anh là anh trai em chứ ai đâu mà sợ? Em ko biết, anh phải hát cho em nghe! Đi mà! – Nó không nhéo hết biết, ôm khư khư lấy cánh tay tôi
 - Oh, thì hát!

Tôi đầu hàng nó, ngồi lẩm nhẩm hát mấy bài, lúc đầu nó còn hát theo rồi sau ko thấy gì nữa, Nó nằm im trong vòng tay tôi. Ngồi nhìn sương đêm phủ xuống khoảng sân, thở dài một cái, tôi chẳng hiểu mình đang làm gì nữa.

- Ê này! – Tôi hắt hắt gọi bé Trang

Ơc, nó ngủ mất tiêu từ lúc nào rồi ấy! Tôi tát tát nhẹ vào má mấy cái thì nó xua tay”để em ngủ, anh cứ hát đi!”. Mẹ ơi, người ta nghỉ hát từ lúc nào rồi chứ còn ngồi mà hát cho nó nghe nữa? Gọi mấy lần mà nó chẳng bảo sao, cực chẳng đã tôi đành phải bế nó vào nhà. Tôi thấy nó khẽ cười chứng tỏ là lừa tôi mất tiêu rồi!

Đặt nó lên giường, mắc màn cho nó đang hoàng rồi tôi định ra cái ghế để ngủ, cơ mà tại cái ghế nó ngắn quá, phải nằm co ro mới đủ chiều dài mà tôi thì phải thẳng chân thẳng tay mới ngủ được. lại lọ mọ dậy lấy cái chiếu trải xuống đất để nằm, có chăn gối đây là ngon rồi, tôi ko quan trọng ngủ giường, ngủ nệm. Vừa nằm nhắm mắt được 1 lúc, còn đang nghĩ lung tung vì cái ánh điện nhà đang trước hắt vào nhà nhìn khá sáng thì bé Trang nó đã lục ục bò dậy mang chăn gối ra

- Làm gì thế? – Tôi mở mắt ra nhìn thấy nó hỏi

- Xuống đây ngủ với anh cho vui! Hihi ... - Nó cười trong trạng thái mất lơ mơ

- Em bị điên đấy à? – tôi hoảng hồn

- Ở nhà thỉnh thoảng em vẫn ôm anh Phong ngủ có sao đâu mà?

- Ax ax, ko đùa đâu đấy! – Tôi đuổi nó quay lại giường

- Em đùa với anh đâu? Nằm nói chuyện cho vui!

Nó mặc kệ tôi xua đuổi, dùn đẩy vẫn nhất quyết vứt phạch cái gối rồi nằm xuống cạnh tôi, ôm cánh tay của tôi khu khu! Tôi đến sợ nó luôn. Nó bảo là nằm nói chuyện cho vui mà nói nhảm được vài câu rồi lại lăn ra ngủ. Vậy là lần đầu tiên tôi ngủ với 1 người con gái ko phải máu mủ họ hàng gì là thế này đây? Nhìn nó ngủ ngon lành và nghĩ đến cảnh này tôi lại thấy buồn cười. Kéo lại chăn cho nó rồi tôi cũng chìm vào giấc ngủ.

18. Chương 18

Cái vụ tôingủ chung với bé Trang đó, tôi chẳng nói gì với tụi bạn tôi cả, chắc bé Trang cũng thế, 2 đứa coi như chẳng có chuyện gì xảy ra, mọi chuyện vẫn tốt đẹp như mọi ngày. Bọn bạn tôi cũng chẳng đi ôn thi DH ở cái “lò” nào cả, vẫn cứ theo học mấy lớp cũ chờ đến ngày thi thôi, tôi thì vẫn ngày 3 đề, rảnh rang lại đọc lại mớ sách vở mấy năm nay xem mình có quên gì không, rồi chỉ cho bé Trang học nữa. Nó càng hiểu được cách học của bọn tôi, giờ cũng đã biết lí sự, hỏi mấy câu khó ra phết.

Một chiều hè lang thang xuống nhà thằng bạn ở làng sen mua cho Mẹ tôi ít hạt, tôi lại tranh thủ...dạo hồ. Hương sen nhẹ nhẹ, khung cảnh xanh mướt cộng với chút gió nhẹ nhàng làm cho con người ta cảm thấy thật là khoan khoái và dễ chịu, thảo nào mấy đứa bạn tôi ở đây đứa nào đứa nấy cũng hiền như cục đất.

Lang thang qua từng ao sen, đi lên triền đê, tôi lại nhớ đến cái cảnh tôi với em Phương ra đây ngồi, lòng lại chợt man mác buồn, những hình ảnh ngày 2 đứa ra đây như hiện lên trước mắt tôi. Thỉnh thoảng, ngơ ngẩn nhìn xung quanh, tôi ngồi xuống đúng ngay cái chỗ lúc tôi tỏ tình hụt, lại thấy nụ cười của em ấy như vẫn còn đâu đây. Cũng lâu lâu rồi tôi ko quan tâm xem Phương dạo này như thế nào, cũng ko còn gặp trong những lần lang thang trên phố, bé Trang cũng không kể gì cả. Tôi biết là tôi vẫn chưa quên được, thật sự là chưa quên được!

- Lại nghĩ đến con bé đấy hả mày? – đứa bạn hỏi làm tôi giật mình

- Haizzzz! – Tôi thở dài nhặt cục đất liệng xuống hồ

- Ổn cả chứ? Sắp thi rồi, lo nghĩ vừa thôi!

- Nghĩ ngợi gì đâu, ra đây ngồi thấy ...nhớ chút thôi! – tôi trải lòng

- Từ ngày mày thích nó đến giờ nhìn mày đủ thứ tâm trạng, vui buồn rõ ngay, tao lạ gì! Vẫn còn thích nó nhiều vậy à? – thằng bạn tôi tò mò
 - Nó xinh mà, cũng ngoan đấy chứ, ai mà chả thích! Mà giờ chắc là tao còn tí thích...dở thôi. Hết rồi!
 - Lâu rồi mày có nói chuyện gì với nó ko?
 - Ko! Nói năng gì? Những gì tao đã quyết thì đừng hỏi nhiều! – Tôi cạy cú
 - Tao thấy dạo này cũng đồn thổi về nó nhiều lắm, toàn những thứ xấu xa, chắc mày nghe? – thằng bạn nhìn tôi hỏi
 - Kệ em bọn nó đồn đại, tao ko tin mấy chuyện mà tao chưa thấy! Với lại cũng chẳng quan tâm
 - Ko muốn làm anh hùng nữa rồi à? – thằng bạn hỏi đều tôi
 - Oh, hết rồi!
 - Mày sao thế? Tao cũng thấy tiếc cho nó, hay là bữa nào gặp nó mày khuyên bảo mấy câu xem, dù gì thì hết tình cũng còn nghĩa?
 - Khuyên bảo gì? Mày bảo tao phải nói sao? Bảo nó là “em đừng yêu thằng đó nữa à?” – Tôi trừng mắt
 - Thì bảo sao thì bảo! Sau này nghĩ đến nó mày cũng đỡ hối hận. tao nói vậy thôi, tùy mày! Biền thôi!
- Tôi đạp xe về nhà lại nghĩ đến những lời thằng bạn tôi nói, chẳng lẽ tôi là người dễ đoán vậy sao? Có nhiều lần tôi cũng muốn nói gì đó với em Phương, không phải là để níu kéo, đơn giản hơn là một lời khuyên của bạn bè, có lẽ thế. Nhưng lần nào nhìn thấy em ấy, cũng định nói hay chào hỏi 1 câu thì tôi lại bị những thứ vô hình kéo lại, đành lằm lũi bước đi. Tôi biết em Phương cũng không muốn thế, cũng mong muốn tôi nói với em ấy 1 câu dù chỉ là lời chào.
- Xỏ đôi giày “chinh chiến”, tôi lang thang chạy vài vòng ra con đường phía bờ sông cho thoải mái rồi về ăn cơm. Gió mát rượi cộng với mồ hôi đầm đìa, người mệt lử chẳng còn muốn suy nghĩ gì, thật là sảng khoái. Con đường bê tông nhỏ xíu nhập nhằng tối khá vắng vẻ, cởi bớt áo quần vào tay, tôi xoay trần lưng thũng đi bộ đến “đích”, ngắm cảnh sông nước và những đám lục bình lững lờ trôi. Tôi nhận thấy có tiếng xe đạp phía sau tôi, sao họ cũng đi chậm vậy nhỉ? Mình chạy thì ko nói làm gì, đây đi bộ mà vẫn thấy lạch cạch phía sau. Tò mò ngoái lại nhìn, tôi suýt đứng tim khi nhận ra ...em Phương.
- Lâu rồi em mới thấy anh chạy bộ ra đây? – em Phương cất lời hỏi trước sau khi đi ngang qua tôi và dừng lại, cũng một thoáng im lặng
 - Xin lỗi vì đã chặn đường! – tôi chẳng buồn trả lời đưa tay ra nhường đường cho em ấy đi trước, quên mất ko mặc áo vào
 - Anh đuổi em đấy à? – em Phương có vẻ buồn rầu
 - Ko phải đường của nhà anh, quyền đâu mà đuổi! – tôi nói rồi ngửa mặt lên trời bước đi tiếp, em Phương lại lừng thũng đạp theo
 - Em xin đi cùng với anh 1 đoạn được ko? – em Phương vẫn buồn nói
 - Umh’...tùy em!
 - Anh dạo này thế nào? Sắp thi rồi học nhiều quá hay sao mà hình như anh gầy hơn? – em Phương hỏi sau 1 thoáng im lặng
 - Cũng bình thường, chẳng có gì!
- Tất cả lại im lặng, tôi định mở miệng hỏi nhưng lại thôi, em Phương cũng muốn nói gì đó nhưng cũng ngập ngừng, lại như những lần gặp mặt trước, chỉ có điều lần này là em ấy đi cùng tôi.
- Anh ko muốn hỏi thăm em 1 câu sao? – em Phương lại cất lời trước
 - Em đang buồn quá! – em ấy nói khi thấy tôi im lặng
 - Cãi nhau à?

- Ko, suy nghĩ đến những chuyện buồn thôi ạ!
- Buồn 1 chút cũng chẳng có gì xấu, sống phải có lúc vui lúc buồn! – tôi chẳng tỏ thái độ gì
- Có lẽ ...haizzzz! – em ấy ngập ngừng rồi cũng thở dài
- Cần khuyên gì ko? – tôi vẫn lạnh lùng
- Dạ thôi! Mà em sợ từ nay đến lúc anh đi thi DH em chẳng có cơ hội được gặp anh nữa. Chúc anh thi thật tốt nhé! – Em Phương nói rồi gượng cười
- Uh, cảm ơn!
- Thôi em ...đi trước đây! – Em Phương bối rối rồi đạp xe lao đi

Haizzzz, không biết tôi đã biến thành con người thế nào nữa, sao tự nhiên lại thấy lạnh lùng, chán nản và cộc cằn như thế? Tôi biết em Phương muốn nói chuyện gì đó với tôi nhưng đã bị cái thái độ của tôi ngăn lại. Tôi có làm gì sai không? Chẳng lẽ lại bỏ lỡ thêm điều gì? Ôi càng lớn càng thấy cuộc sống này đầy rẫy phức tạp.

Hơn hai tuần nữa là thi cử đến nơi rồi, bọn bạn tôi cũng đã vắt giò lên cổ chạy, chỉ có tôi là nhàn nhạ hơn, tôi thường xả trước khi thi cho đầu óc thoải mái. Ghé qua nhà “đứa học trò” rủ nó đi ăn chè với bọn bạn tôi thì nó đang học, nhìn thấy tôi đã xốn xác chạy lại nũng nịu

- Quà em đâu?
- Quà gì? – tôi nhìn nó tỉnh bơ
- Ô thì quà sinh nhật! – Nó không nhẽo
- Nhật nhoẹt gì? Đã mời đâu mà đòi quà?
- này, ko phải anh quên rồi đấy chứ?
- O hay, vô duyên nhỉ? Cuối tuần mới sinh nhật mà quà cáp gì giờ này?
- Kệ em, đòi từ giờ đến lúc đó có là vừa! Nó nhăn nhở
- Cuối tuần có là được chứ gì? Đi ăn chè ko?
- Có! Nó trả lời như sợ tôi đổi ý rồi nhảy tót lên sau xe ngồi

Thật ra cuối tuần này sinh nhật bé Trang mà tôi vẫn chưa biết làm thế nào, chưa biết tặng quà gì cho nó nữa! Tặng quà chơi chơi thì tôi ko thích lắm, tôi thích cái gì đấy nó thực tế 1 chút, chắc tôi sẽ nhờ con Tâm mua cho bé Trang bộ bút giống của nó, vừa đẹp vừa ý nghĩa, mỗi tội hơiđắt tiền!

- Sinh nhật có làm gì ko? – tôi hỏi bé Trang
- Có chứ anh! Mấy đứa bọn em tổ chức ăn chơi! – nó vui vẻ khoe
- Hoàn hảo nhỉ? Cho anh đi ké với!
- Thật đấy nhá? Sáng chủ nhật anh vào đón em nhá?
- Sao lại sáng à?
- Vâng, bọn em làm bánh rồi ăn uống buổi trưa! Hihi
- Đùa thế thôi, đi với bạn em anh ko đi đâu! Có gì tối tổ chức lại
- Em biết ngay mà! Thà ko rủ còn hơn! – Nó ỉu xìu

Tôi ko đi vì trong đám bạn nó thế nào chả có em Phương, gặp nhau rồi mất không khí ra. Bé Trang chắc cũng biết chuyện này nên nó mới ko rủ tôi, chứ nếu ko thì nó đã lèo nhèo cả tuần rồi!

Ra đến quán chè thì bọn bạn tôi đã ngồi sẵn ở đó. Bé Trang xuống xe là đã chạy đòi quà hết anh này anh khác, có nó không khí như vui hơn hẳn. Đúng là trẻ con quá!

- Chủ nhật sinh nhật em nó đấy! Bọn mày rảnh rồi tao mời đi làm hiệp karaoke! – tôi cất lời
- Sinh nhật nó liên quan gì đến mày mà mời? – thằng Dũng mĩa mai
- Ho, mày ko đi thì thôi! – tôi chẳng vừa
- Anh ấy là anh trai em, tổ chức sinh nhật cho em cũng được mà! – Bé Trang bênh tôi
- Thích thì chiến thôi! Có mời ngu gì ko đi! – thằng Kiên ủng hộ
- Học hành chán rồi đi xả 1 bữa cũng được các bạn ạ, mấy nay tớ nhồi nhiều đau hết cả đầu! – con Tâm tán thành
- Ai bảo lúc học thì ko học, nhìn tao này, giờ chỉ ăn với chơi! – tôi ..tinh tướng
- Mẹ cái bọn cá biệt bọn mày thì học làm gì cho phí chữ! – thằng T.Anh đá xoáy
- Ko chỉ cá biệt đâu! Anh zai em là người đặc biệt của những thành phần cá biệt mới đúng! – bé Trang lại bênh anh nó
- Hahah, câu này hay, chí lí, chí lí, em phát biểu được câu chuẩn. Thằng này cái gì cũng đặc biệt hết!

Mấy đứa bạn tôi cười hô hô, cái cụm từ này tôi đã được gán chon gay từ cái thời lớp 10 rồi, chỉ có điều lâu nay mới được có người nhắc lại thôi. mấy đứa bạn tôi nó đá đều tôi chứ ko phải là khen bé Trang đâu, chỉ có bé ấy là ko biết, ngồi cười trong sáng và ngây thơ biết bao.

- Á! Gặp được bọn này ở đây rồi! – 1 thằng cùng khối với bọn tôi đi qua reo lên như bắt được vàng
- Muốn đánh nhau hay sao mà cái mặt mày nhăn nhó với các anh hả? – thằng Kiên hỏi đùa
- Mẹ, đang đi kiếm mấy thằng làm trận bóng mà bọn nó đi ôn hết cmnr. – thằng bạn chạy lại than
- Bóng bóng gì? Hội nào? – thằng Dũng nghe đến đá bóng là nó ngứa
- Mấy thằng khối 11 đang rủ đá trận “kinh điển”, đang thiếu người!
- Kinh điển thế nào? – thằng Cường lạnh lùng hỏi
- Bọn nó đang rủ khối 12 đá trận 2 chai. Kiếm mãi mà chưa đủ người!
- 2 chai thì kinh điển ẹo gì! Bảo bọn nó đá được 4 – 5 chai thì hãy nói chuyện!

Thằng bạn kia loảng ngoảng 1 chút nữa với bọn tôi rồi chạy đi thương lượng với bọn khối 11. Mấy thằng bạn tôi cũng thích đá bóng, cũng hay đá độ vài trăm ngàn với các lớp khác. Hôm nay to tiếng vì có thằng Cường, nó toàn đá với đám thanh niên vài triệu quen rồi, nó cũng có tiền nữa! Thằng bạn kia chạy đi 1 lúc rồi quay lại tuyên bố:

- “ Chiều chủ nhật 3h sân trung tâm nhá! Bọn nó ok 4 chai, đá 11 người, 30 phút 1 hiệp, có trọng tài luôn! Bọn mày nhớ vác xác đi đủ 6 thằng này đây, tao đi kiếm mấy thằng nữa ạnh!” – Nó nói xong rồi lại đạp xe phóng đi
- O hay chủ nhật sinh nhật em! – bé Trang đổi
- Thì đá bóng xong rồi tối đi chơi luôn cũng được mà em! Kiếm tiền tối đi chơi cho thích! – thằng T.Anh giải thích thêm
- Được đấy, lâu rồi cũng ko được xem các cậu đá bóng! Tớ vẫn còn cái áo cổ vũ! – Con Tâm hứng khởi

Mấy đứa bạn tôi đứa nào đứa đấy cũng máu me cái vụ này, không phải vì tiền, có lẽ vì đứa nào cũng muốn vui vẻ 1 chút trước khi lên đường đi thi cử. CHỈ có bé Trang là lúc đầu ko hài lòng lắm, nhưng sau khi nghe các anh chị phân tích với lại hứa hẹn thì cũng xuôi xuôi, còn bảo đi cổ vũ cho bọn tôi nữa chứ!

Chiều chủ nhật trời khá nắng. Tôi ra khỏi nhà với bộ đồ Juventus lâu ngày chưa mặc lại, khoác thêm cái ba lô có bộ quần áo khác, tính đá bóng xong về chỗ bé Trang tắm cái rồi đi chơi luôn. Ra đến sân thì cũng khá đông, có mấy anh thanh niên đá mất 1 khoảng sân rồi nên bọn tôi đành phải dịch sân lại, đá sát với khán đài đục bằng bê tông. Được cái SVD rất lớn, bình thường toàn 2 3 trận đá 1 lúc nên cũng quen rồi.

Trên khán đài cũng có được 20 30 đứa chủ yếu là con gái đi cổ vũ nhưng nhìn quanh tôi vẫn chưa thấy bé Trang đâu cả, chỉ có con Tâm với con Ngọc đang ngồi ...ăn bánh. Bọn khối 11 đã tụ tập gần đủ, đông như kiến, có đội tôi là mới được hơn đội hình vài tên.

- Đá cẩn thận vào, tao vừa mức thêm 2 chai riêng cho bọn mình! – Thăng Cường lại nhắc với 5 đứa tôi
- Dcm, máu thế? – thằng Trung tròn mắt
- Có mấy thằng nhà giàu bên kia, đào của nó 1 ít lấy tiền đi chơi! – thằng Cường trả lời nhẹ như ko
- Thế thì mệt cũng phải cố thôi! – thằng T.Anh lấy khí thế
- Mẹ, thằng Hoàng mày đá cho cẩn thận vào! – thằng Kiên lại quay sang cắn tôi
- Ô dcm, bố éo đá nữa, kệ em chúng mày! – tôi giả bộ dỗi
- Tốt nhất lúc nào ăn được 4 – 5 quả mà phút 89 rồi thì cho nó vào! – mấy thằng nó xĩa xối

Nói thật là tôi đá bóng không được giỏi, dự bị là chủ yếu. Nhưng đổi lại có cái chạy nhanh và giữ thăng bằng tốt nên chuyển từ tiền đạo xuống đá ...hậu vệ cánh cũng được trọng dụng hơn. Tôi mà dốc bóng thì bọn nó chỉ còn nước đứng xem cho đỡ mệt! Cơ mà trận này tôi phải dự bị thật, vào trận set up đủ đội hình, toàn mấy thằng đá hay, ko có chỗ cho tôi. Cũng chẳng sao, tôi bò lên khán đài ngồi cổ vũ với chị em phụ nữ vậy! Được ít phút thì bé Trang với em Phương cũng đến xem, hai đứa ko nói gì và sang chỗ mấy đứa lớp 11 ngồi, tôi để ý thấy em Phương có nhìn tôi vài lần. Bé Trang thì nó cứ chạy qua chạy lại, cổ vũ chocả hai bên, bó tay nó luôn!

Trận đấu bắt đầu nóng khi bọn tôi bị dẫn trước 1 bàn, khoảng phút thứ 15, mấy đứa bạn tôi căng thẳng thấy rõ. Máu nóng lại nổi lên hơn khi bên kia là thằng Tuấn với 2 thằng bạn nó vào sân, mấy thằng bạn tôi thì vẫn còn cay cú bọn nó nên nhìn đứa nào đứa đấy như muốn đánh nhau vậy!

- Dcm, Hoàng! Mày vào đá! – thằng Kiên có vẻ quyết ăn thua
- Bình tĩnh đi, mới có 1 bàn ăn thua gì! – thằng Dũng xoa dịu

Tôi cũng chấn tĩnh tụi nó và chẳng vào sân làm gì, anh em đang đá hay. Nói một cách công bằng thì hôm nay bọn tôi thiếu vắng nhiều nên mấy đứa 11 mới dám ho chứ bọn đá hay ở trường tập trung khối 12 tôi hết mà. May mà còn được thằng Cường đá trung tâm khá tốt và thằng Dũng thì vốn là “sát thủ” nên cũng tự tin hơn. Và đúng như dự đoán, hết hiệp 1 bọn tôi đã dẫn 3-1 nhờ tài săn bàn của thằng Dũng và một phần may mắn. Căng thẳng giờ lại chuyển sang khối 11, bọn nó đã bắt đầu lục đục, cãi cọ rồi thay người từa lữa, thằng nào cũng muốn vào gỡ.

Nhìn cái cảnh thằng Tuấn vừa ngồi uống nước vừa chửi mấy thằng mà anh em tôi ngứa mắt, lăm bầm chửi nó. Tôi thì lại thấy buồn khi em Phương ngồi sau nó, cứ kéo tay nó xuống thì nó lại gạt đi, em ấy lại đưa mắt nhìn tôi ngại ngùng.

- Lát hiệp 2 mày vào thay tao nhá! Bọn nó thay người nhiều quần mệt thật! – thằng bạn đá vị trí của tôi nói
 - Dcm, tao đá chơi chơi thôi chứ mày trụ cột mà ra thì thua cmn mất à? – tôi gàn
 - Yên tâm đi, có thằng Trung nó lót ày rồi! Bọn này đá dẻo kĩ thuật mấy, mà nó chạy nhanh, hợp với mày, ko phải sợ!
 - Thế tao đá tí ko ổn là mày vào nhá! – Tôi đồng ý sau khi đưa mắt khảo ý kiến bọn bạn
- Kể ra thì tôi đá ko tệ đến nỗi đó, chỉ là ko giỏi thôi chứ cũng biết đá lắm! Ra ngoài sân dợt dợt với bóng vài cái, tôi thấy thằng Tuấn nhìn tôi với ánh mắt tia lửa điện, em Phương thì có vẻ lo lắng còn bé Trang thì nó la hét cứ như tôi là ngôi sao sắp được tung vào sân vậy!
- Em làm cái gì thế? – Tôi ngượng ngùng quay ra trừng mắt với bé Trang, lúc này nó đang ngồi cạnh em Phương
 - Ô, em cổ vũ cho anh trai em! – nó trả lời tỉnh bơ

- Cổ vũ cho anh thì ra kia ngồi! – Tôi chỉ tay lại chỗ cái Ngọc đang ngồi

Bé Trang có vẻ sợ tôi, nó vùng vằng bước lại chỗ mấy đứa bạn tôi đang ngồi, gần phía gôn của bên tôi, bỏ lại em Phương ngồi với mấy đứa nữa ở giữa sân. Tôi chẳng khó khăn gì, chẳng qua tôi ko thích nó ngồi đấy rồi lại bày trò, nói lung tung những điều ko cần thiết.

Vào trận tôi cũng hơi run, một phần cũng là ngưỡng trước bàn dân thiên hạ nữa nhưng may mắn là có thằng bạn ngồi chỉ điểm nên không để xảy ra sơ sót gì. Đúng như thằng bạn tôi nói, cái thằng đá cánh của bọn bên kia chỉ biết đập bóng rồi chạy thôi, nhưng gặp tôi thì nó tắt điện, chẳng lần nào vượt qua được cả, cỡ nó chỉ đáng hít khói cho tôi.

Trong một tình huống đang bị tấn công, loằng ngoằng thế nào bóng lại đến đúng chỗ tôi, tôi dốc bóng và cầm đầu cầm cổ chạy ...phản công, đúng kiểu “đường rộng và dài anh cứ bước đi, cứ bước đi ...”. Chạy đến gần khu 16m50 thì phía trước tôi chỉ còn có 2 thằng hậu vệ, cơ mà tôi ko dám lừa qua. Nhìn thấy thằng Dũng đang chạy cánh bên kia, tôi định làm quả mở bóng “kĩ thuật” sang cho nó, chẳng hiểu trời xui đất khiến thế nào tôi sút bóng hơi mạnh, lại đi ra má ngoài chân phải vàlòng vòng bay cmn vào lưới trước sự ngỡ ngàng của tất cả.

“Tôi vừa tạo nên một tuyệt phẩm” – Đây là điều đầu tiên tôi nghĩ được sau khi thấy thằng Dũng chạy ôm chầm lấy tôi, mấy đứa con gái bên tôi cũng hò hét um sùm! “4-1 rồi, đẹp quá Hoàng ơi!” – bọn nó la hét cứ như tôi có chủ đích sút vậy!

Chạy lòng vòng ăn mừng bàn thắng đầu tiên sau ...hơn 2 năm đá hậu vệ, tôi đưa mắt nhìn thì thấy thằng Tuấn và mấy thằng bạn nó đang cãi cọ um sùm, em Phương thì ngồi nhăn nhó cảnh thằng Tuấn. Chắc là bọn nó đang cay cú lắm! 4-1 rồi còn gỡ cái vẹo gì nữa mà cay với chả cú!

Căng thẳng bắt đầu diễn ra khi thằng Tuấn chẳng hiểu vì thù hằn cá nhân hay vì sôi máu quá mà nó chuyển ra đá tiền vệ trái, tức là đối mặt với tôi. Thấy vẻ mặt hầm hầm của nó, tôi hơi ái ngại, đưa mắt nhìn em Phương thì thấy em ấy có vẻ lo lắng rõ rệt!

- Ê Châu, vào thay tao đi! – Tôi gọi thằng bạn vào thay tôi

- Mày đá đi! Đang hay mà! – nó cười từ chối

- Mày cứ đá đi, xử thằng đấy luôn cho tao! – thằng Kiên bô bô

Nhìn vẻ mặt của thằng Tuấn thì uất hận đã trào dâng đến tận cổ, có lẽ vì bên tôi có thằng Cường anh nó ko thì nó cũng chơi xấu đúng như bản tính của nó rồi. Sự việc càng tồi tệ khi mà nó đá chẳng hay hơn thằng bạn đối cánh với nó là bao, cứ có bóng là lại mất. Lại được cái thằng Kiên bọc lót cho tôi rồi buông vài lời chọc ngoáy nữa, nhìn thằng Tuấn tím hết cả mặt, tôi lại thấy bọn nó ăn thua ghê quá, tôi chẳng thích.

Lại một lần thằng Tuấn xuống biên để thằng bạn nó chọc khe, lần này tôi bị sửa lưng thật, vắt chân lên giò chạy đuổi theo thằng Tuấn, may mà thằng bên nó chọc hơi mạnh nên thằng Tuấn cũng phải đuổi theo bóng. Một cái gài chân và đẩy vai nhẹ nhàng, tôi lấy bóng tao nhả như Rio, thằng Tuấn bị đẩy dúi về phía góc phải sân của bên tôi. Tôi lại dốc bóng cầm đầu cầm cổ chạy. 1 nhịp, 2 nhịp, 3 nhịp ... tôi đã đến giữa sân, chạy sát vạch vôi cũng là ngay sát phía khán đài, em Phương đang ngồi phía trước mặt tôi không xa. Tôi dùng bóng tìm thằng Dũng, phía trước mặt tôi là thằng tiền vệ to như con voi bên nó đang chạy tới, phía sau là thằng Kiên với thằng Tuấn đuổi theo.

“Dốc bóng, xuống biên đi, chạy đi!” – thằng Châu ngồi ngoài hết khi nó thấy tôi chần chừ chưa tìm được phương án phản công. Nghe lời hét, tôi lại đẩy bóng và bắt đầu lấy đà chạy, nhưng lần này thì ...ko kịp nữa rồi!

“Xoẹt” – thằng Tuấn cố nhào người xoạc bóng từ phía sau, nó ko vào trúng bóng mà vào trúng ...chân tôi. Đang đà chạy, tôi lao về phía trước không kiểm soát được.

“Rầm!” – con voi tiền vệ trụ kia cũng đã chạy tới, tôi phi vào nó mà cứ tưởng như mình gặp phải đệm lò xo, nó vào vai rất mạnh, tôi ...bắn hẳn lên bậc 3, 4 gò đố của khán đài trong tư thế văng nhào về trước, lăn vài vòng xuống dưới sân.

Trời đất bỗng dung tối sầm trong 5s, toàn thân tê dại, đầu óc ong ong như trên đầu là tổ ong lớn vậy. Tôi trong tư thế bò, cố mở mắt mà chỉ thấy một màu đen sì, có cái gì đó rất tanh chẳng biết ở đâu chảy theo sống mũi và cằm. Đến lúc mở mắt ra được, bàn tay của tôi chống dưới sân đã ướt đầm máu từ trên đầu chảy xuống. Hình như có tiếng la hét, tiếng chạy của nhiều người, tôi chẳng vâng và gục xuống.

Bé Trang chạy đến nói gì đó mà tôi chẳng thể nghe được, nước mắt chảy xuống mặt tôi rất nhiều. Hình ảnh cuối cùng tôi nhìn thấy khi nằm trong lòng bé Trang là khuôn mặt méo mào của nó, đôi bàn tay nhỏ nhắn đỏ rực máu khi nó sờ lên mặt tôi, một đám lộn xộn dưới sân, em Phương đang đứng như trời trồng ở ngay phía trên Tôi ngất đi, bất tỉnh nhân sự thật.

Tôi mở được mắt ra cũng là lúc đập vào mắt tôi toàn 1 màu trắng, mất một ít thời gian để cảm nhận thấy cái mùi cồn nồng nặc cho tôi biết là tôi đang ở trong bệnh viện. Hình như thằng chết giẫm nào quần cái gì lên đầu tôi, tôi khó chịu, muốn cựa quậy mà chẳng thể nhích nổi. Một người phụ nữ với mái tóc dày và dài đang gục đầu phía chân tôi, tôi biết đó là Mẹ tôi. Tôi cố gọi Mẹ nhưng chẳng thể cất nên lời, những hình ảnh của trận bóng lại hiện về cứ như tôi đang mở lại video của nó vậy, tôi biết là tôitiêu rồi!

- Mẹ! – tôi cố nhúc nhích, cố gọi cũng chỉ được một từ yếu ớt

- Hoàng! Con tỉnh rồi hả con? Mẹ này! Có nhận ra Mẹ ko? Mẹ tôi rồi rít

Nhìn khuôn mặt hốc hác và đôi mắt thâm quầng, đỏ hoe của Mẹ, tôi chợt không kiềm chế được. Tôi gật đầu, Mẹ tôi giữ lấy tôi và 2 Mẹ con cứ thế khóc. Mà ko phải, tôi ko khóc, tại nước mắt nó cứ chảy ra đó thôi.

Một lúc sau có bác sỹ vào làm đủ trò rồi nói chuyện với Mẹ tôi, tôi mới biết là tôi đã mê man 2 ngày rồi, tôi ko phải ở bệnh viện thường mà tận trên ... Hà Nội lận. Một lúc sau Bố tôi, anh tôi và vài người thân nữa cũng vào. Câu đầu tiên ai cũng hỏi tôi là “Có nhận rako?”. Vài cái gật đầu của tôi, tôi thấy mắt ai cũng đỏ, khuôn mặt phờ phạc vì mệt. Tôi biết tôi có lỗi với mọi người nhiều quá, làm phiền gia đình tôi nhiều quá!

Mọi việc chưa dừng lại ở đó, tương lai tắt ngấm khi tôi biết là tôi đã ...gãy 2 khúc tay phải (đang xem xét có phải đóng đinh hay ko), chấn thương trên đầu mới nặng nhưng may mà tôi ...tỉnh rồi! Mọi người nói chuyện trong khi tôi như phát điên vậy, tôi nghĩ đến đủ thứ trên đời! Cánh tay bó bột cứng nhắc thế này thì 2 tuần nữa tôi thì thế nào?

- AAAAAAAAAAAAA..... - Tôi gồng mình hét vang như muốn phá tung cái bệnh viện.

Bố và anh tôi chạy lại giữ tôi, mọi người bắt đầu động viên. Tôi cảm nhận một tình thương bao la tràn ngập cái nơi ghê tởm này (tôi siêu ghét bệnh viện)

- Conxin lỗi! – Câu nói duy nhất mà tôi có thể dùng lúc này.

Tôi thấy anh tôi kiểm đầu được cái điện thoại di động, ra ngoài gọi rồi đến lượt Bố Mẹ tôi, lúc sau chỉ còn có tôi và anh tôi ở lại cái nơi lạnh lẽo điên khùng, mọi người về nghỉ ngơi rồi.

- Con Ngọc nó điện hỏi mày suốt! – ông anh nói với tôi

- Em bị nặng lắm ko?

- Mẹ mày, coi như là đi tong! Ăn gì ko?

Tôi lắc đầu chán nản, ông ấy lấy gì cũng ko ăn. Tôi cố ngồi dậy, nhúc nhích thì lại bị ông ấy giữ lại. Buồn bực, tôi lại nhắm mắt ngủ mà trong đầu hiện lên đủ thứ suy nghĩ. Chốc chốc lại có người nhà tôi trên HN vào thăm, hỏi han đủ chuyện, tôi kể ông anh thay tôi trả lời.

Sáng hôm sau, Bố tôi dẫn vào 2 người con gái quan trọng của tôi: chị Mỹ đi với anh Long còn cái Ngọc đi với Bố nó, mọi người biết tin tôi tỉnh rồi nên đi từ quê lên thăm. Cái Ngọc với chị Mỹ nhìn thấy bộ dạng tôi thì lại nước mắt ngấn nước mắt dài, hỏi han, sờ nắn đủ thứ, bắt tôi ăn hết cái nọ đến cái kia. May mà có mấy bác sĩ đến giải thoát, đưa tôi đi chụp cái gì gì đó!

Ra khỏi phòng chụp, lợi dụng lúc mọi người sơ hở, tôi lén xuống cái giường lắn. Hơ, tôi vẫn đi được, có cái chân phải hơi đau 1 tí! Mấy người lại giữ tôi lại và bắt tôi nằm lên giường, thật là khổ!

- Cho em đi ra ngoài chơi đi! – tôi nỉ nèo với chị Mỹ khi trở lại không

- Không được, em bị diên à? – Chị Mỹ quát

- Mày diên nó vừa vừa thôi! – con Ngọc mắt vẫn còn đỏ quay lại quát to hơn

Mọi người nghe thấy lại xúm vào chửi tôi, thật là bực mình hết chỗ nói. Chị Mỹ với con Ngọc ở lại chơi với tôi đến trưa rồi cũng về, tôi lại nằm bó chân trong cái phòng diên khủng này. Tôi bắt đầu phá, năn nỉ mọi người cho tôi về nhưng vô vọng.

Nhưng rồi sức kiềm chế của tôi cũng đến giới hạn, sáng hôm sau, ngay khi người nhà tôi là bác sĩ vào thông báo kết quả chụp choẹt gì đấy, tôi ko bị sao ở đầu nữa cả, chỉ có cái tay là vẫn còn đang bị phân vân có nên đóng đinh hay ko? Tôi gờ cái tay trái đang truyền cái mẹ ranh gì đó, cắn lấy sợi dây rồi giật phăng ra ngoài, tóe cả máu. Tôi tuyên bố “về”, tôi ko chịu được nữa rồi. Tôi la hét, khóc lóc và cuối cùng cũng có kết quả....hôm sau tôi được về trong sự bảo lãnh của người nhà tôi!

19. Chương 19

Về đến nhà tôi như được sống lại vậy, thư thái hẳn ra chẳng nghĩ gì đến những chuyện buồn phiền nữa. “Bác sĩ tại gia” thay cho tôi cái băng mới trên đầu, tôi ko phải quấn kín nữa mà vết khâu cũng đã khô hơn (tôi lành máu mà), tôi chỉ phải dán băng 3 -4 chỗ thôi. Nhìn cái đầu trọc lóc tô điểm bằng mấy miếng băng trắng trong gương, tôi tự thấy mình vẫn còn đẹp trai chán! Bước lên trên nhà thì cứ ngỡ nhà tôi đang mở hội, bà con hàng xóm đến thăm hỏi ì xèo! Ôi thật là

Đến chiều thì đám bạn tôi cũng mò ra, chẳng phải tả lại hình ảnh bọn nó khi nhìn thấy tôi nữa. Chỉ có bé Trang là nó ôm chầm lấy tôi khóc lóc để trước mắt mọi người, tôi biết nó thương tôi nhiều lắm, nghĩ đến cái cảnh 2 tay nó đầm máu tôi cũng suýt ko kiềm chế được, nhưng mà trước mặt bao nhiêu người thế này, nó làm vậy tôi ngại quá.

- Ô này, anh còn sống chứ đã chết đâu! – Tôi nói trong tiếng cười của mọi người

- Sao lại thế này hả anh? Thế này thì – nó nhìn cái tay phải bó bột từ bàn tay đến vai của tôi lấp bắp

- Ko sao! Gì mà động tí đã khóc ồm lên, đã bảo ko dc khóc cơ mà!

Tôi nói với nó, cố cười mà lòng mặn đắng, nghẹn ngào, đưa tay lau nước mắt trên khuôn mặt ngây thơ của nó, lại thấy xót xa thêm. Bọn bạn tôi bắt đầu nói mấy chuyện vui vui để xua tan bầu không khí nặng nề, vui nhất là hôm sau đã nốt trận bị delay bọn tôi vẫn thắng vẻ vang. Rồi bọn nó cũng kéo nhau về, chia tay tôi để chuẩn bị đi thi cử, đứa nào cũng an ủi tôi rất nhiều, tôi cũng bớt buồn. Có con Ngọc là nán lại ăn cơm với nhà tôi, bé Trang cũng đòi ở lại nhưng bị tôi đuổi về.

- Con Trang nó lo ày nhiều lắm đấy! Hôm đó nó cũng ngất xỉu đi. Rồi ngày nào cũng ra nhà tao mấy lần hỏi xem có tin gì của mày ko, tao toàn phải nói dối! – con Ngọc nói với tôi lúc chỉ có 2 đứa

- Uh, tao biết! Tao cũng thấy tội nó quá!

- Tay chân thế này mày đừng buồn nhé! Cố gắng lên, chuyện gì rồi cũng sẽ qua thôi mày ạ! Mày ko cứng rắn lên, Bố Mẹ mày lại càng buồn hơn, tao thấy 2 Bác lo ày mà gầy rộc đi!

- Tao biết rồi! Haizzz...thế mày ko lo cho tao à? – Tôi cố đùa

- Thằng diên như mày ai mà rồi hơi! – Nó đánh tôi

- Bác đã bảo nó năm nay vận hạn, đầu năm đã ốm 1 trận gần chết rồi, phải cẩn thận mà nó có nghe đâu! Bống với chả banh, bây giờ thì ra thế này đây! – Mẹ tôi đi vào than vãn

Cũng may có con Ngọc ở đây, nó khéo ăn khéo nói nên Mẹ tôi cũng cắt bớt 1 phần cái bài ca muôn thuở. Nhưng con Ngọc cũng chẳng ở nhà tôi được lâu, nó phải về, mọi người lại đến hỏi thăm, Mẹ tôi cứ bắt tôi nằm đấy như là nhân chứng sống để mà than vãn! Cơ mà tôi biết, tôi có lỗi với gia đình nhiều lắm.

Mấy hôm sau bạn bè cũng tranh thủ ra chơi với tôi cho tôi đỡ buồn, may mà nhiều đứa thi khối D nên chưa phải đi vội. Chỉ Mỹ cũng ra chơi, khuyên bảo tôi đủ đường, bé Trang thì nó cứ thấy tôi ko cười lại sợ tôi buồn hay sao ấy, nó lại lấy tay kéo ngoác miệng tôi ra.

Ngày bạn bè thi khối A cũng là ngày tôi đau khổ, sớm hôm đó tôi đã khóc, khóc vì uất hận, vì tủi thân, vì tội lỗi với gia đình. Thành Trung đi thi về, quà nó mang cho tôi là 3 tờ đề thi và bài giải in ra trên mạng, tôi chẳng còn muốn xem nữa, chán nản thật sự!

- Trang, xuống nhà với anh! – Tôi nói khi bé Trang ra chơi với tôi từ sáng sớm

- Gì vậy anh? – Nó lơ đãng theo tôi xuống phòng học

- Anh đọc em viết, vắn tắt thôi!

- Viết cái gì mới được chứ? – Nó vẫn chưa hiểu

- Anh làm đề thi!

Tôi nói rồi bắt nó ngồi xuống cái bàn học của tôi, đưa cho 1 xấp giấy. Tôi tin nó viết được vì cái style viết lách của tôi bây giờ nó đã thừa hưởng rồi mà! Nó ngoan ngoãn cầm bút lên nhìn tôi chờ đợi. Tôi giở đề thi thành Trung đưa à suýt bật khóc, nó chẳng xa lạ gì với tôi cả

- Anh sao thế? – bé Trang có vẻ sợ

- Ko sao! Anh đọc đến đâu em viết đến đấy nhá, viết vắn tắt thôi.

Tôi bắt đầu giải đề, bé Trang cầm cúi viết, thỉnh thoảng ngửi thấy mùi thơm từ mái tóc của nó và nhìn khuôn mặt tập trung như đang đi thi thật vậy, tôi lại thấy dễ chịu hơn. Hai anh em làm 1 lèo đến gần 1h thì tôi đã xử xong hết 3 đề, còn 1 số bài nhỏ chưa nghĩ ra thôi.

Lật đặt đứng dậy đi ăn cơm, bé Trang nó nhồi vào bát tôi đủ thứ trên đời, tôi ko ăn nó lại gấp đưa lên trước miệng tôi, nhìn điệu bộ của nó Mẹ tôi cũng phải buồn cười. Tôi thì chẳng cười nổi, trong đầu lúc này chỉ có 3 cái đề thi, tôi đang tiếc nuối hùi hụi.

- Em xuống mở giải xem anh em mình làm được nhiều điểm! – tôi nói bé Trang khi ăn xong

- Nghỉ ngơi đã, tí nữa rồi xem! – Mẹ tôi cản

- Dạ thôi, để con xem 1 tí là xong ấy mà! – bé Trang nhanh nhẩu

- Xem hướng giải, kể quả thôi, ko phải coi chi tiết. – tôi nói

- Hay anh đi xem với em? – Bé Trang nì nèo

- Thôi em xem đi! Tập cho quen!

Tôi nói dối thế thôi chứ tôi chẳng muốn nhìn vào bài giải, nó chỉ càng làm cho tôi thêm buồn. Khoảng nửa tiếng sau bé Trang hốt hải chạy lên, nó có vẻ ngạc nhiên lắm tuyên bố

- Anh ơi! Em xem rồi, 26 điểm!

- Đúng hết anh ạ! – Nó nói tiếp khi tôi ngồi như trời trồng

Ko phải vì tôi ngạc nhiên như nó, tôi đang tiếc và uất ức, nhìn cái đề là tôi cũng đủ biết tôi giải được đến đâu rồi!

- AAAAAAAAAA..... Tôi lại hét và đâm đá lung tung

Mẹ tôi giữ tôi ko được, rồi như bà cũng ko kiềm chế được, bùm miệng đi thẳng ra ngoài. Bé Trang nó ôm chầm lấy tôi, mặt tái nhợt vì sợ sệt cái vẻ điên loạn của tôi, nó giữ ko cho tôi cử động nữa. Một lúc sau tôi cũng bình tĩnh lại, thấy cánh tay phải tê buốt, hình như tôi làm hơi quá. Bé Trang vẫn cứ ôm tôi khư khư, nó mếu máo

- Em xin anh, anh đừng thế nữa, em sợ lắm!

- Nếu đi thi anh có thể được ít nhất 28đ em có tin ko? – tôi nghiêng rằng

- Dạ tin, anh đừng thế nữa mà!

- AAAAAA..... tôi lại hết vang cả nhà

Bé Trang lại khóc, nó khóc vì sợ, có lẽ vậy, tôi lại phải ngồi lau nước mắt cho nó rồi dỗ dành. Có lẽ nó mệt, nó gục đầu vào lòng tôi ngủ ngon lành, nhìn nó ngủ tôi lại thấy được chút yên bình, cánh tay phải chốc chốc lại đau tê dại, chắc tại lúc này tôi vùng vằng mạnh quá! Mẹ tôi phải giúp tôi kê cái đầu nó xuống ghế chứ tôi có 1 tay ko làm ăn gì được, nó vẫn ngủ chẳng biết sự gì!

- Mà yêu nó đấy à? – Mẹ tôi hỏi tôi

- Tí tuổi đầu yêu đương gì Mẹ? – tôi gạt đi

- Nó cũng ngoan ngoãn, dễ thương, lễ phép với biết việc đấy chứ?

- Vâng, đấy là Mẹ chưa thấy lúc nó quạc miệng ra thôi, con mà yêu nó nữa thì thành ra có 2 Mẹ à? – Tôi trêu Mẹ tôi

- Mà liệu hôn đấy, kiếm con nào đảm đang như con Ngọc ấy! – Mẹ tôi lại nhắc tôi lần thứ 1001

Mẹ tôi thích con Ngọc lắm, mà kể ra như con Ngọc thì nhà nào có con trai chả muốn nó làm con dâu. Mỗi lần con Ngọc ra là Mẹ tôi lại lấy nó ra làm hình mẫu lí tưởng cho anh em tôi chọn vợ. May mà Mẹ tôi cũng biết bọn tôi chơi thân với nhau vậy chứ chẳng có ý đồ gì đâu nên cũng ko có ghép vào, ko thì tôi đến chết vì khổ.

Nghĩ đến cái đề thi tôi lại bực mình, với lấy cái mũ che bớt cái đầu bông băng tùm lum, tôi lang thang ra ngoài quán sửa xe của chú ở đầu ngõ cho đỡ buồn. Ngồi trên vông thì thoáng lại nghĩ đến những ngày ngồi đây nhìn em Phương đi học qua, lại nhớ đến hình ảnh sưng sờ của em ấy lúc tôi bị xỉu ngay dưới chân, làm vài khối thuốc rồi tôi cũng thiếp đi lúc nào chẳng biết nữa.

- Dậy về đi Hoàng! Có con bé nào xinh lắm đang đi tìm mày kìa! – ông sửa xe đập vai gọi tôi

- Con nào ạ? Hay lại con bé hay ra nhà cháu chơi? – tôi lơ mơ

- Ko phải con đấy, con nào nhìn lạ mà xinh hơn nhiều. Mày cũng đa tình ra phết nhỉ? – ông ấy trêu tôi

Tôi khẽ nhếch mép cười với 2 chữ “đa tình” mà ông ấy dành cho tôi, cả đời đã có được mối tình vắt vai nào đâu mà nói tôi đa tình. Lang thang về nhà, tôi thấy bé Trang với chị Mỹ đang đi kiếm tôi ở mấy nhà bên cạnh. Thấy tôi bé Trang nó mừng rơn, hớn hở chạy lại

- Anh đi đâu đấy? Làm em lo quá!

- Lo gì? Anh ra ngoài quán sửa xe nằm chơi

- Anh đang như thế này còn ra đấy mà hứng bụi nữa, lúc nào khỏi rồi hãy đi! – Nó nói như Mẹ tôi vậy

- Chị ra lâu chưa? Mà anh Long chở chị ra à? – tôi hỏi chị Mỹ

- Ra lúc này, anh Long đi HN rồi, chị đi xe máy đi! – chị Mỹ nhìn tôi ko cười mà có vẻ nhăn nhó

3 chị em về nhà ngồi chơi 1 lúc thì bé Trang phải về đi học, tiễn nó ra ngõ mà nó cũng dặn tôi đủ thứ trên đời, Nhìn cái bộ dạng của nó, tôi lại thấy thương nó biết bao. Nó đúng là 1 cô bé ngoan, đã quan tâm, yêu quý ai thì luôn hết mình vì người đó. Có lẽ tôi nợ nó nhiều quá!

- Nay, em nó về buồn hay sao mà đứng đực mặt ra đấy! – Chị Mỹ làm tôi giật mình

- Có đâu Chị! Đang tính xem trả ơn nó thế nào thôi!

- Cũng biết trả ơn nữa cơ à? Vậy thì yêu nó đi! – Chị Mỹ nói như đúng rồi

- Chị đừng nói lung tung, em quý nó như mọi người vậy thôi!

- Sao thế? Nó cũng được mà! Thấy 2 đứa cũng hợp lắm còn gì?

- Em chờ kiếm được bé nào xinh như Chị thì em yêu! – tôi đùa cho chị ấy khỏi nói chuyện này nữa

- Vậy thì em ế chắc rồi! làm gì có người con gái nào xinh như Chị nữa cơ chứ? Đúng ko? – Chị Mỹ cười yêu lắm
 - Uh, chắc vậy! – tôi tán đồng
 - Mà em làm sao thế? Lúc này nghe Trang nó nói là lúc trưa em điên lắm hả? – Chị Mỹ nhìn tôi hỏi
 - Ko sao chị! Bực mình tí thôi
 - Lúc bào cũng ko sao, có chuyện gì thì phải nói ra chứ! – chị Mỹ giận
 - Thì nhìn cái đề thi, uất ức thôi! Số chó mà!
 - Thôi đừng vậy nữa, chuyện qua cũng qua rồi! bây giờ em có uất ức cũng được gì đâu, rồi cái tay lại bị trật ra thì sao?
 - Còn gì để mà tiếc nữa đâu! – tôi nản tuột
 - Ko dc nói như thế? Chậm 1 năm cũng đã chết gì? – Chị Mỹ quát tôi
 - Em thấy anh Long ko? Anh ấy học thấy ngành ko hợp, rồi cũng thi lại trường khác, cũng học chậm 1 năm có sao đâu! Bây giờ em thế này, lại có thêm thời gian để tìm hiểu xem nghề nào phù hợp với mình rồi thi. Chị nói thật chứ đây đứa chỉ biết đi thi rồi đi học thôi chứ học rồi mà ngán đến tận cổ vì nó ko hợp với mình. Em cứ nghĩ là mình may mắn có thêm thời gian đi, em giỏi thế sợ gì năm sau thi ko dcbla.....bla.....
 - Chị Mỹ làm ngay 1 tràng
 - Thôi dc rồi! Em hiểu rồi, ko phải giảng nữa! – tôi phát ngán với cái kiểu giảng bài này
 - Được cái gì mà được! Chị còn chưa nói hết
 - Thôi em xin! Em ko thể nữa, làm em ngoan của chị được chưa! – tôi ngắt lời
 - Xì, em Chị mà như ông già thế này hả? Đi cạo râu đi! – chị Mỹ nói rồi kéo tôi xuống nhà
- Mấy ngày nay tôi chẳng để ý đến nhan sắc thật, râu ria, tóc tai (à nhầm tóc giờ mới đang mọc) chẳng quan tâm gì sất. Chị Mỹ dí vào tay tôi cái dao cạo, nhưng mà tôi ko thuận tay trái chút nào, cứ long ngóng mãi mà toàn cạo bằng ...cán
- Nhìn ngứa mắt thế không biết! Ra đây! – Chị Mỹ mắng rồi gọi tôi
- Bắt tôi nằm ngứa đầu trên cái ghế đá, chị Mỹ cạo mặt cho tôi cứ như thợ cắt tóc thật vậy, nhưng mà đây là lần đầu tiên tôi được con gái sờ lên mặt mình kiểu như thế này, thật là dễ chịu và sướng khoái biết mấy. Lúc đầu tôi sợ, nhắm tịt hết cả mắt lại nhưng lúc sau thì mở mắt nhìn khuôn mặt thanh tú, rạng rỡ của chị Mỹ, tôi lại thấy chị ấy thật là đẹp, đẹp hơn hẳn bao nhiêu người con gái khác mà tôi biết. Nhìn chị Mỹ chăm chú, tôi khẽ cười
- Cười cái gì? – Chị ấy có vẻ ngại
 - Thấy gái xinh em phải cười chứ chẳng lẽ mếu à? Ko phải vậy sao? – tôi lém lỉnh
 - Có muốn chị đập gãy nốt cái tay kia ko?
 - Hơ, gãy nốt thì có khi còn được đứt cho ăn nữa! Em chẳng sợ!
 - Giỏi nhỉ? Giờ cũng biết ăn nói như mấy anh tán gái chuyên nghiệp cơ đấy!
- Câu nói của chị Mỹ làm tôi hơi sượng, tôi nghĩ chị ấy cho là tôi đang tán tỉnh, nhưng thật ra tôi chỉ nói đùa 1 chút thôi mà! Với tôi bây giờ, lúc này và mãi mãi, chị ấy giống như là một bà tiên, một người đáng để tôn thờ hơn là yêu quý. Tôi chỉ còn biết nhẩn nhở cười trừ!
- Xong rồi đấy! Ngồi dậy xem nào!
- Tôi bò trọc dậy sau câu nói của chị Mỹ, ngồi ngoan ngoãn như một đứa trẻ. Chị Mỹ ngó nghiêng nhìn tôi, đưa tay phẩy phẩy lên mặt tôi, thật là êm ái và dễ chịu
- Có thể nhứ, nhìn sáng sủa ra bao nhiêu!

- Ô hay, em lúc nào mà chả đẹp trai! – tôi nói lại
- Gớm! Đầu thì trọc lóc, sẹo lõm chồm, mặt hốc hác gầy nhom như thằng nghiện mà còn ra vẻ! – chị Mỹ bĩu môi rõ dài
- Hơ, chị lại bảo em chị là thằng nghiện, ko xấu hổ với thiên hạ à?
- Vâng! Em tôi đẹp trai được chưa!
- Hihi, có thể chứ! – tôi cười tít mắt
- Như thế này còn thấy đẹp được tí, chứ cái mặt lúc nào cũng chảy ra như cái bơm nhìn phát gớm!
- Lại giảng bài rồi! Em thuộc rồi được chưa! CƯỜI thế này là được chứ gì? – tôi lại nhăn nhó
- Có chắc ko? Hứa ko?
- Hứa thì hứa! Em sợ chị à?

Tôi nói rồi ngoắc tay với chị Mỹ, đúng là lúc này tôi chẳng thấy buồn phiền gì nữa cả, nhưng không biết rồi khi chỉ có 1 mình, tôi có lại nghĩ linh tinh nữa hay không. Giá mà chị Mỹ cứ ở bên tôi thế này, chắc chẳng bao giờ tôi dám buồn đâu.

20. Chương 20

Tối hôm đó, ăn cơm xong tôi nằm như ngủ, nhắm mắt suy nghĩ về những chuyện đã qua, những lời chị Mỹ nói. Thôi thì coi như số tôi xui xẻo, bây giờ buồn phiền cũng chẳng làm được gì nữa. Bố Mẹ tôi nghĩ tôi ngủ rồi nên hai người bắt đầu nói chuyện về tôi, những chuyện làm tôi suýt rơi nước mắt khi biết được Bố Mẹ thương tôi biết chừng nào, tôi đã làm Bố Mẹ tôi phải suy nghĩ nhiều quá. Rồi hai người nói đến chuyện đưa tôi vào SG, đằng nào năm tới của tôi cũng coi như bỏ, mọi người muốn tôi vào SG để tôi có thể bắt đầu cuộc sống mới sớm hơn dự kiến. Tôi hơi giật mình nhưng rồi cũng hiểu ra ý của Bố Mẹ tôi.

Cái chuyện vào SG này thực ra chẳng phải mới mẻ gì, tôi vẫn xác định tương lai khi học xong DH sẽ vào SG làm, cả nhà tôi cũng sẽ chuyển dần vào trong đó, nó đã nằm trong “định hướng tương lai” của tôi từ mấy năm nay rồi! Chỉ có điều theo kế hoạch thì phải là 4 – 5 năm nữa, nhưng bây giờ tôi thế này, mọi người muốn tôi vào luôn theo anh Hùng – anh trai tôi cho quen vs cuộc sống trong SG trước, sẽ cho tôi học DH trong SG luôn.

“Nếu như vậy là tôi sắp phải chia tay bạn bè? Sắp không còn được lang thang hết nhà này nhà khác nữa, ko còn được chơi với bé Trang,” – tôi nằm suy nghĩ đủ thứ sẽ phải diễn ra nếu tôi đi, trong lòng thấy chưa xót và tiếc nuối. Có lẽ tôi chưa sẵn sàng.

Mấy đứa bạn tôi đi thi cũng đã dần trở về, đứa nào đứa đấy cũng khá tươi tỉnh vì có nhiều hi vọng. Tôi cũng đã ko còn buồn chuyện ko được thi nữa, giữ đúng lời hứa với chị Mỹ, tôi cho chuyện đó nó nhỏ như con kiến. Bạn bè, hàng xóm và những người quen biết cũng ko ai nói gì đến chuyện đó cả, trong mắt mọi người có lẽ tôi vẫn là đứa giỏi đang, tài năngmỗi tội đen như chó mực!

Tôi vẫn bị Mẹ tôi nhốt khur khur ở nhà, chẳng cho đi đâu cả thành ra hàng ngày có đứa nào ra chơi với tôi thì chơi, ko tôi lại làm “Lã Vọng” suốt ngày ngồi ở bờ ao câu cá. Thỉnh thoảng bé Trang ra chơi, tôi vừa câu cá vừa chỉ cho nó học bài, cũng thấy vui vẻ chứ không tù túng gì nhiều, chỉ có điều cái cánh tay bị bó bột nó ngứa và khó chịu lắm, tôi vẫn ko quen được.

- Anh thấy dạo này em giỏi lên nhiều ko? – bé Trang hỏi khi tôi “dạy học” dưới tán cây mít ngoài bờ ao và sau khi giải được 1 bài
- Uh‘ giỏi, tiến bộ nhiều lắm! – Tôi khen thật lòng
- Thế thưởng cho em cái gì đi chứ? – nó lại nũng nịu
- Có mấy con giun ở đây này, ko thì có 2 con cá rô mới câu được đấy, ăn được cứ lấy mà nhai!
- Tởm quá! Anh đúng là đồ dã man! – Nó nhăn mặt

- Thế muốn thưởng cái gì? – tôi ngược lên nhìn nó hỏi thật
- Humh Để em suy nghĩ đã! – nó lại bắt chước tôi gãi đầu
- Mà anh quên, còn chưa xin lỗi vụ sinh nhật em nữa! – tôi sực nhớ chuyện đó
- Sao mà xin lỗi ạ? Em ko thích anh nhắc đến ngày đó đâu! Em sợ lắm!
- Uh’ vậy coi như anh nợ em 1 điều ước vậy, suy nghĩ cho kĩ nhá!
- Vậy là tới 2 điều nhá! – Nó mừng rơn
- 2 điều gì? – tôi chả hiểu
- Thì 1 điều ước anh nợ em với lại 1 điều ước là anh thưởng cho em, vừa nói xong lại tính chối à? Em ko biết đâu đây, là anh tự nguyện đấy nhá, em ghi sổ cho chắc, anh đừng hòng quýt của em!
- Bó tay! – tôi cười với cái điệu bộ trẻ con của nó
- À mà anh này, em nói cái này anh ko được cẩu nhá! – Nó tự nhiên nhỏ nhẹ hơn ngồi xuống cạnh tôi
- Có gì nói đi, ko phải rào, biết là anh ko thích mà! – tôi giục nó
- Ko, anh phải hứa là ko được cẩu cơ! – nó làm ra vẻ nghiêm trọng
- Vậy là 1 điều hả? – tôi nhìn nó hỏi
- Còn lâu, cái này ko tính! Anh có hứa ko đây!
- Uh’, nói đi! Anh cẩu với em làm gì! – tôi hạ giọng
- Là chuyện ...về Phương! – Nó lí nhí
- Lại Phương à? – Tôi tỏ vẻ ko hứng thú thật
- Anh đã bảo ko cẩu mà, nghe em nói hết đã xem nào!
- Uh’ thì có cẩu đâu, nói đi anh đang nghe đây!
- Phương nó cũng lo cho anh lắm, hầu như ngày nào cũng hỏi em xem anh như thế nào rồi. Nó muốn gặp anh để xin lỗi nhưng mà sợ nên nói với em
- Có làm gì đâu mà phải xin lỗi? Ko cần đâu! – tôi cắt ngang lời bé Trang
- Em sợ nói anh lại nổi cáu nên ko dám, mấy hôm nay thấy anh vui hơn với lại Phương nó cứ hỏi em xin gặp anh quá. Anh gặp Phương nói chuyện cho nó yên tâm đi anh! – bé Trang lại nỉ nèo
- Em thấy đấy, anh ổn mà, ko sao đâu! Em cứ nói với Phương ko phải nghĩ đến những chuyện với anh làm gì, anh ko để ý đâu. Vậy đi, đưa sách đây làm vài bài nữa nào! – tôi lảng sang chuyện khác trong sự phụng phịu của bé Trang

Ngày bạn bè tôi biết điểm thi có lẽ là những ngày tháng mà bọn tôi như được giải thoát khỏi 12 năm cực khổ. Tôi chỉ hơi thoáng buồn một chút nhưng cũng ko cưỡng lại được nỗi vui mừng. Khoảng chục đứa chơi với nhau, ngoài tôi ra thì bọn nó cũng đỗ đạt hết mặc dù 1 vài đứa ko được như ý muốn. Cả đám lại lên kế hoạch ăn chơi cho bổ những ngày cực khổ.

Chẳng biết xui cho tôi hay là hên mà trong 1 lần xốn xác, tôi làm đổ nguyên chén nước mắm to tướng vào người, nước mắm thấm vào cái tay bó bột hôi ko chịu được. Nhà tôi phải cho tôi lên thị xã để thay cái bột khác, tiện thể kiểm tra xem cái tay tôi thế nào vì tôi bị gãy khá nặng mà. Và một điều kì diệu có lẽ đã xảy ra, tôi bình phục nhanh hơn dự kiến, nghe mấy ông bà bác sĩ xem hình chụp cái xương tay tôi nói thì gần như đã lành. Tôi được tháo cái bột ra trong khoảng vài tiếng, thấy như vừa trút bỏ được cả tấn trên người, tưởng là vĩnh biệt nó luôn thì ai ngờ người nhà tôi vẫn lo lắng với cái thói bay nhảy của tôi nên thay vì bó bột lại thì lại bắt tôi đeo cái nẹp cho 2 khúc tay. Thôi thì cũng đỡ, cũng còn cử động được tí với lại nó cũng đỡ ngứa. Đang tung tăng trong bệnh viện với “cánh tay sắt” mới thì vô tình lại gặp chị Mỹ, chị ấy đi khám mắt hay sao ấy, chị ấy lại dẫn tôi đi ăn kem với lại chơi lòng vòng trên thị xã. Ngày đầu tiên sau “thảm họa” lại được đi chơi với người con gái đẹp, tôi thật là may mắn quá.

Hai chị em đi chơi lòng vòng, chị Mỹ lại dắt tôi đi tĩa lại cái quả đầu chôm chôm (vì hôm bị băng đầu cạo trọc lóc, giờ tóc nó mọc ra như quả chôm chôm ấy) thành cái đầu khá “mô-đec”, tôi thấy chị Mỹ bảo đẹp chứ tôi thì thấy nó sao sao ấy, cái thằng trong gương nó chẳng giống tôi.

- Chị ơi có lẽ em sẽ vào SG! – tôi bắt đầu tâm sự

- Sao lại vậy? – chị Mỹ ngạc nhiên lắm

Tôi kể cho chị ấy nghe về định hướng của gia đình tôi, đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện này sau khi nghe Bố Mẹ nói chuyện tối hôm đó. Tôi cũng suy nghĩ nhiều, cũng phân vân nhiều lắm. Có lẽ tôi cần một lời khuyên của 1 ai đó thân thiết và hiểu biết hơn tôi nữa. Chị Mỹ có vẻ hiểu ra vấn đề, chị ấy gat965 đầu khi tôi nói, vẻ mặt cũng có vẻ thoáng buồn.

- Nếu trước sau gì em cũng vào trong đấy thì bây giờ đi cũng được, đằng nào năm tới em cũng ko làm gì! – chị Mỹ nói

- Vâng, em cũng nghĩ thế, cơ mà vẫn thấy tiếc

- Tất nhiên là tiếc nuôi rồi, có ai muốn em đi đâu, chị cũng buồn này! Thôi cứ vào trong đấy, nếu thấy ko hợp thì lại ra ngoài này. Coi như là đi tiền trạm trước, như vậy còn tốt hơn là sau này em vào đấy làm rồi ko hợp thì trở ra sẽ khó lắm, cứ đi đi

- Vậy là đi thật à? – tôi thấy buồn

- Uh’ đi đi em! Cuộc vui nào rồi cũng đến lúc tàn mà. Mấy tháng nữa rồi bạn bè cũng mỗi đứa 1 nơi cả, nếu là bạn tốt với nhau thì dù em có đi Mỹ chẳng nữa tình cảm vẫn thế à! Đừng lo lắng làm gì! – chị Mỹ động viên

- Chị ko xui dại em đấy chứ? – tôi quay sang nhìn chị Mỹ cố đùa

- Bây giờ lại nghi ngờ cả chị nữa cơ à? – chị ấy gờn nắm tay trước mặt tôi

- Có đâu, chị có xui dại thì em cũng nghe mà! – tôi nhăn nhở

- Vậy thì tốt! Đúng là em ngoan của Chị! – chị Mỹ cũng đùa lại

Hai chị em lang thang ngoài đê sông Hồng suốt buổi chiều, lại một lần nữa tôi nhận ra vào SG tôi có thêm điều để tiếc nuối, đó là những lần được ở gần chị Mỹ như thế này, không hiểu tại sao chị ấy luôn lấy đi của tôi tất cả những muộn phiền. Hôm nay lại được chị ấy khoác tay dạo bộ nữa chứ, tôi chỉ muốn chiều thật dài, thật dài

Tôi về nhà, ngay tối hôm đó tôi nói với bố mẹ là sẽ vào SG. Bố Mẹ tôi chuyển từ ngạc nhiên sang vui mừng, có lẽ hai người chưa biết phải thuyết phục tôi như thế nào. Nhìn thấy vẻ mặt tươi tỉnh của bố mẹ, tôi cũng thấy nhẹ lòng được phần nào. Tôi đã dặn chị Mỹ không được nói với bạn bè tôi về chuyện này rồi, tôi muốn tự tôi sẽ nói với chúng nó.

Bây giờ tôi đã được đi chơi chứ ko phải ngồi nhà nữa, chẳng biết có phải quyết định của tôi làm mẹ tôi vui mà dễ tính hơn hay không. Mặc dù 1 tay vẫn còn phải cố định lằng nệp và đẹp lủng lẳng trước ngực nhưng tôi đã được phi xe đạp vào thị trấn chơi với tụi bạn, nhiều hôm thì là thằng Dũng ra đón tôi.

- Khi nào chúng mày đi học, tao sẽ vào SG! – tôi nói trong 1 chiều cả đám ngồi ăn chè

- Cái gì cơ? – Hầu như tất cả bọn nó đều tròn mắt nhìn tôi

- Tao vào SG với anh Hùng, trước sau gì cũng phải đi mà!

- Dm, tự nhiên điên bỏ anh em đi mày? – thằng Kiên vẫn chưa tin

- Mày chán quá nghĩ quẩn à? Đang yên đang lành vào SG làm gì?

- Đi mấy hôm về?

- Mày đi rồi lấy đứa nào cho tao ...chửi?

-

Tôi chỉ muốn khóc trước hàng trăm câu hỏi, câu nói của bọn bạn. Có thằng Dũng với con Ngọc là 2 đứa bình thản hơn vì nó biết chuyện nhà tôi, biết là trước sau gì tôi cũng đi. Hít một hơi thật dài kiềm chế bớt cảm xúc, tôi nói ra những điều cần nói, cả đám ngồi im lặng buồn vì quyết định của tôi.

- Thôi nó đã quyết thế rồi thì bọn mày vui vẻ lên để cho nó còn đi! – con Ngọc phá vỡ sự im lặng
- Lúc nào bọn mày lên trường tao mới đi mà! Có phải mai đi đéo đâu mà xui thế? – tôi hích tụi nó
- Thôi thì lớn rồi cũng phải mỗi thằng 1 nơi nhưng cái đất này cho bọn đàn em nó phần đầu. Cứ từ từ rồi tính! – thằng Cường chép miệng
- Mày nói với con Trang chưa? – con Ngọc hỏi nhỏ tôi
- Chưa! Mới nói bọn mày thôi, tao cũng chả biết phải nói thế nào!
- Ủ, lựa lựa mà nói, tao biết trước mà còn buồn thối ruột, nó mà biết có mà khóc cả chậu nước! – con Ngọc cũng sợ cái tính hay nhe của bé Trang

Vậy là tôi đã gần như hoàn thành xong công đoạn khó khăn, quyết tâm chia tay mảnh đất yêu thương này, nhưng trước mắt vẫn là tụ tập ăn nhậu liên hoan cho bạn bè. Nhiều lần tôi cũng định lựa dịp nói với bé Trang nhưng chẳng lần nào cất lời được, tôi sợ phải dỗ dành nó nên lại thôi.

Một chiều đang bị thằng Dũng nó đem con bỏ chợ, đưa tôi vào thị trấn rồi nó đi chơi với người yêu mất, vừa vào nhà con Ngọc, còn đang đứng ở quầy bán hàng thì tôi thấy bé Trang đi ra, nó vậy vậy tôi về bí mật lắm.

- Có chuyện gì thế? – Tôi hỏi trước thái độ ấp úng của nó
- Anh, coi như em dùng 1 điều ước được ko? Anh phải làm cho em nhá! – nó lại rào trước đón sau
- Uh, gì mà nghiêm trọng vậy? – tôi hơi buồn cười
- Anh về nhà gặp Phương giúp em được ko? – Nó năn nỉ
- Lại Phương! – tôi khó chịu
- Ko phải đâu! Nó chia tay thằng Tuấn rồi, nằm vật ở chỗ em từ sáng đến giờ, em nói thế nào cũng ko được. Em biết bây giờ chỉ có anh nói nó mới chịu nghe thôi. Em xin anh đấy, anh đã bảo là cho em 1 điều ước mà, bây giờ em dùng anh phải chấp nhận chứ!
- Nhưng gặp rồi làm sao? Anh đâu muốn nói gì? – Tôi thấy thương cho bé Trang vì cái sự ngây thơ và tình cảm của nó
- Thì anh khuyên bảo nó giúp em, nó cũng muốn gặp anh lắm mà! Em xin anh đấy! – bé Trang lại lắc lắc tay tôi
- Uh, thì gặp, nhưng mà có vui hay ko thì anh ko biết đâu đấy!
- Ko, chắc chắn là sẽ vui mà! Anh về nhà đi, có 1 mình nó ở nhà, em phải đi học, em về là em vẫn phải thấy anh ở nhà mới được đấy!

Tôi miễn cưỡng làm theo lời bé Trang, sao tự nhiên lại dính vào cái chuyện này nữa hử trời. Nghe bé Trang nói, tôi lại bỗng thấy thương em Phương, chẳng lẽ thằng Tuấn nó cũngchơi chán rồi thôi như mấy đứa con gái khác. Mà gặp em Phương biết làm thế nào, biết nói gì bây giờ? Vừa đi vừa nghĩ tôi cũng đã đến ngõ nhà bé Trang trọ.

Hít 1 hơi dài lấy tinh thần, tôi bước vào căn nhà yên ắng, em Phương đang ngồi trên giường, gục đầu xuống gối, em ấy không biết tôi đã đứng ở cửa.

- Sao lại ngồi gục đầu ở đây? – tôi cất tiếng hỏi trước
 - O anh Hoàng! Sao anh lại ...? – em Phương ngạc nhiên bước xuống giường, đứng trước mặt tôi
- Nhìn đôi mắt đỏ hoe của em ấy, tôi chẳng còn nhận ra hình bóng thiên thần của tôi ngày nào, lòng chợt thấy buồn khôn tả

- Trang nó bảo anh về đây “trông” em cho nó đi học, khóc đổ hết mắt rồi kia! – tôi cố làm ra vẻ bình thường
- Em – em Phương ấp úng lấy tay lau mặt
- Có cần kể anh nghe gì ko?
- Dạ ... em ko sao? Anh thế nào rồi? Emxin lỗi
- Ổn cả, chẳng sao. Em xin lỗi anh chuyện gì? – tôi ngồi xuống ghế
- Vềtất cả, em biết em có lỗi với anh nhiều – em Phương ngồi cạnh tôi, hình như vẫn chưa dứt cơn khóc
- Anh ko cho là em có lỗi gì với anh cả, nên ko phải suy nghĩ chuyện đó! Còn nếu em muốn, uh‘ thì coi như anh chấp nhận
- Em biết em sai rồi! Em xin anh đừng ghét em như thế nữa được ko? Mỗi lần thấy anh như vậy, em ...sợ và thấy tội lỗi lắm! – em Phương khóc thật
- Ko phải là anh ghét em, anh làm như thế là tốt cho cả anh và em thôi, em hiểu ko?
- Em ko muốn hiểu! –em Phương lại khóc lớn hơn
- Thôi đừng khóc nữa, anh ko thích người khác khóc trước mặt mình đâu.

Em Phương vẫn ko vơi nước mắt, lại còn nức nở hơn, em ấy nói những câu như là đã gây nên chuyện tày trời với tôi vậy, có lẽ em ấy suy nghĩ về những chuyện ấy nhiều quá, thấy có lỗi thật. Tôi bỗng thấy thương cho em nó quá, thật lòng tôi chưa bao giờ ghét hay tức giận gì em ấy cả, lại chợt nhận ra như là mình đã gây nên họa. Tôi xoay em Phương thẳng lại phía tôi, rồi cũng phải dỗ dành, lau nước mắt cho em ấy, trong lòng tôi chỉ thấy thương em ấy thôi, cũng có 1 chút cảm xúc gì đó có lẽ là chút tình cảm tôi dành cho em ấy mà tôi cố quên bao lâu nay. Em Phương bớt khóc, rồi bỗng đứng dựa vào vai tôi, em ấy bắt đầu kể chuyện, kể về những suy nghĩ của em ấy, những suy nghĩ về những điều tôi nói và mối quan hệ của em ấy với thằng Tuấn.

Nghe em Phương kể chuyện tôi lại thấy xót xa, tôi nghĩ là em ấy nói thật chứ không phải là đang lừa dối tôi để tìm kiếm một bờ vai trong lúc buồn phiền này. Tôi tin là với em ấy, tôi vẫn là một người mang lại cho em ấy nhiều cảm xúc, chỉ có điều một quyết định của em ấy đã đẩy sự việc đi quá xa, rồi những chuyện không hay và không may xảy đến khiến cho em ấy càng thêm suy nghĩ. Có lẽ cũng bởi tại tôi đã quá lạnh lùng.

- Anh có tin em không? – em Phương hỏi tôi sau khi kể chuyện
- Tin gì?
- Tin rằng em không như những gì người ta đồn đại! – em Phương nhìn tôi
- Anh vốn dĩ ko quan tâm đến những thứ mà anh chưa được chứng kiến nên chẳng thể nói là có tin em hay không được. Mà anh tin hay ko quan trọng vậy sao? – tôi vẫn nhìn ra ngoài và trả lời em Phương
- Chẳng lẽ anh vẫn quyết là như chưa từng quen em?
- Em biết em đã có nhiều sai lầm, mỗi lần gặp anh em đều suy nghĩ nhiều lắm anh biết không? Em hiểu em đã gây cho anh nhiều chuyện buồn phiền, anh ko thêm nhìn em cũng đáng. Nhưng bây giờ em xin một cơ hội, một cơ hội để hi vọng em đã không đi quá xa, được ko anh? – em Phương nhìn thẳng vào tôi, rung rung nói trong khi tôi im lặng
- Dù gì em cũng là người anh đã dành cho nhiều tình cảm, ngay cả bây giờ anh cũng không thể nói là anh ko còn quan tâm. Anh cũng coi em như Trang vậy, anh luôn muốn những điều tốt đẹp sẽ đến với em. Cuộc sống mà, ai chẳng có những sai lầm. – tôi thở dài
- Anh đã nói là những người đi theo anh Tuấn anh coi như không có. Bây giờ em không còn như thế nữa! Anh có thể cho em làm quen lại được ko? – em Phương nhìn tôi hỏi hỏi với khuôn mặt tươi tỉnh hơn một chút

- Làm quen lại! – Tôi nhắc lại và khẽ cười vì cái từ đó
 - Có cần thiết phải như thế không? Anh cũng chẳng còn ở đây lâu, chẳng biết gặp em được mấy lần nữa mà làm quen. – Tôi thở dài thoáng chút tiếc nuối
 - Anh nói thế là sao? – em Phương ngạc nhiên
 - Oh, anh sắp đi SG, vào trong đây có thể ở luôn!
 - Sao lại như thế ạ? Chẳng lẽ tại vì
 - Ko, chẳng tại vì cái gì cả. Anh đi theo gia đình, chẳng qua trước nay anh ko nói cho ai biết thôi. – tôi cười ngất lời em Phương
 - Ko! Em ko tin là như thế? – em Phương có vẻ hơi hoảng
 - Ko tin như thế là như thế nào? – tôi cố bình tĩnh và thật sự cũng chẳng hiểu em ấy muốn nói gì
 - Tại sao lúc nào anh cũng nói là không có gì? Thà anh chửi em, khó chịu với em hay thế nào cũng được chứ anh cứ như vậy em cảm thấy bị dằn vò lắm anh biết ko? – em Phương lại rơm rớm nước mắt
 - O hay! Thì có sao anh nói vậy thôi, em tin cũng được, ko tin cũng được. – tôi vẫn cố tỉnh bơ
- Em Phương lại nhắc đến mấy cái chuyện lỗi lầm, tôi chẳng hiểu tại sao em ấy cứ phải suy nghĩ như thế, cứ muốn tôi ghét em ấy là sao nhỉ? Phải làm thế nào để em Phương hiểu bây giờ? Tôi nghĩ em ấy đã hiểu tính cách của tôi, nhưng bây giờ thì hình như lại càng ngày càng chẳng hiểu gì cả. Mất một hồi giải thích, đến lúc tôi cáu thật thì em ấy mới chịu xuôi xuôi.
- Những gì anh nói đều là thật? – em ấy hỏi tôi về những điều tôi giải thích
 - Bây giờ nói đi nói lại mấy lần, mệt rồi! Anh ko nói lại lần nữa đâu!
 - Nếu anh đã quyết là sẽ đi thì em chẳng có tư cách gì để ngăn cản anh nữa cả. Nhưng em vẫn muốn anh cho em 1 cơ hội khác được làm quen với anh được không anh? Ít nhất điều đó cũng thể hiện là anh ko hề trách em như những gì anh đã nói mà?
 - Để làm gì đâu! – tôi thở dài
 - Để ít nhất ra đường nhìn thấy nhau cũng cười chào nhau được một cái! – em Phương nhìn tôi
- Tôi hơi sững người vì câu nói này. Đây là câu tôi thường hay nói, chẳng biết em ấy còn nhớ hay vô tình nói trùng với tôi nhưng dù gì điều đó cũng có lí. Từ này đến giờ, tôi thấy em Phương thật là tôi nghiệp, đầu mắt rồi vẻ đẹp thiên thần trên khuôn mặt ấy. Nhận lời em Phương, tôi cũng chẳng mất gì, nếu điều đó làm em ấy vui hơn thật thì chí ít tôi cũng đã làm được một điều tốt. Em ấy vui chắc bé Trang nó cũng sẽ vui.
- Ừ..... được! Có phải em là? – tôi cố nhớ lại cái ngày tôi nhận ra em ấy, nhìn mặt em ấy và chỉ
 - Em làm sao cơ ạ? – em Phương ngạc nhiên trước thái độ của tôi
- Đúng là em ấy không hiểu ý của tôi rồi, hay cũng có thể là ko nhớ. Tôi đứng dậy với chiếc bút dạ của bé Trang trên bàn học, lại ngồi xuống cạnh em Phương. Tôi nắm tay em ấy, bàn tay mà nhờ nó mà tôi đã nhận ra một thiên thần, chiếc móng tay vẫn dài nhưng trên đó không còn vạch đen mà tôi từng ấn tượng nữa. Tôi đặt tay em Phương xuống bàn, vẽ lên cái móng tay ấy. Bây giờ có lẽ em ấy đã hiểu, khẽ cười và giờ bàn tay ra.
- Dạ vâng! Emxin lỗi! – tôi lại thấy được hình ảnh cô bé bẽn lẽn ngày nào rồi!
 - Anh là Hoàng! Humh....cho anh làm quen với em nhé! – tôi nghĩ 1 hồi mà được có thế, nhăn nhở cười và chìa cái tay trái ra
 - Dạ ...vâng!

Em Phương nói rồi chìa tay ra nắm lấy tay tôi, bắt tay cứ như trong phim vậy, em ấy cũng cười, một nụ cười tươi mà rất lâu rồi tôi mới được thấy, nó chẳng hề phai nhạt đi chút nào mặc dù em ấy vừa mới buồn rầu, ủ rũ suốt cả ngày. Đến lúc này thì tôi biết chắc chắn rằng ít nhất tôi cũng đã làm được một việc tốt.

Tôi với em Phương ngồi nói vài chuyện linh tinh khác trước khi tôi khuyên được em ấy về nhà, đi từ sáng đến chiều rồi. Tôi có ý đưa em ấy về nhưng chắc vì cái tay lúng lằng của tôi, em ấy một mực từ chối, chỉ cười rất tươi và đứng dậy, tôi cũng đi theo ra cửa

- Em cảm ơn anh nhiều lắm! – em Phương bất ngờ quay lại nói với tôi

- Gì nữa? – tôi thấy hơi sợ

- Anh biết ko, có lẽ đây là 1 ngày buồn nhưng có kết thúc hạnh phúc. Có lẽ từ rất lâu rồi em mới có được một ngày vui như thế, trong lòng thấy thoải mái và nhẹ nhàng. Tất cả là nhờ anh, em vui lắm anh biết ko?

- Ờ ờ ...biết! – Tôi thấy ngại ngại thế nào ấy

Bất ngờ em Phương dang tay ôm lấy tôi, một cái ôm rất vui vẻ, một cái ôm của sự cảm ơn thì đúng hơn là những tình cảm trai gái khác. Tôi cười, đứng như ông tượng.

- Thôi về đi ko tí nữa lại tối! – tôi giục

Em Phương buông tôi ra, rồi như sợ quên điều gì, em ấy lại chạy vào nhà, lấy bút viết vài chữ lên một tờ giấy, gấp lại và đưa cho tôi

- Tí anh đưa cái này cho Trang giúp em nhé!

- Oh! – tôi đón lấy mảnh giấy với nhiều sự ngạc nhiên lẫn tò mò

- Em về đây!

Em Phương bồng kiếng chân, thơm lên má tôi trong khi tôi còn đang cúi xuống nhìn mảnh giấy. Rất nhanh, em ấy lại tung tăng bước ra hè trong sự ngỡ ngàng của cái thằng tôi. Bây giờ thì tôi thấy thiên thần đã trở lại trong bóng dáng của em ấy, trong lòng tôi lại có một chút cảm xúc bồi hồi, khẽ nở 1 nụ cười mãn nguyện chào em ấy.

21. Chương 21

Trở vào nhà, ngồi đờn người tựa vào thành ghế, nghe một chút nhạc, suy nghĩ về một buổi chiều điên cuồng. Tôi nghĩ là tôi đã làm đúng, sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra đâu, dù sao lại được nhìn thấy nụ cười thiên thần của em Phương cũng là một điều tốt đẹp. Đang khẽ cười, nhìn tờ giấy em Phương đặt vào tay tôi lúc này với một chút tò mò thì tôi lại nhớ đến điều khó khăn mà tôi còn chưa thực hiện, đó là thông báo với bé Trang về việc tôi sẽ đi SG. Bây giờ em Phương biết thì tôi có muốn giấu bé Trang cũng chẳng được nữa rồi, tôi nghĩ đến đủ cảnh tượng có thể xảy ra, tìm mọi cách để lựa lời nói mà vẫn chẳng thấy ổn chút nào. Thật là đau đầu quá!

- Ô sao anh lại ngồi 1 mình ở đây?

Tiếng bé Trang làm tôi giật mình, tôi ngồi lơ mơ ngủ từ lúc nào không biết nữa. Mở mắt nhìn bé Trang, nó đang xách cái túi bánh gì đó thì phải, giương đôi mắt to tròn nhìn tôi.

- Phương đâu anh? Sao anh lại ngồi ngủ thế này?

- Về lúc này rồi, anh ngồi chơi, chắc gió mát nên ngủ quên!

- Sao lại về? Anh làm gì mà nó lại về? – bé Trang có vẻ hốt hoảng

- Ô hay, thì làm như em nói! Phương nó để cái này cho em! – tôi nói rồi chỉ tờ giấy trên bàn

Bé Trang vội đặt cặp với cái túi bánh xuống ghế, với lấy tờ giấy mở ra đọc trong sự tò mò của tôi.

- Thế này là sao hả anh? – nó tròn mắt nhìn tôi hỏi và giờ tờ giấy xoay lại

“Tao về đây, cảm ơn mày nhiều lắm! (cùng cái mặt cười)” – tôi lẩm nhẩm hàng chữ trên tờ giấy, ngược lên nhìn bé Trang trong khi nó vẫn đưa đôi mắt to tròn và khuôn mặt ngây thơ lên chờ đợi câu trả lời của tôi

- Thì điều ước của em đã thành hiện thực chứ sao! – tôi nói giả vờ vuốt râu như ông bụt
- Thật á? Anh với Phương làm lành rồi thật á? – Nó mừng nhảy cẫng lên chạy lại cạnh tôi ngồi soi mói
- Làm lành? Uh! – tôi hơi buồn cười với cách nghĩ của nó
- Anh ko lừa em đấy chứ?
- Anh lừa em để làm gì? – tôi chau mày
- Hi2hi, 2 người nói chuyện gì đấy, kể em nghe với xem nào! – Nó lại ngồi dí sát vào tôi hơn
- Có gì đâu! Mai bảo Phương nó kể à nghe! Đi nấu cơm đi, đói rồi!
- Hôm nay ko có cơm, em mua bánh ăn thôi! Kể em nghe đi mà! – Nó lại nhõng nhẽo
- O hay, có gì đâu mà kể! Thì làm lành như em nói thôi!
- Vậy là 2 người lại ...? – Nó tùm tùm cười
- Lại cái đầu em ấy, anh giờ khác rồi! – tôi cốc nhẹ đầu nó

Bé Trang nhăn nhó xoa đầu, với bịch bánh đưa tôi ăn, vừa ăn nó vừa định dụ tôi kể nhưng mà ko được nên có vẻ phụng phịu lắm. Tôi đành phải lảng sang chuyện khác

- Mai anh bảo thằng Dũng nó gom hết sách vở của anh vào cho em tha hồ mà học nhá!
- Tất cả á? Sao nay anh hào phóng thế? – đúng là nó đã bị tôi dụ lại
- Thì anh học xong rồi, với lại bây giờ em cũng giỏi rồi, nghiên cứu dần đi là vừa!
- Anh cũng phải để mà ôn sang năm thi nữa chứ?
- Anh để hết ở đây rồi! – tôi chỉ lên đầu đầy tự tin. Thật ra là tôi đã foto lại những thứ quan trọng rồi
- Gớm! Tinh vi thế? – bé Trang bĩu môi
- Ko tinh vi sao làm sư phụ của em được?

Hai anh em ngồi nói chuyện qua lại vui vẻ, tôi định lựa lời nói với nó chuyện tôi đi SG nhưng chẳng thể cất lời khi mà nó cứ cười đùa vui vẻ và lại là đang ăn nữa. Tôi ăn xong, với ly nước uống rồi ra ngoài ghé đá ngồi trong khi bé Trang thu dọn. Một lúc sau nó đi ra ngồi cạnh tôi, cũng bắt chước tôi ngửa mặt lên trời

- Trên đấy có gì mà anh chịu khó ngắm thế? – Nó cất lời hỏi
- Ngắm đâu, anh đang suy nghĩ
- Suy nghĩ gì kể em nghe với! – Nó vẫn đùa
- Suy nghĩ xem đưa sách cho em em có học ko hay lại vứt xó 1 chỗ
- hì hì, có anh dạy thì em mới học
- Lại còn thế nữa! Em cứ bày đầy sách ra bàn là có khác nào anh đang ở đó đâu. Ai nhiều hơi mà dạy em mãi được!
- Kệ, em ko biết, anh dạy thì em mới học! – Nó vẫn đùa
- Anh có ở bên để mà dạy em mãi đâu. Ví dụ anh mà thi đỗ DH vừa rồi thì cũng tháng nữa là phải lên HN học rồi! Em phải tự lo ình nữa đi chứ
- Anh định lên HN học à? – nó hỏi tôi, chẳng biết có phải nghe ko rõ hay ko nữa
- Ko, lên HN làm gì! Lại anh bảo

Tôi khẽ thở dài, kéo bé Trang lại phía mình, nó cũng ngoan ngoãn dựa vào vai tôi, tựa đầu vào ngực tôi chờ đợi tôi nói

- Em có biết là anh quý em lắm ko? – tôi hỏi

- Hi, biết! Anh quý em nhất trên đời! Hi, sao lại hỏi thế?

- Thế có biết vì sao anh lại quý ko?

- Tại em dễ thương, đáng yêu! – nó nhìn tôi cười nhăn nhở

- Uh, còn sao nữa?

- Humh Ko biết! Hi! – nó làm bộ suy nghĩ

- Tại vì em còn ham học, chăm chỉ phấn đấu nữa! Nhưng mà nhìn xem kìa, năm nay lớp 11 rồi, cũng là đàn anh đàn chị rồi mà cứ như trẻ con thế này à? Bằng em anh đã tự học, tự sắp xếp biết bao nhiêu thứ rồi? – tôi ra giọng người lớn

- Ai mà bì với anh? Vậy em mới nhờ anh làm sư phụ em chứ? – nó vẫn giở giọng con nít

- Nhưng anh đâu có ở bên mà dạy em mãi được? Rồi cũng có lúc anh phải đi, em phải tự học 1 mình, tự chơi 1 mình, tự ngắm trời 1 mình đi chứ!

- Kệ, lúc đấy hãy hay!

- Ko có kệ đâu! Anh ko đùa nhá! – tôi khó chịu

- O hay, hôm nay anh bị chập điện à? Nói chuyện kiểu gì ấy! – Nó ngơ ngác nhìn tôi

- Chập cái đâu em ý! Em cứ không nhéo như thế này, anh có muốn đi đâu cũng làm sao mà yên tâm được?

- Vậy thì thôi, anh ở nhà luôn đi, đi đâu làm gì! Hihi – nó vẫn hồn nhiên thế

- Ko được! Anh sắp đi SG rồi! – tôi nói mà ko dám nhìn nó

- Anh đi SG? Đi làm gì? – nó hỏi lớn, nhìn tôi chằm chằm

Điều tôi lo sợ rồi cuối cùng cũng đến, không biết những gì tôi sắp nói nó có chịu chấp nhận không nữa. Tôi ko sợ nó cãi được chân tôi, cũng ko sợ tôi đi rồi nó sẽ buồn mà tôi sợ ngay lúc này, sợ nó lại khóc, lại “mặc kệ”, lại phải dỗ dành, mà lần này ko biết có dỗ nổi ko ấy chứ. Tôi cố cười với nó, đặt cái tay trái lên giữ mặt nó và cố nói thật chững chạc

- Nghe anh nói này, ah ko thể ở đây với em mãi được, rồi anh cũng phải đi học, cũng phải đi làm, cũng phải lớn, em cũng vậy nữa. Những ngày tháng qua anh em mình đã thật là vui, thật là đáng nhớ đúng ko nào?

- Uh! – Nó vẫn nhìn tôi gật đầu

- Bây giờ tuy là anh ko thi dc DH năm nay nhưng vẫn còn phải học hành nữa. Anh Hùng nhà anh sẽ đi SG làm em biết rồi đúng ko? Nhà anh muốn anh đi theo anh ấy luôn, vào trong đấy xem cuộc sống thế nào, tương lai gia đình anh cũng vào SG hết mà!

- Ko, em ko cho anh đi đâu! – Nó ôm lấy tôi, bắt đầu khóc như sợ tôi chạy mất ngay vậy

- Ngốc ạ! Thế chẳng lẽ em muốn anh ở nhà rồi cứ ngày ngày ngồi câu cá với dạy em học thế này à? Anh cũng phải đi để biết thiên hạ nó thế nào còn chỉ cho em nữa chứ?

- Em ko cần! – Nó vẫn khóc

- Em ko cần thế chẳng lẽ ko thương anh sao? Anh như thế này chưa đủ đáng thương à? – tôi cố dụ nó

- Thương! Nhưng mà em ko cho anh đi SG đâu! Anh đi rồi bao giờ em mới được gặp nữa? – Nó nức nở

Tôi chẳng biết trả lời nó thế nào cả, tôi hiểu lần này tôi đi đúng là chẳng biết khi nào mới về, trừ khi tôi thấy chán cuộc sống trong SG quá và đòi về thôi. Tự dưng cổ họng cũng thấy nghẹn ngào, tôi đặt tay lên lưng nó vỗ về, nó đã khóc ướt hết cả vai áo tôi. Sao mà nhiều nước mắt thế không biết nữa!

- Thôi nào, thế này mà xứng làm em gái anh à? Em thấy bao nhiêu chuyện mà anh có khóc bao giờ đâu? Động 1 tí là nhè mồm ra ăn vạ thế này ko thấy xấu hổ anh sao?

- Em khóc đến khi nào anh ko đi nữa thì em mới thôi! – Nó thương lượng kiểu trẻ con

- Anh đã bảo là anh ghét nhất ai khóc trước mặt anh rồi cơ mà. Đây là lần thứ mấy rồi? Lại muốn anh ghét em luôn chứ gì? – Tôi gần giọng hù nó

- Có phải tự nhiên mà em khóc đâu? Anh đừng đi anh nhá! Nhá! ... - nó ngược nhìn tôi, bây giờ thì hết kệ rồi

- Hâm thế nhỉ? Có phải là ngày mai anh đi luôn đâu? Thôi đừng khóc nữa xem nào! Nhìn xầu xí lắm. Từ ngày em làm em gái anh đến giờ mất hết cả hồn nhiên rồi, anh muốn em phải mạnh mẽ giống như”con quạ” ấy! – tôi phì cười

- Anh lại dám gọi em là con quạ? – Nó cũng có vẻ buồn cười, đắm ùm ùm vào người tôi

- Á đau! – tôi nhăn nhó khi nó đắm phải cái cánh tay đau của tôi

Hơ, vậy là nó tạm quên cái vụ tôi đi SG, bớt khóc và bớt lè nhè hơn, lừa nó cũng không có khó khăn gì cho lắm. Tôi mừng thầm nhưng cũng thấy lo, tôi đi rồi có chuyện gì thì biết ai đỡ dành nó bây giờ? Kéo nó gục đầu vào lòng, khẽ lựa lời tôi cũng đã thuyết phục được nó để cho tôi đi, nhưng nó vẫn miễn cưỡng lắm, hỏi tôi đủ thứ trên cuộc đời này cả, tôi lại càng thấy lo lắng thêm.

- Em có biết tại sao mà bao nhiêu chuyện xảy ra nhưng anh vẫn cố nhịn được ko? – tôi hỏi nó

- Tại ...anh hiền? – Nó nhìn tôi suy nghĩ rồi trả lời ko chắc chắn

- Ko phải! Anh mà hiền gì? EM thấy lúc anh điên lên rồi đấy. Nhưng mà nghĩ cho cùng thì có làm gì đi chăng nữa hậu quả cũng đâu có thay đổi được phải ko nào? Anh vẫn là người buồn thôi mà!

- Uh‘ , nó lại gật đầu

Vậy nên chuyện gì cũng có nhiều cách để giải quyết, quan trọng là em có chịu suy nghĩ hay ko thôi. Gặp chuyện gì cũng đừng có rồi lên, suy nghĩ kĩ rồi hãy quyết định. Nếu khó quá thì có thể chat hỏi anh, hay hỏi bạn bè. Hiểu ko nào? – tôi ra giọng người lớn dặn dò

- Hiểu rồi! – Nó phụng phịu

- Em gái anh là phải học giỏi nhưng lúc nào cũng vui vẻ, học ra học, chơi ra chơi biết chưa? Anh đi rồi ko có ai quản lí, đừng có mà chơi bời rồi đến lúc trách anh vợ tình!

- Em biết rồi, gớm! – Nó bĩu môi

- Có chuyện gì không hiểu thì cứ chat hỏi anh, lúc nào online anh sẽ trả lời cho!

- Ko được, cứ cuối tuần là anh phải chat với em! À, mà ko, cứ cách 1 ngày là anh phải nói chuyện với em 1 lần! Em ko biết đâu đấy! – nó thương lượng

- Thế thời gian đâu mà học hành? Anh chưa đi mà đã muốn mãi chơi rồi hả?

Tôi gơ tay định gõ lên đầu nó, chưa kịp làm gì thì nó đã nhăn nhó nhắm tịt hết cả mắt lại. Nhìn cái mặt của nó lúc này vừa buồn cười vừa thật là đáng yêu. Tôi ngừng lại nhìn khuôn mặt của nó, chợt thấy rạo rức. Hình như nó cũng tò mò khi ko thấy tôi gõ đầu, từ từ giãn cơ mặt, mở mắt ra ngược cổ nhìn tôi. 2 đứa nhìn nhau chẳng nói gì cả, tôi chỉ thấy nhìn nó thế này thật là đáng yêu biết mấy, rồi những suy nghĩ bay vùn vụt trong đầu, tôi khẽ cúi đầu xuống ý định làm gì thì chắc các bạn cũng biết. Bé Trang vẫn ngoan ngoãn ngồi trước mặt tôi, khẽ nhắm mắt và ...chờ đợi. Khi đã ở rất gần khuôn mặt của bé ấy, tôi nhận thấy rõ từng hơi thở như những nhịp đập của trái tim đầy hồn nhiên ấy vậy. Tôi chợt ngưng lại, nghĩ đến tương lai, nghĩ đến tình cảm của mình, tôi có xứng? tôi có nên?và rồi tôi quyết định hôn lên trán thăm vị mặn mồ hôi của em ấy. Một nụ hôn của sự biết ơn, theo tôi là như thế, đúng là từ ngày có bé Trang, cuộc sống của tôi thú vị hơn rất nhiều.

Hai anh em nhìn nhau cười rồi bé Trang lại ngả người nằm xuống đùi tôi, nó nói linh tinh gì đó tôi không nghe rõ, rồi lại cười 1 mình.

- Vậy là hôm nay anh đã làm cho em 1 điều ước rồi, còn 1 điều nữa thôi đúng ko? - tôi hỏi
- Có 1 điều thôi á? Anh chưa đi đã tính trả hết nợ cho em rồi cơ à? – bé Trang lại nhìn tôi cười
- Nợ của em thì biết bao giờ anh mới trả hết được? – tôi ngọt giọng
- Là anh nói đấy nhá! Vậy anh phải nợ em cả tỉ tỉ điều ước mới được! – nó lại trẻ con
- Uh’, em muốn bao nhiêu cũng được, nhưng mà phải ngoan đấy! – tôi nhéo má nó
- Anh hát cho em nghe đi! – Nó cười nhìn tôi chờ đợi

Tôi thở dài, lấy hơi làm ngay 1 đoạn bài I’ll never break your heart mà bé Trang rất thích mặc dù tôi không giỏi tiếng Anh cho lắm. Bé Trang nằm nghe tôi hát, khẽ cựa quậy rồi nó ngủ lúc nào không biết nữa.

Trong đầu tôi chợt hiện ra hình ảnh nụ cười nhẹ nhàng với khuôn mặt thanh tú, rạng ngời của chị Mỹ, “con quạ” tèm lem nước mắt và một đám bạn đang cười đùa trong sân trường. Vậy là 3 năm cấp 3 của tôi cũng đã qua, tôi cũng đã sắp rời xa mảnh đất yêu thương này. Có thể tình yêu học trò của tôi không trọn vẹn, nhưng đổi lại tôi có được 1 người Chị là mơ ước của bao thằng con trai, một đứa em gái luôn ở bên và ủng hộ cho tôi, luôn biết cách làm tôi cười và những đứa bạn tuyệt. Tôi còn đòi hỏi gì hơn thế? Khẽ mỉm cười vuốt nhẹ bờ má mìn màng của bé Trang đang ngủ ngon lành ở trong lòng, tôi chợt thấy thật yên bình. “Cứ mãi ngoan như thế này nhé, thiên thần của anh!”

P/s: Info bé Trang

Vào một ngày tầm này 1 năm trước, SG nóng như thiêu như đốt nhưng HN thì đang khá lạnh. Tôi không chịu được cái oi bức ngoài công trường, mò về nhà tính trốn ngủ 1 chút. Bác giúp việc đưa cho tôi 1 bức thư chuyển phát nhanh từ HN, tôi nghĩ là con Ngọc nó gửi cho tôi ít hình con trai nó (tôi làm bố ghê), nhưng mở ra, đập vào mắt tôi là một phong bì màu trắng mà nhìn qua cũng biết là thiệp cưới, trên đó có ghi chữ “anh Hoàng” mà tôi chẳng nhận ra là của ai. Mở ra thì tôi suýt té ngựa, là của bé Trang! Nó sắp lấy chồng sao? Tôi biết nó có người yêu lâu rồi nhưng cái chuyện này sao chẳng thấy ai nói gì với tôi cả?

Bốc điện thoại gọi luôn cho nó thì số máy ko liên lạc được, tôi gọi ấy đứa bạn thì chả đứa nào biết thông tin gì cả. trên thiệp mới có ghi ngày mà tới 1 tháng rưỡi nữa mới là ngày cưới lận. Kì lạ, tôi ngồi hỏi hết đứa này đứa khác mà chẳng có thông tin gì cả, rồi cũng lại đi làm, quên mất chẳng để ý nữa. Tối về bé Trang nó mới gọi cho tôi, nói là vì tôi là người đặc biệt nhất, lại ở xa nhất nên nó “mời trước”. Ở nhà đi xem tuổi tác gì đó, bảo là phải cưới ngay năm đấy nên cũng hơi vội vàng. Tôi mừng cho nó lắm nhưng chẳng dám hứa vì công việc của tôi lúc ấy tôi chẳng biết mình có đi đâu hay không. Tất nhiên là nó nặng nạch đòi tôi về rồi.

- Coi như là điều ước cuối cùng mà em muốn anh thực hiện! Đi mà anh! – nó vẫn trẻ con như ngày xưa

Và rồi điều tôi lo lắng cũng đến, ngày bé Trang cưới thì tôi ở tậnThái Lan. Tôi chẳng dám nói với nó là ko về dự được, chỉ có vãi dòng tin nhắn đơn giản trên facebook mà chẳng biết nó có đọc được không. Vé máy bay về cưới nó tôi cũng đã cancel, trong lòng thoáng buồn và nhờ bạn bè chúc phúc nó giúp tôi. Nhưng trong cái rủi lại có cái xui, đáng lẽ thứ 2 tôi mới về tới SG (tôi đi đường bộ qua đất Cambodia) thì trưa chiều chủ nhật tôi đã có mặt ở SG rồi, đúng ngày cưới bé Trang nữa chứ!

- Anh Thiện (bác tài) ghé qua sân bay cho em nhé! – tôi nói khi đang trên đường Trường Chinh, một quyết định rất nhanh mà tôi nghĩ rằng nếu không tôi sẽ ân hận lắm
- Mày ra đấy làm gì?
- Em đi HN! – tôi phán như đúng rồi
- Nhìn mày như con ma thế kia đi HN làm gì? – ông ấy quay qua nhìn tôi (3 ngày chưa t
- Em đi có việc. Trưa mai có mặt đi dự án với mọi người là được chứ gì!

Chạy hồng hộc vào sân bay với bộ quần áo lấm lem duy nhất trên người, nhìn tôi không khác nào thằng ở rừng ra (mà vừa ở rừng thật). May mắn làm sao lại có chuyến bay còn về sau đó ngay 10 phút. Lẹ đặt mua vé và gọi cho thằng Cường

- Mày có đi đám cưới cái Trang không?
- Ko, tao đi đám ông bạn rồi! Có cái Ngọc đi đấy! Sao thế? Gửi tiền mừng à?
- Đéo gì! Chuẩn bị tao bộ quần áo đẹp đẹp vứt ở nhà, giờ tao lên máy bay về

Thằng Cường âm ờ hỏi lung tung rồi chả biết nó có nhớ lời tôi dặn không nữa, thấy con Ngọc nói gì đó, tôi dặn là cứ đi trước chứ đừng chờ tôi. Ngồi trên máy bay mà tôi hồi hộp như chuẩn bị đi phỏng vấn vậy, lại ngồi cạnh con bé ăn diện, nó cứ nhìn tôi như là vật thể lạ ấy, kệ cha nó chứ!

Tôi ra đến Hn cũng đã hơn 5h. Alo cho con Ngọc bảo nó đi trước, mẹ Hn lạnh sun hết cả tờ rym mà tôi có mỗi cái quần jean với cái áo thun trên người. Về nhà con Ngọc tắm vội cái, cạo râu ria rồi mặc bộ đồ của thằng Cường, chắc con Ngọc chuẩn bị cho tôi nên cũng thấy tươi tắn lắm, tôi vội phi ngay lên nhà hàng.

Tôi đến nơi thì cô dâu chú rể đã đang rót rượu rồi, tôi đứng dựa vào cửa mại mê nhìn 2 đứa nó hạnh phúc quá, cũng may là còn kịp xem cảnh này. Nhìn bé Trang hôm nay rạng rỡ quá, tôi chưa thấy nó xinh như thế này bao giờ, mà cũng hơn 2 năm rồi tôi có gặp nó đâu có chứ! Ánh đèn vừa bật lên, tôi là người vỗ tay rầm rầm đầu tiên, cả phòng quay lại nhìn tôi, người quen thì cười mừng, người lạ thì có vẻ hơi hiếu kỳ với thằng khùng đứng ngoài cửa. Chú rể thấy tôi cũng cười và khẽ cúi chào mặc dù ông ấy còn hơn tôi tới 4 tuổi, bé Trang thì tự nhiên nó lật đật đi xuống, ôm chầm lấy tôi, may mà nó không khóc trước sự bang hoàng của bao nhiêu người, tôi ngại chết đi mất!

- Em cứ tưởng là anh ko về thật cơ!
- Em đã ước mà! Anh ko về sao được! – tôi lau mồ hôi
- Chúc mừng hạnh phúc em nhá! Hôm nay nhìn mới đúng là em gái anh này! Xinh không tả được!

Nó buông tôi ra rồi trở lại vớichú rể. Tôi cũng lại chỗ đám bạn ngồi, vẫn rất nhiều ánh mắt tò mò nhìn tôi. Kệ, tranh thủ ăn uống tí, từ sáng giờ chưa có gì vào bụng đang muốn xui rồi đây! Đang ăn dở miếng thịt gà thì tôi thấy mọi người vỗ tay, ngược lên nhìn thì chú rể đang cầm Mic, , cô dâu cũng đang tiến đến cạnh. clgt này? Tôi thầm nghĩ

- Ko, ko phải là mình hát tặng cô dâu, có người khác! – chú rể xua tay trước đám đông
- Giới thiệu với mọi người một người mà vợ mình rất ngưỡng mộ. Cô ấy đã nói cậu ấy chính là người cho cô ấy niềm tin. Hôm nay thật vinh dự cho vợ chồng mình vì phút cuối cậu ấy cũng đã đến dự dù ở rất xa xôi. Nào, lên đây đi Hoàng

Tôi gãi đầu, ngượng chín hết cả người, miễn cưỡng bước bên trên sân khấu. Có nằm mơ tôi cũng ko nghĩ ra cái kèo này. Có tiếng xì xầm hình như tôi là bạn trai cũ gì gì đó của mấy người mà tôi chẳng quen. Vợ lấy cái mic, tôi đứng chính ngay trong nụ cười đầy tự hào của cô dâu và mãn nguyện của chú rể

- Xin lỗi các cô các bác, các bạn. Mình đứng chính chút là mình là anh của cô dâu từ trước chứ ko phải bạn trai cũ (tôi đưa mắt về phía mấy đứa ác mồm ác miệng). Ngày trước anh em thân thiết mình có dạy cho Trang học, ai ngờ nó coi trọng mình thế. Có thể mình là người cho Trang niềm tin nhưng chắc chắn 1 điều là chỉ có Hoàng Anh (chú rể) mới là người mang đến cho em mình tình yêu và hạnh phúc!

Dem, tôi nói quá ngọt, phía dưới vỗ tay ầm ầm rồi bọn nó bắt tôi hát, cả cô dâu chú rể nữa.

- Em sẽ là giấc mơ đi anh! Em thích bài đấy lắm! – bé Trang nó xùy mình

Thôi thì đâm lao đành phải theo lao chứ biết sao giờ, cũng lâu lắm rồi tôi chẳng hát hò trước nhiều người thế này, âm thanh ở đây cũng có vẻ ổn nên đành thể hiện vậy. Chỉ chỗ với ban nhạc xem nó có biết bài đấy ko thì nó đưa tay ok, tôi cũng tự tin vàchiến thôi

Tôi ở lại nói chuyện với cô dâu chú rể và gia đình bé Trang khá lâu, kể cả vài li với ông Hoàng Anh nữa, suýt nữa thì quên còn phải cho 2 đứa nó đitân hôn. Nhìn ánh mắt và nụ cười mãn nguyện của bé Trang, tôi cũng thấy nhẹ cả lòng.

— The End —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-hoc-tro>